IMPERIALISMEN OCH REVOLUTIONEN

ENVER HOXHA

SVENSK-ALBANSKA FÖRENINGEN

Proletärer i alla länder, förena er!

ENVER HOXHA

IMPERIALISMEN OCH REVOLUTIONEN

Svensk-albanska föreningen
Stockholm 1979

Enver Hoxha:
Imperialismen och revolutionen

Översatt av Svensk-albanska föreningen efter den officiella franska och engelska utgåvan på förlaget "8 NENTORI", Tirana 1979.

Tryck: Minab, Surte 1979

ISBN 91-85916-00-5

FÖRORD TILL FÖRSTA ALBANSKA UPPLAGAN

Från det att "Det kommunistiska manifestet" av Marx och Engels publicerades 1848 fram till denna dag, har kampen mellan den revolutionära marxismen och opportunismen, både på det politiska och det ideologiska planet, koncentrerats kring ett problem: är revolutionen nödvändig för en omvandling och uppbyggnad av samhället på en socialistisk grund, existerar villkoren för ett genomförande av revolutionen, kan den genomföras på den fredliga vägen, eller är revolutionärt våld nödvändigt?

Bourgeoisin och opportunisterna har alltid, med alla sina teorier, av vilka det finns tiotals för att inte säga hundratals, försökt att förneka den obestridliga sanningen att den grundläggande motsättningen i det kapitalistiska samhället går mellan utsugarna och de utsugna. De har alltid försökt att förneka arbetarklassens plats och roll i historien och själva klasskampen såsom den avgörande faktorn för det mänskliga samhällets utveckling och framåtskridande. Deras avsikt har alltid varit att förvirra proletariatet ideologiskt, förhindra revolutionen, föreviga den kapitalistiska utsugningen och krossa marxismen-leninismen, revolutionens och det socialistiska uppbyggets segerrika vetenskap.

Alla dessa motståndare och fiender till proletariatet och revolutionen har försökt att förklara marxismen-leninismen föråldrad och skapa diverse "teorier", som påståtts vara anpassade till de nya historiska förhållandena, till förändringarna som kapitalismen och imperialismen har genomgått, och till den allmänna utvecklingen av det mänskliga samhället. Således förklarade Bernstein att Marx var föråldrad och Kautsky förnekade revolutionens nödvändighet genom att avsiktligt vantolka kapitalismens övergång till imperialismen. Deras exempel och metoder har också följts av alla de moderna revisionisterna, från Browder och Tito, Chrusjtjov och "eurokommunisterna" till de kinesiska "trevärldsteoretikerna". Under den falska förevändningen att de tillämpar och utvecklar marxismen-leninismen på ett "skapande sätt", och anpassar den till de nya förhållanden som existerar i världen idag, försöker alla dessa anti-marxister att förneka arbetarklassens vetenskapliga ideologi och att ersätta den med borgerlig opportunism.

Proletariatet, revolutionärerna och deras äkta marxist-leninistiska partier har alltid fört en hård och oavbruten kamp mot den moderna revisionismen och dess olika strömningar, och denna kamp kommer aldrig att upphöra.

Revisionisterna, den reaktionära bourgeoisin och dess partier försöker att framställa vår teori, marxismen-leninismen, som en dogm, något oföränderligt och förstenat. De påstår att den inte är anpassad till de nutida förhållandena, som är fulla av dynamik och liv. Men marxismen-leninismen är den enda teori som har just dynamik och vitalitet, därför att den är den teori som tillhör arbetarklassen, den mest framskridna klassen i samhället, den mest aktiva och mest revolutionära klassen, som tänker korrekt, som producerar de materiella värdena och som alltid är i verksamhet.

Bourgeoisins och de borgerliga ideologernas ansträngningar att försöka övertyga mänskligheten om att marxismen-leninismen skulle vara föråldrad och i otakt med den "moderna tiden", syftar till att bekämpa proletariatets vetenskapliga ideologi och att ersätta den med olika teorier som predikar ett degenererat liv, ett eländigt liv, och ett normlöst och förfallet samhälle, ett s k konsumtionssamhälle. De teorier enligt vilka man nu skulle ha funnit formerna för ett nytt samhälle, i oavbruten rörelse och med ett ständigt framåtskridande, syftar likaledes till att slå mot proletariatets progressiva, revolutionära tänkande och dess vägledande ideologi, och till att föreviga det kapitalistiska förtrycket och utsugningen.

Som Lenin lär oss, bedömer och definierar vår teori korrekt formerna och metoderna för klasskampen. Den förblir nära sammanlänkad med de praktiska problem som uppkommer i livet, i vår epok. Detta vapen hjälper oss att korrekt analysera och förstå det mänskliga samhällets utveckling i varje ögonblick, att korrekt analysera och förstå varje historisk vändpunkt i samhället, och att genomföra samhällets revolutionära omvandling.

Vid sin 7:e kongress avslöjade vårt parti alla de olika revisionistiska strömningarna, särskilt den kinesiska "trevärldsteorin". Kongressen betonade marxismen-leninismens stora betydelse för att revolutionen, socialismen och folkens befrielse ska segra. Den tillbakavisade resolut de borgerliga opportunistiska teserna och uppfattningarna om den nuvarande etappen i den världshistoriska processen, vilka förnekar revolutionen och försvarar den kapitalistiska utsugningen, och den framhävde starkt att ingen ändring i kapitalismens och imperialismens utveckling rättfärdigar de revisionistiska "uppfinningarna" och mystifikationerna. Principiell kritik och oupphörliga avslöjanden av de anti-revolutionära och anti-kommunistiska teorierna är absolut nödvändiga för att försvara marxismen-leninis-

men, för att föra revolutionens och folkens sak framåt och för att visa att Marx', Engels', Lenins och Stalins teori är evigt ung och förblir den osvikliga kompassen och vägledaren för framtida segrar.

April 1978

NOT TILL ANDRA UPPLAGAN

Boken "Imperialismen och revolutionen" publicerades först (på albanska) i april 1978 för spridning inom partiet.

I överensstämmelse med en önskan hos de kommunister som har läst denna bok har den nu gjorts tillgänglig för allmänheten. En del händelser som har inträffat under perioden efter den första utgivningen har även tagits med.

December 1978

DEL ETT

I

IMPERIALISMENS OCH DEN MODERNA REVISIONISMENS STRATEGI

I sin analys av det nuvarande internationella läget och situationen för den revolutionära världsrörelsen, pekade Albanska Arbetets Partis 7:e kongress på de faror som imperialismen och den moderna revisionismen utgör för revolutionen och folkens befrielse. Den betonade nödvändigheten av en oförsonlig kamp mot dessa och det aktiva stöd som måste ges till den marxist-leninistiska världsrörelsen.

Dessa frågor har stor betydelse, därför att byggandet av socialismen, kampen för att stärka proletariatets diktatur och för försvaret av fosterlandet är intimt förknippade med det internationella läget och världsutvecklingens allmänna process.

Idag har starka krafter, mörkrets män som representerar förslavandet och utsugningen av proletariatet och folken — USA-imperialismen och dess agenturer, den sovjetiska socialimperialismen, den kinesiska socialimperialismen, storbourgeoisin och reaktionen — rest sig mot och bekämpar marxismen-leninismen. Socialdemokratin, den moderna revisionismen och många andra kontrarevolutionära, ideologiska strömningar har också rest sig mot vår revolutionära ideologi.

I vår kamp mot alla dessa fiender måste vi i allt grunda oss på den marxist-leninistiska teorin och fast stödja oss på världsproletariatet. Vår kamp på det teoretiska området kommer att krönas med framgång när vi har gjort en korrekt dialektisk analys av den internationella situationen, av händelsernas utveckling, av alla de verksamma samhällskrafternas syften och mål, krafter i motsättning och kamp med varandra. Vetenskapliga analyser av den internationella situationen och ett klarläggande av den revolutionära kampens strategi hjälper oss att bestämma den korrekta taktiken under olika omständigheter, för att vinna slag efter slag. Så har vårt parti alltid agerat.

Socialismen är i kamp mot kapitalismen, världsproletariatet är invecklat i en oförsonlig och ständig kamp mot den kapitalistiska bourgeoisin, folken i världen befinner sig i kamp mot sina utländska och inhemska förtryckare. I kampen vägleds världsproletariatet av sin marxist-leninistiska ideologi, som förklarar nödvändigheten av denna kamp och mobiliserar styrkorna i striden. Det är därför som kapitalismen och imperialismen alltid har fört en bitter kamp mot Marx', Engels', Lenins och Stalins teori.

Karl Marx upptäckte de samhälleliga utvecklingslagarna, lagarna för revolutionära omvandlingar och samhällets övergång från en lägre till en högre samhällsordning. Han gjorde en vetenskaplig analys av den privata äganderätten till produktionsmedlen, det kapitalistiska fördelningssättet och det mervärde som kapitalisten tillägnar sig. Han skapade den vetenskapliga teorin om klasser och klasskamp, samt definierade vägarna för proletariatets kamp för att störta bourgeoisin, krossa det kapitalistiska systemet, upprätta sin egen diktatur och bygga det socialistiska samhället. Olika reaktionära teoretiker, i alla världens länder har bemödat sig för att på alla sätt svärta ner Marx' teori, trampa den i smutsen, förvränga och bekämpa den. Men denna teori som är en sann vetenskap, har lyckats bli dominerande inom progressivt mänskligt tänkande och har blivit ett mäktigt vapen i händerna på proletariatet och folken i kampen mot deras fiender.

Genom att tillämpa den marxistiska teorin och utveckla den vidare, gav Lenin proletariatet och dess förtrupp, det marxist-leninistiska partiet, en vetenskaplig teori om imperialismens och den proletära revolutionens villkor. Lenin utvecklade marxismen inte endast i teorin utan också i praktiken. Genom att tillämpa Karl Marx' lära, ledde han den bolsjevikiska revolutionen och förde den fram till seger. Lenins verk vidareutvecklades av Stalin.

Den stora socialistiska Oktoberrevolutionen utdelade det första förkrossande slaget mot imperialismen och hela det världskapitalistiska systemet. Den markerade början på kapitalismens allmänna kris, som har blivit allt djupare och djupare.

Skapandet och konsoliderandet av Sovjetstaten var en kolossal seger som visade proletariatet och folken att fienden som de hade framför sig, kapitalismen och imperialismen, kunde besegras och krossas. Sovjetunionen var det levande beviset på detta.

Rasande över den förlust som Oktoberrevolutionen i Ryssland tillfogade dem, förstärkte den imperialistiska och kapitalistiska världs-

omfattande koalitionen sina politiska, ekonomiska och militära kamp-instrument mot den nya proletära staten och mot den marxist-leninistiska ideologins spridande ut över världen.

Imperialisterna, den reaktionära bourgeoisin,och Europas och världens socialdemokrati gjorde, tillsammans med kapitalets övriga partier, förbe-redelser för kriget mot Sovjetunionen. Tillsammans med hitleristerna och de italienska och japanska fascisterna förberedde de också det andra världskriget.

Detta krig bekräftade ytterligare livskraften hos socialismen och marxismen-leninismen, som gick segrande ur det.

Efter segern över fascismen, inträffade stora förändringar i världen till förmån för socialismen. Nya socialistiska stater upprättades i Europa och Asien. Det socialistiska lägret med Sovjetunionen i spetsen skapades. Detta var en ny stor seger för socialismen och marxismen-leninismen, och ett nytt stort nederlag för kapitalismen och imperialismen.

Det kapitalistiska systemet gick ur det andra världskriget djupt skakat och har sedan dess sin jämvikt fullständigt rubbad. Tyskland, Japan och Italien trädde ur kriget som besegrade makter med sina ekonomier krossade. De förlorade de politiska och militära positioner som de förut hade haft. Andra imperialiststater, som Storbritannien och Frankrike, hade blivit så kraftigt försvagade, ekonomiskt och militärt, att deras roll som stormakter kraftigt beskurits. Detta trots att de gick segrande ur kriget.

Kapitalismens allmänna kris fördjupades ytterligare med kolonial-systemets sammanbrott. Som ett resultat av detta framträdde en serie av nya nationalstater, medan befrielserörelsen mot det imperialistiska oket växte i de länder som fortfarande var kolonier eller halvkolonier.

Dessa förändringar skapade gynnsammare förhållanden för socialis-mens seger i världsskala. På grund av den djupa ekonomiska och politiska krisen och det växande missnöjet bland massorna, stod många kapita-listiska stater på tröskeln till revolutionära utbrott. Under dessa ytterst allvarliga och kritiska omständigheter kom USA-imperialismen till dess hjälp.

USA gick till skillnad från de andra imperialistiska makterna stärkt ur kriget. USA hade inte bara undgått att skadas, utan det hade också ackumulerat enorma rikedomar och ökat sin ekonomiska och militära potential ofantligt, liksom sin tekniska och vetenskapliga grund. Denna imperialism, som hade gött sig på det blod som folken hade utgjutit, påtog sig ensam *the leadership* för hela den kapitalistiska världen.

USA-imperialismen mobiliserade alla de reaktionära krafterna i den

kapitalistiska världen för att rädda den gamla kapitalistiska ordningen och krossa varje revolutionär och nationell befrielserörelse som satte denna i fara, för att förstöra det socialistiska lägret och återupprätta kapitalismen i Sovjetunionen och de folkdemokratiska länderna, samt etablera sin hegemoni överallt i världen.

För att uppnå detta syfte satte USA-imperialismen, tillsammans med världskapitalet, sitt gigantiska byråkratiska och militära statsmaskineri, sin stora ekonomiska, tekniska och finansiella potential och alla sina mänskliga krafter i rörelse. USA-imperialismen stödde det politiska, ekonomiska och militära återuppbygget av den sönderslagna europeiska och japanska kapitalismen. I det störtade kolonialsystemets ställe sattes ett nytt system av exploatering och plundring — neokolonialismen!

USA-imperialismen mobiliserade sina många propagandamedel, sina filosofer, ekonomer, sociologer, författare etc, i den rasande kampanj som den iscensatte mot marxismen-leninismen, kommunismen, Sovjetunionen och de andra socialistiska länderna i Europa och Asien.

USA-imperialismen använde samtidigt en öppet aggressiv politik. Krigsfebern, militariseringen och anti-kommunismen vann i USA insteg på varje område av livet, inom ekonomin, politiken, ideologin, i armén och inom vetenskapen.

USA-imperialismen gick tillväga på två sätt för att besegra socialismen, för att kväva de revolutionära befrielserörelserna, för att bekämpa den marxist-leninistiska teorins stora inflytande och etablera sin hegemoni i världen.

Det första var aggression och väpnad intervention. USA-imperialisterna skapade aggressiva militära block såsom NATO, SEATO etc. Man stationerade stora väpnade styrkor på många främmande länders territorier, satte upp militärbaser på alla kontinenter och byggde mäktiga flottor som spreds ut över haven och oceanerna. I syfte att hejda och kväva revolutionen, företog de militära interventioner i Grekland, Korea, Vietnam och annorstädes.

Det andra sättet var ideologisk aggression och omstörtande verksamhet riktad mot de socialistiska staterna och kommunist- och arbetarpartierna. I dessa stater och partier försökte man åstadkomma en borgerlig urartning. I detta syfte tillgrep USA-imperialismen och hela världskapitalet kraftiga medel för propaganda och ideologisk förvirring.

Men USA-imperialismen och världskapitalismen, som återhämtat sig efter kriget, ställdes inför en mäktig motståndare: det socialistiska lägret med Sovjetunionen i spetsen, världsproletariatet och de frihetsälskande

folken. Därför var de tvungna att vara väldigt försiktiga i sin uppgörelse med denna kolossala kraft, som leddes av en korrekt och klar politik, av en segerrik ideologi som hade fångat och allt mer erövrat arbetarnas, revolutionärernas och de progressivas hjärtan och tankar.

Trots USA-imperialismens och världsreaktionens ansträngningar att hejda och tillintetgöra proletariatets revolutionära rörelse och folkens befrielsekamp, växte och stärktes dessa. Under Stalins ledarskap läkte Sovjetunionen mycket snabbt sina krigssår och gick i snabb takt framåt på alla områden, inom ekonomin, vetenskapen, teknologin etc. I de folkdemokratiska länderna höll socialismens positioner på att konsolideras. Kommunistpartierna och den anti-imperialistiska demokratiska rörelsen utökade sitt inflytande bland massorna.

Under dessa förhållanden utnyttjade världsimperialismen och kapitalismen de moderna revisionisterna, bland de första de jugoslaviska, i sin kamp mot socialismen och folkens befrielserörelser.

Det var tur för världskapitalismen att Jugoslavien, ett land som kallades för folkdemokrati, gick ut i opposition mot och öppen ideologisk och politisk konflikt med Sovjetunionen, ty det rörde sig om en revolt från en medlem inom det socialistiska lägret. Världskapitalismen gjorde mycket väsen av denna händelse, som hjälpte den i dess kamp mot socialismen och revolutionen.

Men trots att det tillfogade revolutionens och socialismens sak stor skada, lyckades inte det titoistiska förräderiet att splittra det socialistiska lägret och den kommunistiska rörelsen, som bourgeoisin och reaktionen hade hoppats. Kommunisterna och revolutionärerna över hela världen fördömde skarpt detta förräderi, och pekade ut den fara som titoismen utgjorde, som agentur för imperialismen mot kommunismen.

Det var chrusjtjovrevisionisterna, vilka grep makten i Sovjetunionen efter Stalins död, som gav den största hjälpen till världskapitalismen i dess kamp mot socialismen, revolutionen och marxismen-leninismen. Uppdykandet av Chrusjtjovs revisionistiska grupp var den största politiska och ideologiska segern för imperialismens strategi efter det andra världskriget.

Den kontrarevolutionära vändningen i Sovjetunionen orsakade ett ofantligt jubel bland USA-imperialisterna och alla de andra kapitalistiska Makterna, därför att den mäktigaste socialistiska staten, bastionen för revolutionen och folkens befrielse, övergav socialismens och marxismen-leninismens väg. Den skulle i teorin och praktiken komma att bli ett stöd till kontrarevolutionen och kapitalismen.

Vändningen i Sovjetunionen ledde till splittring i det socialistiska lägret

och i den internationella kommunistiska rörelsen. Detta var en av huvudfaktorerna som uppmuntrade spridandet av den moderna revisionismen i många kommunistpartier och skapade gynnsamma betingelser för detta. Den chrusjtjovrevisionistiska strömningen skadade allvarligt revolutionens och socialismens sak över världen.

En hård kamp började mellan å ena sidan de äkta marxist-leninistiska och revolutionära krafterna, och chrusjtjovrevisionismen å den andra. Redan från början höjde Albanska Arbetets Parti den okuvliga och principfasta kampens fana mot Sovjetrevisionismen och dess anhängare. Modigt försvarade det marxismen-leninismen, socialismen och folkens befrielses sak, precis som det resolut hade bekämpat, och fortfarande bekämpade den jugoslaviska revisionismen. Över hela världen reste sig också de äkta marxist-leninisterna och revolutionärerna mot det chrusjtjovistiska förräderiet. Från det revolutionära proletariatets led i skilda länder framträdde nya marxist-leninistiska partier, som åtog sig den svåra uppgiften att leda arbetarklassens och folkens kamp mot bourgeoisin, imperialismen och den moderna revisionismen.

Imperialismens och revisionismens förhoppningar att slutgiltigt krossa socialismen, kväva den äkta internationella kommunistiska rörelsen och undertrycka folkens kamp gäckades. Chrusjtjovrevisionisterna avslöjade snart sitt anti-marxistiska och kontrarevolutionära ansikte. Folken såg att Sovjetunionen förvandlats till en imperialistisk supermakt, som tävlade med USA om världsherravälde, och att det nu, vid sidan av USA-imperialismen, hade tillkommit en ny stor fiende till revolutionen, socialismen och folken i världen.

Å andra sidan visade den svåra ekonomiska, finansiella, ideologiska och politiska krisen som svepte fram över hela den kapitalistiska och revisionistiska världen inte endast den ytterligare förruttnelsen i det kapitalistiska systemet och dess oföränderliga förtryckande och utsugande natur, utan avslöjade även alla de moderna revisionisternas demagogi och hyckleri, vilka skönmålade den kapitalistiska samhällsordningen.

Men medan den revolutionära rörelsen växte och började konsolideras världen över, medan kapitalismen fastnade alltmer i krisernas grepp, och medan chrusjtjovrevisionismen och de övriga strömningarna inom den moderna revisionismen avslöjades allt mer i proletariatets och folkens ögon, framträdde den kinesiska revisionismen öppet på världsarenan. Denna blev USA-imperialismens och den internationella storbourgeoisins nära allierade för att kväva och sabotera proletariatets och folkens revolutionära kamp.

Den situation som skapats i dagens värld är mycket invecklad. Olika

imperialistiska och socialimperialistiska krafter opererar idag på den internationella arenan, vilka dels kämpar i endräkt mot revolutionen och folkens frihet, och dels konfronteras och slåss mot varandra om marknader, inflytelsesfärer och hegemoni. Förutom den sovjetisk-amerikanska rivaliteten om världsherravälde har nu tillkommit den kinesiska socialimperialismens expansionistiska anspråk, den japanska militarismens rovgiriga ambitioner, den västtyska imperialismens strävanden efter livsrum och den rasande konkurrensen från EG, vilken har vänt sina blickar mot de f d kolonierna.

Alla dessa faktorer har ytterligare skärpt den kapitalistiska och revisionistiska världens många motsättningar. Samtidigt har ändå inte framtidsutsikterna för revolutionen och folkens befrielse försämrats på grund av de titoistiska, sovjetiska, kinesiska och de övriga revisionisternas förräderi. Tvärtom står revolutionen nu, efter en tillfällig tillbakagång, åter inför ett nytt uppsving. Helt säkert kommer den att gå fram längs den väg som historien har fastställt för den och segra i världsmåttstock.

Ingenting kan rädda imperialismen, kapitalismen och revisionismen från proletariatets och folkens obarmhärtiga hämnd. Ingenting kan rädda dem från de djupa antagonistiska motsättningarna och de ständiga kriserna, från revolutionerna och en oundviklig död.

Det är just denna situation som driver imperialismen att söka nya vägar, bygga upp ny strategi och taktik, för att undfly den katastrof som väntar den.

Världsimperialismens strategi

USA-imperialismen och de övriga kapitalistiska staterna har kämpat och fortsätter att kämpa för att vidmakthålla sin hegemoni i världen, för att försvara det kapitalistiska och neokoloniala systemet, och för att med minsta möjliga förluster kunna resa sig ur den allvarliga kris som har dem i sitt grepp. De har strävat och strävar efter att förhindra folken och proletariatet från att förverkliga sina revolutionära frihetssträvanden. USA-imperialismen, som behärskar sina partners politiskt, ekonomiskt och militärt, har huvudrollen i kampen för att uppnå dessa mål.

Revolutionens och folkens fiender vill skapa ett intryck av att det på grund av de förändringar som har inträffat i världen och de bakslag som socialismen har erfarit har skapats en situation helt olik den tidigare. Trots sina hårda inbördes motsättningar söker därför USA-imperialismen och världens kapitalistiska bourgeoisi, den sovjetiska socialimperialismen och

den kinesiska socialimperialismen, den moderna revisionismen och social-demokratin, ett *modus vivendi*, ett hybridartat "nytt samhälle", i syfte att hålla det borgerligt-kapitalistiska systemet på fötter, avvärja revolutionerna och fortsätta sitt förtryck och sin exploatering av folken i nya former och med nya metoder.

Imperialismen och kapitalismen har kommit att förstå att de nu inte längre kan exploatera folken i världen med de tidigare metoderna. Förutsatt att deras system inte hotas, måste de därför göra vissa eftergifter som inte orsakar dem någon skada, i syfte att hålla kvar massorna i träldom. Detta tänker de göra medelst de investeringar och krediter som de ger åt de stater och klickar som de har lagt under sitt inflytande, eller med vapen-makt, d v s genom lokala krig, antingen genom att ta direkt del i dem eller genom att hetsa en stat mot en annan. Lokala krig syftar till att hjälpa världskapitalet att under sin hegemoni hålla kvar de länder som faller i dess fälla.

Alla "teoretiker" i världskapitalets tjänst, i väst såväl som i öst, försöker att finna formeln för detta "nya samhälle". De har nu funnit denna "nya" samhällsform i det revisionistiskt kapitalistiska samhället i Sovjet-unionen, vilket inte är någonting annat än ett degenererat samhälle. De har funnit den i det jugoslaviska kapitalistiska systemet med "själv-förvaltning" och i några s k socialistiskt orienterade regimer i den "tredje världen". De försöker också att finna ett "nytt samhälle" av denna kapitalistiska typ i den kinesiska varianten som nu håller på att utkristallisera sig.

Från de programmatiska uttalanden som president Carter gjorde den 22 maj 1977, i vilka han presenterade grunddragen i en förment ny amerikansk politik, står det klart att de allmänna och grundläggande karaktäristika i denna "nya politik" under nuvarande förhållanden är denna supermakts kamp för att kunna stå emot den proletära revolutionen och den nationella befrielse-kamp, som de folk för, vilka strävar efter att befria sig från det världsomfattande storkapitalets bojor, speciellt USA-imperialismen och den sovjetiska socialimperialismen.

Som vi påpekade i det föregående söker den kapitalistiska världen efter en väg ut ur avgrunden, om än endast tillfällig. Naturligtvis strävar USA-imperialismen att finna denna väg och att om möjligt samordna sina ansträngningar med den sovjetiska socialimperialismen, med sina NATO-allierade och med Kina, såväl som med andra industrialiserade kapitalis-tiska länder. Carter vädjade till länderna i öst och väst och till OPEC:s medlemsländer, och krävde att de skulle samverka för att "effektivt hjälpa de fattigaste länderna". USA-imperialismen framställer detta samarbete

som den enda lösningen och den enda framkomliga vägen för att förhindra krig.

I sitt tal sade den amerikanske presidenten: Idag "är vi befriade från den ständiga fruktan för kommunismen, som en gång drev oss i armarna på varje diktator som erfor samma fruktan".

När Carter, denna trogna representant för den blodigaste imperialismen i vår tid, talar om att vara "fri från fruktan för kommunismen", så menar han givetvis kommunism à la Jugoslavien, à la Chrusjtjov, och å la Kina, vilka endast har en kommunistisk mask. Men den kapitalistiska bourgeoisin har aldrig varit, och kommer aldrig att bli, befriad från fruktan för den äkta kommunismen. Tvärtom, imperialismen och socialimperialismen har alltid varit skräckslagna för den äkta kommunismen och de kommer att bli det än mer. Det är denna rädsla och fruktan som driver imperialisterna och revisionisterna att falla i varandras armar, att samordna sina planer och söka de mest lämpliga formerna för att förlänga sitt av förtryck och utsugning präglade herravälde.

I denna tid av djup ekonomisk, politisk och militär kris försöker USA:s imperialister att konsolidera och utnyttja imperialismens segrar, uppnådda genom den moderna revisionismens förräderi i Sovjetunionen, i de forna folkdemokratierna och i Kina. Dessa används som en barriär mot revolutionen och proletariatets och folkens revolutionära befrielsekamp.

USA:s president medger också, att det var av rädsla för kommunismen, som kapitalisterna och imperialisterna tidigare erkände och stödde fascist-diktatorer som Mussolini, Hitler, Hirohito, Franco etc. De fascistiska diktaturerna i respektive land var den kapitalistiska bourgeoisins och världsimperialismens sista vapen mot Sovjetunionen under Lenins och Stalins tid, och mot den proletära världsrevolutionen.

USA:s president deklarerade med ett drag av förtröstan, att de kommunistiska (läs: revisionistiska) staterna har ändrat utseende, och han misstar sig inte på detta. Han säger också att "detta system inte kunde vara för evigt oförändrat". Givetvis sammanblandar han det revisionistiska förräderiet med det äkta socialistiska systemet, med kommunismen. USA-imperialismen betraktar det chrusjtjovitiska sovjetiska systemet som en seger för världskapitalismen, och drar därav slutsatsen, att hotet om en konflikt med Sovjetunionen har blivit mindre överhängande. Detta trots att den inte förnekar motsättningarna mellan de två länderna och deras rivalitet om hegemonin.

Enligt Carter kommer USA-regeringen att göra alla ansträngningar för att vidmakthålla status quo. Med andra ord betyder detta att både USA-

imperialismen och de andra imperialistiska staterna kommer att sträva efter ett vidmakthållande och stärkande av sina positioner i världen, medan de hoppas, att tillsammans med vänskapliga och allierade länder, inom denna status quo, kunna lösa de motsättningar som kan finnas och som faktiskt existerar.

Sammanfattningsvis säger Carter: "USA:s politik måste vara baserad på en ny, vidare mosaik av globala, regionala och bilaterala intressen". Efter att ha analyserat denna nya, vidare "mosaik" av globala, regionala och bilaterala intressen, så försäkrade han att "USA skall uppfylla alla sina åtaganden gentemot NATO, som måste vara en stark organisation, att USA:s allians med de stora industrialiserade demokratierna är oumbärlig då den försvarar samma värden, och att vi alla därför måste kämpa för ett bättre liv".

Som synes förenar sig USA också med de sovjetiska moderna revisionisterna, de kinesiska revisionisterna och de "stora industrialiserade demokratierna", i sina ansträngningar att skapa en "ny verklighet" en "ny värld". Med andra ord försöker USA genom demagogi att anpassa sin politik till de nya situationerna. I syfte att upprätthålla status quo, stoppa den sovjetiska hegemonismens framstötar, försvaga den sovjetiska social-imperialismen och vinna över Kina på sin sida så att det ansluter sig allt hårdare till det imperialistiska lägret, och för att kuva proletariatets och folkens revolutionära kamp, måste USA göra en del bedrägliga politiska eftergifter. Men de gör inga eftergifter i militära frågor eller i sin politik att hålla stater och folk i träldom och under sin kontroll, och exploatera de nationella rikedomarna i andra länder till sin egen och de industrialiserade ländernas fördel.

Detta är USA:s "nya politik". Det är för oss klart att detta på inget sätt är en ny politik, utan fortfarande samma gamla rovgiriga imperialistiska och neokolonialistiska politik, en politik för förslavande och hänsynslös exploatering av folken och deras rikedomar, en politik för att släcka ut revolutionerna och de nationella befrielsekrigen. USA-imperialismen vill nu ge denna gamla och oföränderliga politik en påstått ny och frisk färg, för att ge de kontrarevolutionära elementen, antingen de sitter vid makten eller inte, ett vapen i kampen mot kommunismen, vilken reser folken och proletariatet i befrielsekrig och revolution.

I motsats till vad som påstås av den kinesiska teorin om "tre världar", som är en bedrägligt kapitalistisk och revisionistisk teori, är USA-imperialismen fortfarande på offensiven. Den strävar efter att bevara sina gamla allianser och skapa nya till sin egen fördel och till nackdel för den sovje-

tiska socialimperialismen, eller vem som helst som skulle kunna hota USA-imperialismens makt. Särskilt försöker den stärka NATO, som har varit och förblir en aggressiv politisk och militär organisation.

I allt sitt strategiska spel ser USA till att inte försämra sina relationer med Sovjetunionen över en viss gräns. De fortsätter SALT-förhandlingarna, trots att Carter har förklarat att USA ska gå vidare med produktionen av neutronbomber. Likväl finns det mellan USA och Sovjetunionen en påtaglig tendens att bevara status quo.

Medan USA och NATO strävar efter att bibehålla detta status quo gentemot Sovjetunionen, finns det givetvis samtidigt motsättningar mellan dem, men dessa har dock ännu inte nått en sådan nivå att det rättfärdigar de kinesiska teserna om att krig är omedelbart förestående i Europa.

För närvarande stöder USA-imperialismen Kina för att detta land ska bli starkare militärt och ekonomiskt. USA-kapital strömmar in i Kina, där inte endast de största amerikanska bankerna utan även den amerikanska staten gör stora investeringar i form av öppna krediter.

USA spelar ut det kinesiska kortet med kraft, men ändå med en viss försiktighet. På samma gång fortsätter det också att spela det japanska kortet. USA vill ha lugna vatten mellan sig och Japan. Det vill att de bägge länderna ska hjälpa varandra ömsesidigt, så att Japan, enligt USA:s avsikter, kan stärkas och bli ett Israel i Fjärran Östern, i Stilla havet, i Sydostasien och, varför inte om så krävs och när den tiden kommer, också agera mot Kina.

Det är i denna situation som Kina skriver under vänskaps- och samarbetsavtalet med Japan. Men detta avtal har redan börjat anta nya större dimensioner med många, för världens öde avskyvärda och farliga infallsvinklar, och det kommer att göra det även i framtiden. Detta därför att nära ekonomiskt och militärt samarbete kommer att etableras mellan Japan och Kina, som kommer att ha bildandet av separata och gemensamma inflytelsesfärer som sitt mål, särskilt i Asien, Australien och i hela Stilla havszonen. Naturligtvis kommer detta samarbete till en början att byggas i skuggan av alliansen med USA och propagandan för krig mot den sovjetiska socialimperialismen. Huvudmålet för denna sino-japanska allians är att bromsa upp och försvaga Sovjetunionen, att driva bort det från Sibirien, Mongoliet och annorstädes, att eliminera dess inflytande i hela Asien och Oceanien samt i ASEAN:s alla medlemsländer.

Detta är USA-imperialismens strategi, men samtidigt också den kinesiska imperialismens och den japanska militarismens strategi. USA kommer att försöka bistå Kina och Japan och behålla dem under sin

ledning, stärka alliansen mellan dem och driva dem mot Sovjetunionen. Men det finns också en möjlighet att denna Kinas och Japans djävulska, hycklande, imperiebyggande och principlösa politik i imperialistisk, militaristisk anda en dag kommer att vändas mot den supermakt som hjälpt dem att åter resa sig, precis som Tyskland gjorde tidigare under Hitlers tid, när det blev en fruktansvärd fascistmakt, angrep USA:s allierade och t o m gick i krig med detta land.

USA kommer att försöka bibehålla balansen mellan den kinesiska makten och den uppstigande japanska makten. Men en vacker dag kommer denna balans att glida ur deras grepp, och den imperialistiska och militaristiska sino-japanska alliansen kommer att bli ett hot inte endast mot Sovjetunionen, utan också mot själva USA. Detta på grund av att dessa två stora imperialistiska asiatiska länder, Kina och Japan, har intressen som sammanfaller i deras målsättning att härska i Asien och på andra ställen, samt att försvaga USA-imperialismen och den sovjetiska socialimperialismen.

I NATO har USA en avgörande ställning och stort militärt, politiskt och ekonomiskt inflytande. Trots dess enhet har emellertid NATO börjat att delas upp utifrån de olika medlemsländernas inflytande och genom att vart och ett försöker att få övertag över de andra.

För varje år stärker Västtyskland sin ställning inom denna organisation. Dess ekonomiska och politiska makt liksom dess vapenhandel går utanför EG:s gränser. Man kan säga att den västtyska politiken för närvarande präglas av en totalitär, fascistisk revanschism som försöker skapa sina egna inflytelsesfärer. Naturligtvis passar detta varken Storbritannien eller Frankrike, de andra två huvudkompanjonerna till USA inom NATO.

Västtyskland söker återförena de två tyska staterna för att skapa en mäktig stat med stor militär potential, vilken kan bli ett hot mot den sovjetiska socialimperialismen, och som i händelse av en världsbrand i allians med Japan och Kina kan bli en fara för hela världen. Landet har särskilt nära förbindelser med Kina. I handelsutbytet med Kina innehar det tätplatsen bland de europeiska staterna. Västtyskland är den största och mäktigaste europeiska leverantören av krediter, teknologi och moderna vapen till Kina.

Storbritannien och Frankrike är också väldigt intresserade av Kina, och därför utvecklar de sina relationer med detta land. Men de intressen som förenar Kina och Bonn är mer betydande. Detta oroar Storbritannien och Frankrike, ty genom att bli ännu starkare kan Västtyskland komma att öka sitt övertag över de andra parterna i NATO och EG. Därför kan man

observera att både de brittiska och franska regeringarna talar om vänskapliga förbindelser med Kina, men de glömmer för den skull inte att betona att de också vill ytterligare utveckla sina ekonomiska och vänskapliga förbindelser med Sovjetunionen. Bonn säger också detta, men den västtyska regeringen utvecklar snabbare sina förbindelser med Kina, som framställer sig som huvudfienden till Sovjetunionen. Fascistgruppen kring Strauss, de hitleristiska generalerna och de verkliga och mäktiga revanschisterna i Bonn annonserar öppet sig själva som Kinas närmaste allierade. Därför betraktar Kina inte Västtyskland på samma sätt som Frankrike och Storbritannien.

Den sovjetiska socialimperialismens strategi

Så snart som chrusjtjoviterna hade gripit statsmakten i Sovjetunionen satte de som sitt främsta mål att krossa proletariatets diktatur, återupprätta kapitalismen och omvandla Sovjetunionen till en imperialistisk supermakt. När de hade konsoliderat sina positioner efter Stalins död, angrep Chrusjtjov och gruppen kring honom framför allt den marxist-leninistiska ideologin och började sin kamp för att störta leninismen genom att angripa Stalin och mot honom rikta allt det förtal som sedan lång tid tillbaka hade framställts av den kapitalistiska världsbourgeoisins smutsiga propaganda. Således motsvarade chrusjtjoviterna kapitalets önskan och blev dess talesmän mot den marxist-leninistiska ideologin och revolutionen i i Sovjetunionen. De gick systematiskt till verket för att likvidera hela den socialistiska strukturen i Sovjetunionen, de kämpade för en liberalisering av sovjetsystemet, de ville omvandla den proletära diktaturens stat till en borgerlig stat, samt genomföra den kapitalistiska omvandlingen av den socialistiska ekonomin och kulturen.

Sovjetunionen som hade förvandlats till ett revisionistiskt land, till en socialimperialistisk stat, byggde upp sin egen strategi och taktik. Chrusjtjoviterna utarbetade en politik som gjorde det möjligt för dem att maskera hela sin verksamhet med leninistiska fraser. De utmejslade sin revisionistiska ideologi så att den i proletariatets och folkens ögon skulle framstå som den "nya epokens marxism-leninism", så att de kunde säga till kommunisterna i och utanför landet: "Revolutionen fortsätter i Sovjetunionen under de nya politiska, ideologiska och ekonomiska förhållandena i världsutvecklingen". De påstod inte bara att revolutionen fortsatte där, utan också att landet befann sig i uppbyggnadsfasen av ett klasslöst kommunistiskt samhälle, där partiet och staten höll på att vittra bort.

Partiet fråntogs sina kännetecken som arbetarklassens förtrupp, som statens och samhällets enda politiskt ledande kraft, och omvandlades till ett parti dominerat av *apparatchiki* och KGB-agenter. Sovjetrevisionisterna kallade sitt parti ett "hela folkets parti", men reducerade det till ett parti som inte längre kunde vara arbetarklassens utan den nya sovjetiska bourgeoisins parti.

Å andra sidan predikade sovjetrevisionisterna den chrusjtjovitiska fredliga samexistensen som den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje, som proklamerade den "fredliga tävlan med USA-imperialismen" som vägen till socialismens seger i Sovjetunionen och andra länder. De deklarerade också att den proletära revolutionen skulle ha kommit in i ett nytt skede, att den kunde triumfera också på andra vägar än genom proletariatets gripande av statsmakten med våld. Enligt dem kunde statsmakten erövras på den fredliga, parlamentariska och demokratiska vägen, genom reformer.

Genom att spekulera i Lenins och det bolsjevikiska partiets namn, gjorde chrusjtjovrevisionisterna sitt yttersta för att påtvinga alla världens kommunistpartier denna deras anti-marxistiska linje, denna revision av den marxist-leninistiska teorin på alla områden. De ville se världens kommunist- och arbetarpartier anamma denna revisionistiska linje och omvandla sig till kontrarevolutionära partier, till den borgerliga diktaturens blinda redskap för att kunna tjäna kapitalismen.

Men det som de åstundade blev inte till fullo uppnått, först och främst därför att Albanska Arbetets Parti orubbligt stod fast vid sin konsekventa tillämpning av marxismen-leninismen och i försvaret av dess renhet. Vid denna tid fanns det också andra partier som tvekade, med motiv som inte var rent marxist-leninistiska. De accepterade inte fullt ut den chrusjtjovitiska inriktningen. Vissa av dem anslöt sig motvilligt till den för att till slut underkasta sig den. Också Kinas Kommunistiska Parti motsatte sig chrusjtjoviterna vid denna tid, men som fakta visar var det utifrån planer och syften som var helt motsatta dem som drev det Albanska Arbetets Parti att kasta sig in i kampen mot chrusjtjovrevisionismen.

Med sitt tillträde till makten förberedde också chrusjtjoviterna plattformen för sin utrikespolitik. Precis som USA-imperialismen, grundade också den sovjetiska socialimperialismen sin utrikespolitik på expansion och hegemonism medelst kapprustning, påtryckningar och utpressning, samt militär, ekonomisk och ideologisk aggression. Målet med denna politik var att upprätta det socialimperialistiska herraväldet över hela världen.

I Comecon-länderna för Sovjetunionen en typiskt neokolonialistisk politik. Dessa länders ekonomier har förvandlats till den sovjetiska ekonomins bihang. För att hålla kvar dessa länder under sitt ok använder sig Sovjetunionen av Warszawa-pakten, vilken möjliggör för den att där stationera talrika militära styrkor, som inte på något sätt skiljer sig från ockupationsarméer. Warszawa-pakten är en aggressiv militärpakt som tjänar den sovjetiska socialimperialismens politik med påtryckningar, utpressning och väpnad intervention. De revisionistiskt imperialistiska "teorierna", såsom "den socialistiska gemenskapen", "den socialistiska arbetsfördelningen", "den begränsade suveräniteten", "den socialistiska ekonomiska integrationen" etc, tjänar också denna neokolonialistiska politik.

Men den sovjetiska socialimperialismen nöjer sig inte med det herravälde den har över sina satellitstater. Liksom de andra imperialistiska staterna kämpar nu Sovjetunionen för att erövra nya marknader och inflytelsesfärer, för att investera sitt kapital i olika länder, lägga beslag på råvarutillgångar, att utsträcka sin neokolonialism till Afrika, Asien, Latinamerika och annorstädes.

Den sovjetiska socialimperialismen har en hel strategisk plan, som innefattar en serie av ekonomiska, politiska, ideologiska och militära aktiviteter, vilka är ett led i dess expansionistiska och hegemonistiska politik. Samtidigt arbetar de sovjetiska revisionisterna för att omintetgöra folkens revolutioner och befrielsekrig med precis samma medel och metoder som USA-imperialisterna använder. Vanligtvis agerar socialimperialisterna genom sina redskap, de revisionistiska partierna, men alltefter omständigheterna försöker de också korrumpera och köpa upp de härskande klickarna i de underutvecklade länderna. De erbjuder förslavande ekonomisk "hjälp" i mening att få fotfäste i dessa länder, anstiftar konflikter mellan de olika klickarna och stöder den ena eller den andra sidan, underblåser komplotter och statskupper för att föra pro-sovjetiska regimer till makten. De tillgriper direkta militära interventioner, som de gjorde tillsammans med kubanerna i Angola, Etiopien och på andra ställen.

De sovjetiska socialimperialisterna genomför sina interventioner, sina hegemonistiska och neokolonialistiska aktioner under täckmantel av hjälp till och stöd åt de revolutionära krafterna, revolutionen och uppbygget av socialismen. I realiteten hjälper de kontrarevolutionen.

Det revisionistiska Sovjetunionen försöker att öppna vägen för att kunna förverkliga sina expansionistiska och neokolonialistiska planer genom att framställa sig som ett land vilket fullföljer en leninistisk och

internationalistisk politik, som en allierad, vän och försvarare av de nya nationalstaterna, de underutvecklade länderna etc. De sovjetiska revisionisterna vidhåller att dessa länder framgångsrikt kan gå framåt på frihetens och oberoendets väg, ja t o m på socialismens väg, genom att sluta upp kring Sovjetunionen och den s k socialistiska gemenskapen, vilka de utropar till den "viktigaste drivkraften i världens utveckling idag". I detta syfte har de bl a hittat på teorierna om den "icke-kapitalistiska utvecklingsvägen", länder med "socialistisk inriktning" etc.

De sovjetiska socialimperialisternas strategi har, tvärtemot vad de låtsas, inget gemensamt med socialismen och leninismen. Det är strategin för en rovgirig imperialiststat, som försöker att utsträcka sin hegemoni och sitt herravälde till alla länder och till alla kontinenter.

Denna hegemonistiska och neokolonialistiska politik, som det revisionistiska Sovjetunionen för, kolliderar med nödvändighet med den politik som USA för, och som också Kina har slagit in på. Sålunda kolliderar imperialisternas intressen i deras kamp för en nyuppdelning av världen. Det är just dessa intressen och denna kamp som ställer supermakterna i motsättning till varandra, som driver var och en av dem att använda alla krafter och metoder som de kan använda för att försvaga sin rival eller sina rivaler, så länge dessa stridigheter ännu inte har nått en sådan tillspetsad nivå att de kastar sig in i väpnade konflikter.

Den kinesiska socialimperialismens strategi

Händelser och fakta visar allt klarare att Kina för varje dag sjunker allt djupare ned i revisionism, kapitalism och imperialism. På denna väg arbetar landet för att genomföra en serie strategiska uppgifter i nationell och internationell skala.

I nationell skala har den kinesiska socialimperialismen ställt sig uppgiften att avskaffa varje åtgärd av socialistisk karaktär som kan ha vidtagits efter befrielsen, att bygga ett kapitalistiskt system i landet från basen till överbyggnaden, och att göra Kina till en kapitalistisk stormakt vid detta sekels slut genom att genomföra de s k fyra moderniseringarna av industrin, jordbruket, armén och vetenskapen.

Den kinesiska socialimperialismen kämpar för att inom landet bygga upp en organisation som kan säkra den gamla och nya kinesiska kapitalistiska bourgeoisins herravälde över det kinesiska folket. Den kinesiska revisionismen försöker att etablera denna organisation och detta herravälde på det fascistiska sättet, med hjälp av piskan och genom underkuvande. De

arbetar för att skapa en enhet mellan armén och de civila, så att de senare kan tjäna denna förtryckararmé.

De former och metoder som har tilldragit sig den kinesiska ledningens största uppmärksamhet, och som kan komma till användning i Kina, är de titoistiska, och i synnerhet det jugoslaviska "självförvaltningssystemet". Många kinesiska kommissioner och delegationer från alla sektorer och branscher har anbefallts att på platsen studera detta system och erfarenheterna av Jugoslaviens kapitalistiska "socialism" i allmänhet.

Detta system och dessa erfarenheter har redan börjat komma till praktisk användning i Kina. Men å andra sidan är det omöjligt för Kinas revisionistiska ledare att undgå att se den titoistiska "självförvaltningens" misslyckanden, att inte ta hänsyn till förhållandena i sitt eget land, vilka är helt olika de i Jugoslavien. Jämte detta anser de det nödvändigt att också låna många av de kapitalistiska former och metoder som enligt dem har bevisat sin "effektivitet" i USA, Västtyskland, Japan och andra borgerliga länder. Uppenbarligen kommer det kapitalistiska systemet, som håller på att byggas och utvecklas i Kina, att bli en korsning mellan olika revisionistiska, kapitalistiska och traditionella kinesiska former och metoder.

För att kunna bli en kapitalistisk stormakt behöver de kinesiska revisionisterna en period av fred. Parollen om "den stora ordningen" från det kinesiska partiets 11 :e kongress hänger ihop med denna nödvändighet. För att trygga en sådan "ordning" måste de å ena sidan upprätta en kapitalistisk regim av den fascistiska diktaturens typ, och å andra sidan till varje pris bevara freden och kompromissen mellan de rivaliserande grupperna, som alltid har funnits i det kinesiska partiet och den kinesiska staten. Framtiden kommer att utvisa i vilken utsträckning denna ordning och denna fred kommer att kunna säkerställas.

I sin politik att göra Kina till en supermakt siktar de kinesiska ledarna in sig på att ekonomiskt och militärt profitera på såväl USA-imperialismen som på de utvecklade kapitalistiska länderna som är allierade med USA. Denna Kinas politik har väckt stort intresse hos den kapitalistiska världen, speciellt hos USA-imperialismen, som i den ser ett viktigt stöd för sin strategi för att vidmakthålla kapitalismen och imperialismen, stärka neokolonialismen, slå ned revolutionerna och kväva socialismen, samt att försvaga sin rival Sovjetunionen.

Som Carter har deklarerat vill USA-imperialismen "ha ett nära samarbete med kineserna". Han har betonat: "Vi betraktar de sino-amerikanska relationerna som ett grundläggande element i vår globala politik, och vi ser Kina som en nyckelkraft för freden." Kina å sin sida förespråkar en så nära

fredlig samexistens som möjligt med USA.

Genom dessa uppfattningar och ställningstaganden placerar sig Kina bland de borgerligt kapitalistiska staterna, som grundar sin existens som stater på USA-imperialismen. Denna Kinas vändning mot imperialismen, liksom den som tidigare gjorts av Sovjetunionen och andra länder, blir för varje dag som går en allt tydligare verklighet. Detta inser även imperialisterna själva, vilka jublande över denna "nya verklighet" deklarerar att "de ideologiska konflikter som skiljde USA, Sovjetunionen och Kina på 50-talet är mindre tydliga i dag, och att nödvändigheten av samarbete mellan supermakterna blir alltmer kännbar..."

USA-imperialisterna och president Carter är redo att hjälpa Kina för att stärka dess ekonomi och dess armé, naturligtvis endast i en utsträckning som inte skadar deras egna intressen. De smickrar de kinesiska revisionistiska ledarna, eftersom den kinesiska strategin utgör en viktig hjälp åt USA-imperialismens hegemonistiska strävanden.

Kina applåderar USA:s ställningstaganden och handlingar mot det revisionistiska Sovjetunionen och försöker därigenom få folk att tro att dessa tjänar revolutionen och bidrar till att försvaga den farligaste stormakten i världen, nämligen den sovjetiska socialimperialismen. USA-imperialismen å sin sida applåderar Kinas ställningstaganden och handlingar mot det revisionistiska Sovjetunionen, därför att, som en av Carters närmaste medarbetare har uttryckt det, "den sino-sovjetiska konflikten skapar ett slags global struktur som är mer pluralistisk", vilket USA-imperialismen föredrar och betraktar som förenligt med sin föreställning om "hur världen borde vara organiserad" eller med andra ord hur de övriga måste drivas att sluka varandra, så att USA lättare kan behärska världen.

Kinas pragmatiska och förvirrade politik har lett det till att bli en allierad till USA-imperialismen och utropa den sovjetiska socialimperialismen som huvudfiende och största hot. I morgon, när Kina ser att det har uppnått sitt mål att försvaga den sovjetiska socialimperialismen, när kineserna genom sin egen logik ser att USA-imperialismen blir starkare, kan de — eftersom de förlitar sig på den imperialisten för att bekämpa den andra — flytta över kampen till den andra flanken. I så fall kan USA-imperialismen i dess ögon bli den farligaste, och Kina måste automatiskt inta en motsatt ståndpunkt.

Detta är en verklig möjlighet. Vid sin 8:e kongress 1956 bedömde de kinesiska revisionisterna USA-imperialismen som den största faran. Senare, vid sin 9:e kongress i april 1969, förklarade de att bägge supermakterna, USA-imperialismen och den sovjetiska socialimperialismen, utgjorde den

största faran. Ännu senare, efter sin 10:e kongress som hölls i augusti 1973 och vid den 11:e kongressen, förklarade de den sovjetiska socialimperialismen ensam som huvudfiende. Med sådan vacklan och en sådan pragmatisk politik är det inte omöjligt att deras 12:e eller 13:e kongress resulterar i ett stöd åt den sovjetiska socialimperialismen och att USA-imperialismen förklaras som huvudfiende. Detta kommer att fortsätta tills Kina når sitt mål att också bli en världsomspännande kapitalistisk stormakt. Om detta blir fallet, vilken roll kommer Kina att spela på den internationella arenan? Den rollen kommer aldrig att vara revolutionär, utan bakåtsträvande och kontrarevolutionär.

En viktig del av den kinesiska utrikespolitiken är alliansen med Japan. Som vi påpekade ovan syftar denna rasistiska allians mellan dessa två stater — nyligen beseglad av det sino-japanska avtalet — till att förverkliga Kinas och Japans strategiska planer på att tillsammans behärska Asien, ASEAN-länderna och Oceanien. De kinesiska revisionisterna behöver detta avtal och denna vänskap med Japan, så att de tillsammans med de japanska militaristerna kan hota den sovjetiska socialimperialismen och om möjligt likvidera den och dess inflytande i Asien.

Men Kina vill också dra fördel av sina band med Japan för att få krediter, importera utrustning, teknologi och vapen från Japan, i syfte att förverkliga sina egna stormaktsambitioner. Kina fäster sådan vikt vid sitt mångsidiga ekonomiska samarbete med Japan, att mer än hälften av dess utrikeshandel sker med det landet.

I tillämpningen av sin expansionistiska politik arbetar det socialimperialistiska Kina för att utsträcka sitt inflytande i Asien så mycket som möjligt. För närvarande har det inget inflytande alls i Indien, där både USA och Sovjetunionen har sina separata och gemensamma intressen inom ramen för de framtida förändringarna och allianserna. Kina vill nu förbättra, om än aldrig så lite, sina diplomatiska förbindelser med Indien, men Indien har stora anspråk på Tibet. Indien kommer t o m att försöka göra slut på det lilla inflytande som Kina kan ha i Pakistan, ty Pakistan är beläget i en strategisk position med gräns mot Iran och Afganistan. Där börjar rivaliteten om det stora oljeområdet i Mellanöstern, där USA-imperialismen dominerar. Det är väldigt svårt för Kina att tränga in där. Landet ämnar föra en politik som går emot de arabiska folkens intressen, men som stöder de amerikanska intressena till dess att det självt är starkt. Samtidigt kommer Kina att hjälpa USA att i förening med sådana länder som Iran, Saudiarabien etc resa en mäktig barriär mot Sovjetunionens politiska, ekonomiska och militära framträngande i detta område, vilket är livsviktigt för den europeiska

imperialismen och USA-imperialismen.

För att uppnå sina mål ägnar de kinesiska socialimperialisterna speciell uppmärksamhet åt Västeuropa. Deras mål är att resa Västeuropa mot den sovjetiska socialimperialismen. Det är därför de på alla sätt stödjer NATO och de europeiska ländernas allians med USA, EG och det "Förenade Europa".

I sin strategiska plan siktar det socialimperialistiska Kina på att utvidga sitt inflytande och sin hegemoni till de länder som Kina kallar "tredje världen". Teorin om den "tredje världen" har stor betydelse för Kina. Mao Tsetung formulerade inte denna "teori" som en drömmare, utan med bestämda hegemonistiska syften, för att Kina skulle kunna behärska världen. Hans efterföljare följer samma strategi som han själv och Chou En-lai.

Kinas strategiska planer utsträcker sig också till vad som kallas den "alliansfria världen", som titoismen prisar. Det finns knappast någon skillnad mellan dessa "världar", de går in i varandra. Det är svårt att urskilja vilka stater som hör till den "tredje världen" och vad som skiljer dem ifrån de "alliansfria länderna", vilka stater som tillhör de "alliansfria" och vad som skiljer dem ifrån länderna i den "tredje världen". Vad man än kallar dem handlar det om samma stater.

Detta är ett av skälen till att den kinesiska ledningen lägger så stor vikt vid mycket vänskapliga stats- och partirelationer med Tito och Jugoslavien på alla områden, ideologiskt, politiskt, ekonomiskt och militärt.

De kinesiska och jugoslaviska revisionisternas åsiktsgemenskap hindrar inte någon av dem från att utnyttja denna hjärtliga vänskap för sina egna intressen.

Tito försöker utnyttja Hua Kuo-fengs uttalanden om hans och det jugoslaviska partiets lojalitet mot marxismen-leninismen — om den socialistiska karaktären på "självförvaltningen", och den "marxist-leninistiska" inrikes- och utrikespolitik som titoisterna påstås föra — i syfte att visa att det avslöjande som Tito har blivit föremål för, på grund av sina anti-marxistiska avvikelser, sin chauvinistiska, reaktionära och pro-imperialistiska politik och sin revisionism, inte är något annat än förtal från stalinisternas sida. På denna grundval försöker han bygga upp sitt rykte internationellt.

Hua Kuo-feng för sin del utnyttjar relationerna med Jugoslavien för vad som kallas Kinas öppning mot Europa. De kinesiska revisionisterna försöker också att utnyttja vänskapen med titoisterna, vilka framställer sig som "alliansfrihetens" förkämpar, som en viktig kanal att tränga in i de "alliansfria länderna" och etablera sitt herravälde där. Det var inte utan baktankar som Hua Kuo-feng under sin resa i Jugoslavien prisade den

"alliansfria" rörelsen som en "avsevärd kraft i folkens kamp världen över mot imperialismen, kolonialismen och hegemonismen". Han lovprosade denna rörelse och Tito, därför att han drömmer om att ta kontrollen över den och göra Peking till dess centrum.

I alla dess aspekter är den kinesiska socialimperialismens politik en imperialistisk stormaktspolitik, en kontrarevolutionär och krigshetsande politik. Därför kommer folken alltmer att hata den, förkasta den och bekämpa den.

*

* *

De ovannämnda imperialistiska supermakterna kommer att förbli imperialistiska och krigshetsande, och de kommer, om inte i dag så i alla fall i morgon, att störta världen i ett stort kärnvapenkrig.

USA-imperialismen strävar efter att sätta sina klor allt djupare i andra folks ekonomier, medan den sovjetiska socialimperialismen, som just har börjat spänna ut sina klor, försöker att driva in dem i olika länder för att där skapa och befästa egna neokolonialistiska och imperialistiska positioner. Men där finns också det "Förenade Europa" — lierat med USA genom NATO — som har imperialistiska strävanden, inte gemensamma, men vissa medlemsländer var för sig. Å andra sidan har Kina i sin strävan att bli en supermakt, liksom den återuppståndna japanska militarismen, också trätt in i dansen. Dessa båda imperialismer allierar sig med varandra för att skapa en imperialistmakt som står i motsättning till de andra. Under dessa förhållanden ökar den stora faran för ett världskrig ytterligare. De nuvarande allianserna exiterar men kommer att omformas i den meningen att de kommer att ändra inriktning men inte innehåll.

De vackra ord om avrustning som strömmar ur från FN och vid de olika internationella konferenser, som organiseras av imperialisterna, är demagogi. Dessa har skapat och försvarar sitt monopol på strategiska vapen. De handlar med vapen i stor skala, inte för att garantera freden och säkerheten för nationerna, utan för att få ut extraprofiter, för att kunna kuva revolutionen och folken, och för att kunna utlösa aggressiva krig. Stalin har sagt:

"De borgerliga staterna rustar och återupprustar i rasande takt. Varför? Naturligtvis icke för att diskutera utan för att kriga. Ty imperialisterna behöver kriget, emedan det är det enda medel för världens nyuppdelning, för nyuppdelningen av avsättningsmarknaderna, av råvarukällorna och sfärerna för kapitalinvestering. "(Not 1)

I sin rivalitet, som driver dem till att starta krig, kommer supermakterna säkerligen att orsaka många lokala krig som de kommer att anstifta mellan olika stater i den "tredje världen", bland de "alliansfria staterna" eller i "utvecklingsländerna".

President Carter har uttryckt åsikten att krig kan inträffa i endast två områden på jorden, i Mellanöstern och i Afrika. Och man förstår varför: det är just i dessa två områden i världen som USA har de största intressena för närvarande. I Mellanöstern är det oljan, och i det rika Afrika pågår en sammandrabbning mellan stora neokolonialistiska ekonomiska och strategiska intressen som gäller uppdelningen av marknader och inflytelsesfärer mellan supermakterna, vilka söker vidmakthålla och stärka sina positioner samt erövra nya.

Förutom Mellanöstern och Afrika finns det även andra områden där supermakternas intressen konfronteras med varnadra, som t ex i Sydostasien. USA och Sovjetunionen, plus Kina, försöker upprätta inflytelsesfärer och dela upp marknaderna. Detta orsakar också konflikter, vilka ibland förvandlas till lokala krig som på intet sätt syftar till att befria folken, utan till att föra till makten eller avsätta härskande klickar inom det inhemska kapitalet, vilka sluter upp bakom än den ena och än den andra supermakten. Den sovjetiska socialimperialismen och USA-imperialismen är två monster som folken inte litar på. De litar inte heller på Kina.

När supermakterna inte längre är kapabla att förverkliga sina rovgiriga intressen med ekonomiska, ideologiska och diplomatiska medel, när motsättningarna tillspetsas till det yttersta och när överenskommelser och "reformer" inte längre kan lösa dessa motsättningar, då börjar kriget mellan dem. Därför måste folken, som får gjuta sitt blod i detta krig, göra allt för att inte bli tagna på sängen. De måste göra allt för att sabotera det interimperialistiska rovkriget så att det inte antar världsomfattande dimensioner, och om de inte lyckas i detta, omvandla det till ett befrielsekrig och gå segrande ur striden.

Titoismens och övriga revisionistiska strömningars roll i imperialismens och socialimperialismens globala strategi

I den våldsamma kamp, som imperialismen och socialimperialismen, världskapitalismen och reaktionen för mot revolutionen, socialismen och folken, har de stöd från moderna revisionister av alla slag. Dessa renegater och förrädare deltar i tillämpningen av imperialismens globala strategi genom att inifrån underminera, splittra och sabotera proletariatets ansträngningar och tolkens kamp för befrielse från det sociala och nationella förtrycket. De moderna revisionisterna har tagit som sin uppgift att svärta ned och förvanska marxismen-leninismen, förvirra och avleda människorna från den revolutionära kampen, och att hjälpa kapitalet att bevara och föreviga sitt förtryckar- och utsugarsystem.

Tillsammans med de sovjetiska och kinesiska revisionisterna, som vi nämnt ovan, **spelar de jugoslaviska titoistiska revisionisterna en förstaplansroll i det stora och farliga kontrarevolutionära spelet**.

Titoismen är sedan gammalt en agentur åt kapitalet, ett av den imperialistiska bourgeoisins favoritvapen i dess kamp mot socialismen och befrielserörelserna.

De jugoslaviska folken kämpade självuppoffrande mot de nazifascistiska ockupanterna, för frihet, demokrati och socialism. De lyckades befria sitt land men hindrades att fortsätta revolutionen på den socialistiska vägen. Den revisionistiska jugoslaviska ledningen med Tito i spetsen, vilken Intelligence Service sedan länge i hemlighet hade bearbetat, och som under kriget uppträdde sorg ett parti troget mot Tredje Internationalens grunddrag, hade i verkligheten andra syften, vilka stod i motsättning till marxismen-leninismen och de jugoslaviska folkens strävanden att bygga ett verkligt socialistiskt samhälle i sitt land.

Jugoslaviens Kommunistiska Parti, som kom till makten, hade ärvt åtskilliga felaktigheter av avvikande natur. Efter andra världskriget visade det prov på uttalade national-chauvinistiska drag, som hade kommit i dagen redan under kriget. Dessa drag fann sitt konkreta uttryck i partiets fjärmande från den marxist-leninistiska ideologin, dess attityd mot Sovjetunionen och Stalin, i dess chauvinistiska ställningstaganden och handlingar gentemot Albanien, etc.

Det folkdemokratiska system som upprättats i Jugoslavien var provisoriskt. Det passade inte den makthavande klicken, trots att denna fortsatte att kalla sig "marxistisk". Titoisterna förespråkade inte det socialistiska uppbygget, och de ville inte heller att Jugoslaviens Kommunistiska Parti

skulle vägledas av den marxist-leninistiska teorin, samt förkastade även proletariatets diktatur. Däri låg orsaken till den konflikt som utbröt mellan Kommunist- och arbetarpartiernas Informationsbyrå och Jugoslaviens Kommunistiska Parti. Det var en ideologisk konflikt mellan marxismen-leninismen och revisionismen — inte en konflikt mellan personer om "makten", som revisionisterna vill framställa det. Stalin försvarade den marxist-leninistiska teorins renhet, medan Tito försvarade den moderna revisionismens avvikande, revisionistiska och antimarxistiska strömning genom att följa i hälarna på Browder och de andra opportunisterna, vilka uppenbarade sig omedelbart före och under andra världskriget.

Under de första åren efter befrielsen låtsades den jugoslaviska ledningen att de hade det socialistiska uppbygget i Sovjetunionen som förebild och kungjorde att de, som de påstod, byggde socialismen i sitt land. Den gjorde detta för att lura de jugoslaviska folken, vilka hade gjutit sitt blod och strävade efter äkta socialism.

Titoisterna förespråkade i verkligheten inte, och kunde inte heller förespråka, den socialistiska samhällsordningen eller sovjetstatens organisationsform, ty Tito var för det kapitalistiska systemet och ville ha en i huvudsak borgerlig-demokratisk stat, där hans egen klick hade makten. Denna stat skulle ge intrycket att man i Jugoslavien byggde socialismen, en "speciell" socialism av "mänskligare typ", just det slags "socialism" som skulle komma att fungera som en femte-kolonn i de andra socialistiska länderna. De anglo-amerikanska imperialisterna och gruppen kring Tito hade räknat ut och samordnat allting väl. Sålunda ställde sig de jugoslaviska revisionisterna i opposition till Sovjetunionen genom att i samförstånd med imperialismen och världskapitalismen spela med i dessas spel.

Redan under den anti-fascistiska kampen för nationell frigörelse hjälpte den engelska imperialismen och senare USA-imperialismen, i linje med sina tidigare planer, Tito att inte bara lösgöra sig från Sovjetunionen, utan även att utföra sabotage mot detta land. Men i synnerhet hjälpte de honom i arbetet på att rycka loss också andra folkdemokratier från det socialistiska lägret i syfte att isolera Sovjetunionen från dessa länder och återföra dem till västvärlden. Detta var den politik som världskapitalismen och dess agentur, titoismen, förde.

Churchill, denne rabiate anti-kommunist, engagerade sig direkt personligen för att ställa Tito och hans grupp i kapitalismens tjänst. Under kriget skickade han, som han själv sade, "sina mest tillgivna vänner" till Titos generalstab, och senare även sin egen son. Slutligen träffade han själv Tito, i maj 1944 i Neapel, för att försäkra sig om att denne spelade rent

spel. Churchill skriver i sina memoarer, att Tito under samtalen med honom t o m visade sig beredd att senare i ett offentligt uttalande förklara att "kommunismen inte skulle införas i Jugoslavien efter kriget".

Tito lade ned så mycket energi på att tjäna sina herrar, att Churchill, som tack för dessa stora tjänster, sade åt honom: "Nu förstår jag att ni hade rätt, och det är därför som jag står på er sida. Jag tycker om er, t o m mer än tidigare". En älskare hade inte kunnat ge en hetare kärleksförklaring till sin älskade.

Även innan Jugoslavien fullständigt hade brutit sig loss från Sovjetunionen och de folkdemokratiska länderna mottog landet avsevärd ekonomisk, politisk, ideologisk och militär hjälp från imperialisterna, särskilt från USA-imperialismen. Denna hjälp skulle i fortsättningen komma ännu tätare och jämnare.

Villkoret för denna hjälp var att landet utvecklades enligt den kapitalistiska vägen. Den imperialistiska bourgeoisin hade inget emot att Jugoslavien behöll sina skenbart socialistiska former. Det låg tvärtom i dess intresse att landet bevarade sin socialistiska glans, eftersom det därigenom skulle kunna tjäna som ett än effektivare vapen i kampen mot socialismen och befrielserörelserna. Detta slag av "socialism" skulle inte bara komma att skilja sig fullständigt från den socialism som Lenin och Stalin hade målat upp och förverkligat, utan den skulle t o m komma att resa sig mot denna.

På relativt kort tid blev Jugoslavien USA-imperialismens "socialistiska" språkrör, en agentur för omstörtande verksamhet i världskapitalets tjänst. Alltsedan 1948 har titoismen karaktäriserats av en febril aktivitet mot marxismen-leninismen. Den har organiserat en propaganda-kampanj över hela världen i syfte att framställa det jugoslaviska systemet som en form av "äkta socialistisk" samhällsordning, ett "nytt samhälle", en "alliansfri socialism", vilken inte längre har någon likhet med den socialism som Lenin och Stalin byggde upp i Sovjetunionen, utan är en socialistisk samhällsordning "med ett mänskligt ansikte", som för första gången i världshistorien prövats och som ger "lysande resultat". Denna propaganda har alltid syftat till att leda in i en återvändsgränd de folk och progressiva krafter över hela världen som kämpar för frihet och oberoende.

De jugoslaviska revisionisterna har i sitt land anammat de styrelseformer som trotskisterna och andra anarkistiska element — pådrivna av den kapitalistiska bourgeoisin — försökte införa i Sovjetunionen under Lenins tid i syfte att sabotera det socialistiska uppbygget. Genom att anamma dessa former förvanskade Tito fullständigt de marxist-leninistiska princi-

perna för uppbygget av industrin, jordbruket etc, allt under förevändning av att bygga "socialismen".

Genom att man avskaffade den demokratiska centralismen och suddade ut det jugoslaviska kommunistpartiets roll fick de jugoslaviska republikerna en annan karaktär, när det gäller administration samt organisatorisk och politisk ledning. Jugoslaviens Kommunistiska Parti bytte namn och blev "Jugoslaviens Kommunisters Förbund", skenbart en marxistisk beteckning, fastän detta förbund till sitt innehåll, sina normer, uppgifter och målsättningar i verkligehten är anti-marxistiskt. Förbundet förvandlades till en front utan ryggrad och förlorade det marxist-leninistiska partiets utmärkande drag, bevarade sin gamla form men spelade inte längre rollen som arbetarklassens förtrupp. Förbundet var inte längre den politiska kraft som styrde den Federativa Republiken Jugoslavien och utövade enligt revisionisterna endast allmänna "utbildande" funktioner.

Den titoistiska ledningen ställde partiet under UDB:s ledning och kontroll, förvandlade det till en fascistisk organisation och gjorde staten till en fascistisk diktatur. Vi känner väl till den stora faran med dessa handlingar, eftersom Koçi Xoxe, titoisternas agent, försökte genomföra samma sak i Albanien.

Tito, Rankovic och deras agenter utplånade fullständigt allting som kunde tänkas ha en äkta socialistisk färg. Titoismen förde en hård kamp mot de inhemska element som försökte störta denna agentur och denna revisionistiskt kapitalistiska organisation, liksom mot all den marxist-leninistiska propaganda som fördes utomlands i syfte att avslöja denna förment socialistiska regim.

Den titoistiska ledningen övergav snabbt kollektiviseringen av jordbruket, som hade inletts under de första åren, skapade de kapitalistiska statsjordbruken, uppmuntrade utvecklingen av den privata egendomen på landsbygden, tillät försäljning av mark, återupprättade kulakerna, lämnade fältet fritt för svartabörshandeln i städerna och på landsbygden, samt genomförde de första reformer som ytterligare framhävde den kapitalistiska inriktningen på ekonomin.

Samtidigt letade den titoistiska bourgeoisin efter en "ny" form för att maskera den jugoslaviska kapitalistiska samhällsordningen. Denna form hittade man, och döpte den till den jugoslaviska "självförvaltningen". Man styrde ut den i en "marxist-leninistisk" klädedräkt, och påstod att detta system var den mest äkta socialismen.

Först dök "självförvaltningen" upp som ett ekonomiskt system, sedan utsträcktes den till statens organisation och alla andra områden i landets liv.

Den jugoslaviska "självförvaltningens" teori och praktik utgör ett öppet förnekande av marxismen-leninismens lärosatser och de allmänna lagarna för bygget av socialismen. "Självförvaltningens" ekonomiska och politiska system är en anarko-syndikalistisk form av den borgerliga diktaturen, vilken härskar i det till det internationella kapitalet underkastade Jugoslavien.

Systemet med "självförvaltning" och alla dess utmärkande drag, såsom avskaffandet av den demokratiska centralismen och en enhetlig ledning av staten, den anarkistiska federalismen och den anti-statliga ideologin i allmänhet, har i Jugoslavien medfört en ständig ekonomisk, politisk och ideologisk oreda och förvirring, en uppbromsad och ojämn utveckling mellan de olika republikerna och regionerna, stora sociala och klassmässiga skillnader, nationell oenighet och nationellt förtryck, samt en urartning av det andliga livet. Systemet har framkallat en djup splittring inom arbetarklassen genom att ställa dess olika delar mot varandra och uppmuntra den borgerligt inskränkta, lokalpatriotiska och individualistiska andan. I Jugoslavien är arbetarklassen inte bara berövad sin hegemoniska roll i staten och samhället, utan systemet med "självförvaltning" ställer den dessutom under sådana villkor att den är oförmögen att försvara sina allmänna intressen och agera som en enad och sammansvetsad klass.

Från den kapitalistiska världen, särskilt från USA-imperialismen, har stora mängder kapital vräkts in i Jugoslavien i form av investeringar, krediter och lån. Det är just detta kapital som utgör den materiella grunden för "utvecklingen" av den jugoslaviska kapitalistiska "självförvaltningssocialismen". Enbart den jugoslaviska skuldsättningen uppgår till mer än 11 miljarder dollar. Jugoslavien har från USA mottagit mer än 7 miljarder dollar i krediter.

Trots de rikliga krediter som den titoistiska ledningen mottar utifrån, har de jugoslaviska folken aldrig fått njuta av de "lysande resultaten" av denna speciella "socialism". Tvärtom härskar politiskt och ideologiskt kaos i Jugoslavien, det system som råder skapar en mycket stor arbetslöshet inom landet och en stor utvandring av arbetskraft till andra länder, något som gör Jugoslavien fullständigt beroende av imperialistmakterna. De jugoslaviska folken sugs ut in på bara kroppen i den härskande klassens och alla de imperialistmakters intresse, vilka har investeringar i landet.

Den jugoslaviska staten bekymrar sig knappast om att priserna stiger från dag till dag och att massornas fattigdom stadigt ökar, att landet inte bara är skuldsatt upp över öronen, utan också är allvarligt indraget i det stora krisen i den kapitalistiska världen. Jugoslaviens oberoende och

suveränitet är stympad, ty landet har bl a ingen helt egen ekonomisk potential. Den huvudsakliga delen av sin potential äger landet tillsammans med utländska kapitalistiska företag och stater, och därför är det tvingat att utstå de ruinerande effekterna av krisen och den utländska utplundringen.

Men det är ingen tillfällighet att världskapitalismen i så hög grad politiskt och finansiellt stöder den jugoslaviska "självförvaltningen" och upprepar den titoistiska propagandan, vilken försöker att få detta system att bli accepterat som "en ny beprövad form av socialistiskt uppbygge" som kan användas i alla länder.

Den gör detta eftersom den jugoslaviska formen av "självförvaltning" är ett sätt att ideologiskt och politiskt sabotera och splittra proletariatets och folkens revolutionära befrielserörelser, den är ett sätt att bereda väg för imperialismens politiska och ekonomiska inträngande i olika länder världen över. Imperialismen och bourgeoisin vill behålla "självförvaltningen" som ett reservsystem att användas vid vissa tillfällen och i vissa länder. Detta i syfte att förlänga kapitalismens existens, vilken inte så lätt ger upp andan, utan ständigt söker finna nya former av styrelseskick på folkens bekostnad.

De jugoslaviska teorierna och den jugoslaviska praktiken vad gäller "alliansfriheten" gör de olika imperialisterna en stor tjänst genom att de hjälper dem att bedra folken. Detta passar imperialisterna lika väl som socialimperialisterna, eftersom det hjälper dem att grundlägga och stärka sitt inflytande över de "alliansfria länderna" och avleda de frihetsälskande folken från den nationella befrielsens och den proletära revolutionens väg. Det är därför som såväl Carter och Bresjnev som Hua Kuo-feng lovprisar de "alliansfrias" titoistiska politik och försöker använda den i sina egna intressen.

Titoismen har alltid varit och förblir den imperialistiska bourgeoisins vapen, en revolutionens eldsläckare. Den har inrättat sig efter den moderna revisionismen i allmänhet och dess olika varianter, den strävar mot samma mål och står i fullständig ideologisk överensstämmelse med denna. De vägar, former och den taktik som de använder sig av i kampen mot marxismen-leninismen, revolutionen och socialismen kan variera, men deras kontrarevolutionära syften är desamma.

I de ansträngningar som bourgeoisin och reaktionen gör för att kväva proletariatets och folkens revolutionära kamp, **får de stor hjälp av revisionistpartierna från i första hand de europeiska länderna, men även från dem som finns i länder på alla andra kontinenter**.

Revisionistpartierna i de västeuropeiska länderna försöker sätta ihop en teori om ett "nytt samhälle", förment socialistiskt, som man kommer att

uppnå genom "strukturreformer" i nära koalition med de socialdemokratiska partierna, men även med högerpartierna. Detta samhälle skall enligt dem byggas på nya grundvalar, genom "sociala reformer", "social fred", den "parlamentariska vägen" och en "historisk kompromiss" med de borgerliga partierna.

Revisionistpartierna i Europa, såsom de i Italien, Frankrike och Spanien, och i deras följe alla de andra revisionistpartierna i värst, förnekar leninismen, klasskampen, revolutionen och proletariatets diktatur. De har alla slagit in på den väg som innebär kompromiss med den kapitalistiska bourgeoisin. De har gett sin anti-marxistiska linje beteckningen "eurokommunism". "Eurokommunismen" är en ny pseudo-kommunistisk strömning, vilken samtidigt både är och inte är i opposition till det sovjet-revisionistiska blocket. Denna vacklande inställning förklaras av deras önskan att upprätta en idémässig samexistens med den europeiska socialdemokratin och med alla de olika föreställningar som sjuder i den europeiska häxkitteln. "Eurokommunisterna" kan förena sig med vem som helst, utom med dem som kämpar för att revolutionen skall segra och för att bevara den marxist-leninistiska ideologins renhet.

Alla de revisionistiska, opportunistiska och socialdemokratiska strömningarna försöker med alla medel att bistå supermakterna i deras djävulska handlingar för att strypa revolutionen och förtrycka folken. Det stöd som dessa strömningar ger till bourgeoisins förment nya organismer har som enda mål att kväva revolutionen genom att resa upp tusen materiella, politiska och ideologiska hinder mot den. De hänger sig åt att förvirra och splittra proletariatet och dess allierade, eftersom de vet att dessa, om de är splittrade av fraktionsstrider, varken inom landet eller på det internationella planet kan skapa den ideologiska, politiska och kämpande enhet som är nödvändig för att stå emot attackerna från den ruttnande världskapitalismen.

Koalitionen mellan den moderna revisionismen och socialdemokratin fruktar fascismens makttillträde, särskilt i vissa länder som hotas av den yttersta högern. För att undvika den fascistiska diktaturen försöker revisionisterna och socialdemokraterna att "mildra" motsättningarna och "tona ned" klasskampen mellan folkets massor och proletariatet å den ena sidan, och den kapitalistiska bourgeoisin å den andra. För att kunna säkra den "sociala freden" måste därför deltagarna i denna koalition göra ömsesidiga eftergifter, samtycka till en kompromiss med den kapitalistiska bourgeoisin och komma överens med den om en regim som passar bägge parter. Medan den kapitalistiska bourgeoisin och dess partier öppet fort-

sätter sin kamp mot kommunismen, försöker sålunda revisionistpartierna att förvanska marxismen-leninismen, den ledande ideologin för revolutionen.

De reformistiska fackföreningarna, vilka är utbildade i och speciellt vana vid att kompromissa med arbetsköparna, att ställa rent ekonomiska krav, som endast är en begäran om allmosor, och inte är vana vid strejker som grundar sig på politiska krav och som syftar till att proletariatet tar makten, dessa fackföreningar har i Europa blivit ett stöd åt de revisionistiska partierna. Deras köpslående syftar naturligtvis till att balansera tillgång och efterfrågan, den ena parten begär allmosan och den andra parten bestämmer storleken på den. Båda parterna, såväl de reformistiska fackföreningarna och de revisionistiska partierna som arbetsköparna med sina partier, sin makt och sina sammanslutningar, hotas av revolutionen, proletariatet och dess äkta marxist-leninistiska partier. Därför söker de efter en reaktionär kompromiss, en lösning som inte kan vara identisk i alla kapitalistländer på grund av att de skiljer sig åt när det gäller kapitalets styrka, krisens djup och omfattningen av de motsättningar som förtär dem inifrån.

Revolutionen — det enda vapen som kan tillintetgöra strategin hos fienderna till proletariatet och folken

Tillsammans eller var för sig kämpar alla fiender, imperialisterna, socialimperialisterna och de olika revisionisterna för att bedra den progressiva mänskligheten, misskreditera marxismen-leninismen och i synnerhet förvanska den leninistiska teorin om revolutionen samt kväva revolutionen, varje folkligt motstånd och varje nationell befrielsekamp.

Den arsenal som fienderna till marxismen-leninismen har till sitt förfogande är avsevärd, men revolutionens krafter är också kolossala. Dessa krafter som sjuder, stöter samman med och bekämpar revolutionens fiender, är just de som stör sömnen hos den kapitalistiska världen och världsreaktionen och gör livet omöjligt för dem.

> *"Ett spöke går runt Europa — kommunismens spöke. Alla det gamla Europas makter har förbundit sig till en helig hetsjakt mot detta spöke." (Not 2)*

Detta konstaterande av Marx och Engels är aktuellt än i dag. Imperialismen, socialimperialismen och den moderna revisionismen anser att den fara som kommunismen utgör för dem har eliminerats, ty genom att de

inbillar sig att revolutionen inte kan hämta sig från det hårda slag som det revisionistiska förräderiet inneburit, underskattar de marxismen-leninismens styrka och överskattar de den materiella, militära, repressiva och ekonomiska styrka som de förfogar över. Men detta är bara deras illusioner.

Världsproletariatet samlar sina styrkor. Genom sina egna erfarenheter blir proletariatet och de frihetsälskande folken ständigt alltmer medvetna om förräderiet från de titoistiska, chrusjtjovitiska, kinesiska, "eurokommunistiska" och de andra moderna revisionisterna. Tiden arbetar för revolutionen och socialismen, inte för bourgeoisin och imperialismen eller den moderna revisionismen och världsreaktionen. Revolutionens eld brinner överallt i hjärtat hos de förtryckta folken, som strävar efter att erövra friheten, demokratin och den verkliga suveräniteten, att ta makten i egna händer och gå framåt på socialismens väg, samtidigt som de krossar imperialismen och dess lakejer.

I dag upplever vi samma fenomen som utspelade sig under Lenins tid, då brytningen med Andra internationalen följdes av skapandet av nya, marxist-leninistiska partier. Det revisionistiska förräderiet har överallt medfört, och kommer oundvikligen att medföra att äkta kommunistiska partier skapas och stärks. Dessa har rest marxismen-leninismens och revolutionens fana, den fana som revisionisterna förkastat och trampat i smutsen. Det är deras uppgift att mot världsimperialismens och revisionismens globala strategi sätta den ärorika leninistiska strategin för revolutionen, marxismen-leninismens stora teori. Det är deras uppgift att göra massorna fullständigt medvetna om kampens mål och dess rätta väg samt de uppoffringar som krävs, ena dessa massor och organisera, leda och föra dem till seger.

Vi marxist-leninister, som står i spetsen för den titaniska kamp som i dag utspelas mellan å ena sidan proletariatet och de frihetsälskande förtryckta folken och å andra sidan de grymma och rovgiriga imperialisterna, vi måste vara väl insatta i de mål, den taktik, de metoder och kampformer som används av våra gemensamma fiender och våra fiender i varje särskilt land. Vi kan inte bedöma denna fråga på ett riktigt sätt, om vi inte fullt och fast stöder oss på den marxist-leninistiska teorin om revolutionen, om vi inte förstår att det i dag — liksom i framtiden — finns en serie svaga länkar i den världskapitalistiska kedjan, som revolutionärerna och folken ständigt måste angripa. De måste föra en organiserad, okuvlig och modig kamp för att bryta sönder dessa länkar en efter en. Detta kräver naturligtvis arbete, kamp, uppoffringar och försakelse. Ledda av revolutionens intressen kan och kommer de modiga folken och människorna att kunna hålla stånd mot

imperialismens, socialimperialismens och reaktionens stora styrkor, vilka lierar sig med varandra, knyter nya allianser och försöker hitta utvägar ur de svåra situationer som skapats åt dem. Dessa svåra situationer skapas åt de bakåtsträvande krafterna av revolutionärerna, av marxist-leninisterna och av folkens kamp på alla kontinenter och i alla länder.

Kommunisterna över hela världen har ingen anledning att frukta de falska myter, som varit förhärskande i det revolutionära tänkandet under vissa tider. Kommunisterna måste kämpa för att vinna över dem som går vilse, i syfte att få dem att rätta sig och inte spara på krafterna, men naturligtvis akta sig för att själva sjunka ned i opportunismen. Under kampens gång på det principiella planet kommer man till en början att märka en viss vacklan. Men denna vacklan kommer att framträda hos dem som tvekar, medan det hos dem som är beslutsamma och som tillämpar den marxist-leninistiska teorin korrekt, och som har en riktig syn på på proletariatets intressen i sitt eget land, på världsproletariatets och revolutionens intressen, inte kommer att finnas någon vacklan. Tvärtom kommer de som ställer sig tvekande att bli än mer stärkta i sin kamp, när de ser att kamraterna orubbligt står fast vid sina revolutionära marxist-leninistiska idéer.

Om marxist-leninisterna tillämpar den marxist-leninistiska teorin korrekt och beslutsamt i enlighet med de nuvarande internationella förhållandena och efter varje lands nationella förhållanden, om de oupphörligt stärker proletariatets internationalistiska enhet i oförsonlig kamp mot imperialismen och den moderna revisionismens alla riktningar, kommer de ofelbart att övervinna alla de svårigheter som de möter på sin väg, hur stora de än må vara. Korrekt tillämpade kommer marxismen-leninismen och dess odödliga principer oundvikligen att leda till världskapitalismens krossande och den proletära diktaturens seger, varmed arbetarklassen kommer att bygga socialismen och gå mot kommunismen.

II

DEN LENINISTISKA TEORIN OM IMPERIALISMEN BEHÅLLER SIN FULLA GILTIGHET

Under nuvarande förhållanden, när chrusjtjoviterna, titoisterna, "eurokommunisterna", de kinesiska revisionisterna och de andra anti-marxistiska strömningarna angriper revolutionens och folkens befrielses sak under förevändning att situationen har förändrats, är grundliga studier av Lenins arbeten om imperialismen av största vikt.

Vi måste återvända till dessa arbeten och särskilt grundligt och detaljerat studera Lenins geniala arbete "Imperialismen som kapitalismens högsta stadium". Efter ett noggrannt studium av detta arbete kommer vi att se hur revisionisterna, däribland de kinesiska ledarna, förvränger de leninistiska tankarna om imperialismens mål, strategi och taktik. Deras skrifter, uttalanden, ställningstaganden och handlingar visar att deras syn på imperialismens natur är fullständigt felaktig, och att de betraktar den utifrån kontra-revolutionära och anti-marxistiska utgångspunkter, som Andra internationalens alla partier och deras ideologer — Kautsky & Co — gjorde, och som Lenin obarmhärtigt avslöjade.

Om vi studerar detta arbete av Lenin uppmärksamt och troget håller fast vid hans analys och geniala slutledningar, kommer vi att se att imperialismen än idag helt och hållet har kvar de kännetecken som Lenin beskrev, att den leninistiska definitionen av vår epok såsom imperialismens och de proletära revolutionernas epok fortfarande gäller, och att revolutionens seger är oundviklig.

Det är välkänt att Lenin börjar sin analys av imperialismen med **koncentrationen av produktion och kapital samt de monopol** som denna skapar. Inte ens idag kan koncentrationen och centraliseringen av produktion och kapital analyseras korrekt och vetenskapligt annat än på basis av den leninistiska analysen av imperialismen.

Karaktäristiskt för dagens kapitalism är den alltmer ökande koncentra-

tionen av produktion och kapital, som har lett till att företag slås samman eller att små företag slukas av de stora. En konsekvens av detta är mass-koncentrationen av arbetskraft i de stora trusterna och koncernerna. Dessa företag har också i sina händer koncentrerat en väldig produktionskapacitet samt energiresurser och råvaror i enorma mängder. Idag utnyttjar de stora kapitalistiska företagen också kärnkraften och den mest avancerade teknologin, vilket de har gjort till sitt privilegium.

Dessa gigantiska organismer har en nationell och en internationell karaktär. I sina egna länder har de ruinerat största delen av småföretagarna och de små industriägarna, medan de på det internationella planet har växt till kolossala truster som kontrollerar hela branscher inom industrin, jordbruket, byggnationen, transportväsendet etc, i många länder. Överallt där dessa truster har brett ut sina tentakler, överallt där produktionen har koncentrerats till en handfull kapitalistiska miljardärer, blir tendensen att tillintetgöra småföretagarna och de små industriägarna alltmer utbredd och uttalad. Detta har lett till ett ytterligare stärkande av monopolen.

> *"Denna konkurrensens förvandling till monopol"*, sade Lenin, *"är en av de viktigaste företeelserna — om inte den allra viktigaste — i den moderna kapitalismens ekonomi..."(Not 3)*

Efter att ha framhävt detta grunddrag hos imperialismen tillägger han att

> *"... monopolens uppkomst som följs av produktionens koncentration överhuvudtaget utgör en allmän och grundläggande lag för kapitalismen på dess nuvarande utvecklingsstadium." (Not 4)*

Kapitalismens utveckling under nuvarande förhållanden bekräftar till fullo Lenins ovannämnda slutsats. Nuförtiden har monopolen blivit den mest typiska och vanligaste företeelsen i imperialismens fysionomi, dess ekonomiska grundval. I de imperialistiska länderna, såsom USA, Västtyskland, Storbritannien, Japan, Frankrike etc, har koncentrationen av produktionen nått oerhörda proportioner.

Är 1976 t ex var nära 17 miljoner människor — över 20 % av den anställda arbetskraften — anställda i de 500 största USA-bolagen. 66 % av alla sålda varor kom från dessa bolag. Vid den tid då Lenin skrev sin bok "Imperialismen som kapitalismens högsta stadium" fanns det endast ett stort amerikanskt bolag i den kapitalistiska världen, "United States Steel

Corporation", med aktiekapital på över en miljard dollar, medan det 1976 fanns omkring 350 miljardföretag. Biltillverknings-trusten "General Motors Corporation", detta supermonopol, hade 1975 ett samlat kapital på över 22 miljarder dollar och sög ut en armé på nära 800 000 arbetare. Därnäst kommer monopolföretaget "Standard Oil of New Jersey", som behärskar oljeindustrin i USA och i andra länder, och som suger ut mer än 700 000 arbetare. Inom bilindustrin finns det tre stora monopol som svarar för mer än 90 % av produktionen inom denna bransch. Inom flygindustrin och stålindustrin svarar fyra mycket stora bolag för 65 % respektive 47 % av produktionen inom dessa industrier.

Samma process har ägt rum och äger rum också i de övriga imperialistiska länderna. I Västtyskland har 13 % av det totala antalet företag omkring 50 % av produktionen och 40 % av landets arbetskraft. I Storbritannien behärskar 50 stora monopol allting. "British Steel Corporation" svarar för över 90 % av stålproduktionen i landet. I Frankrike har två bolag i sina händer koncentrerat tre fjärdedelar av stålproduktionen. Fyra monopol har lagt beslag på biltillverkningen, medan fyra andra kontrollerar hela oljeindustrin. I Japan producerar tio stora järn- och stålföretag allt tackjärn och över tre fjärdedelar av allt stål, medan den övriga metallurgin behärskas av åtta bolag. Samma sak gäller för andra branscher och sektorer. (Not 5)

De små och medelstora företag som fortfarande existerar i dessa länder är direkt beroende av monopolen. De mottager order från monopolen och arbetar för dem; de får krediter, råvaror, teknologi etc, från dem. I praktiken har de blivit bihang till dessa monopol.

Koncentrationen och centraliseringen av produktion och kapital, vilket skapar gigantiska monopol med en diversifierad teknologi, är idag en utbredd företeelse.

Företag och hela branscher inom industriproduktionen, byggnadssektorn, transportväsendet, handeln, servicesektorn, infrastrukturen etc, opererar inom dessa gigantiska monopol, dessa "konglomerat". De tillverkar allting från leksaker till interkontinentala robotar.

Monopolens ekonomiska makt och den ständigt ökande koncentrationen av kapital skapar en situation i vilken konkurrensens offer inte endast är "de små", d v s de icke-monopolistiska företag som var typiska förr i tiden, utan t o m stora finansföretag och -grupper. Som ett resultat av monopolens omättliga profithunger och den extrema skärpningen av konkurrensen har denna process antagit kolossala proportioner under de två senaste årtiondena. Fusionerna och uppköpen av företag i dagens kapitalistiska värld är 7 — 10 gånger fler än under åren före andra världskriget.

Fusionerna och kombinationerna av industri-, handels-, jordbruks- och bankföretag har lett till att det bildats nya former av monopol och skapats stora handels-industriella eller jordbruks-industriella komplex, former som finner sin tillämpning inte endast i västvärldens kapitalistiska länder, utan också i Sovjetunionen, Tjeckoslovakien, Jugoslavien och andra revisionistiska länder. Förr utförde de monopolistiska sammanslutningarna transporten och försäljningen av varorna med hjälp av andra oberoende företag, medan monopolen idag har koncentrerat såväl produktion som transporter och försäljning i sina egna händer.

Monopolen nöjer sig inte bara med att försöka upphäva konkurrensen mellan de företag som de kontrollerar, utan har också brett ut sina tentakler för att lägga beslag på alla råvaruresurser, alla områden som är rika på viktiga mineraler såsom järn, kol, koppar, uran etc. Denna process fortgår på det nationella såväl som på det internationella planet.

Produktionens och kapitalets koncentration har antagit kolossala proportioner i synnerhet efter andra världskriget, till följd av utvidgningen och utvecklingen av den statsmonopolkapitalistiska sektorn.

Statsmonopolkapitalism innebär statsapparatens underordnande under monopolen, och dessas totala herravälde i landets ekonomiska, politiska och sociala liv. På detta sätt ingriper staten direkt i ekonomin i finansoligarkings intresse, för att säkra maximal profit åt den härskande klassen genom utsugning av hela det arbetande folket, såväl som för att kväva revolutionen och folkens befrielsekamp.

Statsmonopolistisk egendom, såsom varande det mest karaktäristiska grundelementet i statsmonopolkapitalism, utgör inte en individuell kapitalists eller kapitalistgrupps egendom, utan är denkapitalistiska statens egendom, den härskande bourgeoisins egendom. I olika imperialistiska länder svarar den statsmonopolkapitalistiska sektorn för 20 till 30 % av den totala produktionen.

Statsmonopolkapitalism, som representerar det högsta stadiet av produktionens och kapitalets koncentration, är den viktigaste ägandeformen som idag dominerar i Sovjetunionen och de andra revisionistiska länderna. Denna statsmonopolkapitalism står i den nya härskande bourgeoisins tjänst.

Också i Kina antar ekonomin former som är typiska för statsmonopolkapitalismen genom ett antal reformer, såsom uppställandet av profiten såsom huvudmålet för företagens verksamhet, användningen av kapitalistiska former i organisation, förvaltning och lönesystem, skapandet av ekonomiska regioner, truster och sammanslutningar mycket lika de i

Sovjetunionen, Jugoslavien och Japan, insläppandet av utländskt kapital, direkta förbindelser mellan inhemska företag och de utländska monopolen, etc.

För närvarande har koncentrationen och centraliseringen av produktion och kapital i den kapitalistiska och revisionistiska världen nått en mellanstatlig nivå. EG, Comecon etc, som utgör en förening av de olika imperialistmakternas monopol, uppmuntrar och förverkligar denna tendens i praktiken.

Lenin analyserade på sin tid de internationella monopolens former, och tog upp kartellerna och syndikaten. Under nuvarande förhållanden, när produktionens och kapitalets koncentration har antagit mycket stora dimensioner, har monopolbourgeoisin också skapat nya former för utsugningen av det arbetande folket. Sådana är de multinationella bolagen.

Utåt försöker dessa bolag att ge intryck av att de ägs gemensamt av kapitalister i flera länder. Genom det kapital som de disponerar och den kontroll som de utövar, hör i verkligheten de multinationella bolagen huvudsakligen hemma i ett land, trots att de brett ut sin verksamhet i många länder. De expanderar mer och mer genom att suga upp mindre och större inhemska bolag och firmor, vilka inte klarar den hänsynslösa konkurrensen.

De multinationella bolagen öppnar filialer och utökar sina företag till de länder där utsikterna till maximal profit tycks säkrast. Det multinationella USA-bolaget "Ford" t ex har satt upp ett 20-tal fabriksanläggningar i andra länder, i vilka 100 000 arbetare av olika nationaliteter är anställda.

Mellan de multinationella företagen och den borgerliga staten finns det intima band och ett ömsesidigt beroende grundat på deras exploaterande klasskaraktär. Den kapitalistiska staten tjänar som deras redskap för att förverkliga deras planer för herravälde och expansion både på det nationella och det internationella planet.

Genom sin viktiga ekonomiska roll och den stora betydelse de har för hela samhällslivet i sina länder, utgör en del multinationella bolag var för sig en mäktig ekonomisk kraft som i många fall är jämfördig med, eller t o m överträffar budgeten eller produktionen i flera utvecklade kapitalistiska länder sammantagna. Produktionen i ett mäktigt amerikanskt multinationellt bolag, "General Motors Corporation", är större än industriproduktionen i Holland, Belgien och Schweiz tillsammans. Dessa bolag ingriper för att säkra särskilda förmåner och privilegier för sig själva i de länder där de är verksamma. Är 1975 krävde t ex ägarna till USA:s elektroniska industri att den mexikanska regeringen skulle ändra sin arbetslagstiftning,

vilken vidtog vissa skyddsåtgärder, annars skulle de flytta över sin industri till Costa Rica. För att utöva påtryckningar på denna regering, stängde de många fabriker i vilka nära 12 000 mexikanska arbetare var sysselsatta.

De multinationella bolagen är imperialismens hävstänger och en av huvudformerna för dess expansion. De är neokolonialismens stöttepelare och inkräktar på den nationella suveräniteten och oberoendet i de länder där de opererar. I syfte att bana väg för sitt herravälde tvekar inte dessa bolag inför något brott, från organisering av komplotter och upplösning av ekonomin ner till rena mutor till höga tjänstemän, politiska ledare och fackföreningsledare etc. Lockheed-skandalen visade detta klart.

Många multinationella bolag har också etablerat sig och opererar i de revisionistiska länderna (Not 6). De har även börjat att tränga in i Kina.

Koncentrationen och centraliseringen av produktion och kapital, som karaktäriserar den kapitalistiska världen idag och har lett till en omfattande socialisering av produktionen, har inte på något sätt förändrat imperialismens utsugande natur. De har tvärtom ökat och intensifierat förtrycket och utarmningen av det arbetande folket. Dessa företeelser visar ovedersägligen det välgrundade i Lenins tes, enligt vilken följden av koncentrationen av produktion och kapital under imperialismen...

> *"... blir ett gigantiskt framsteg i produktionens församhälleligande ... men tillägnandet förblir"* icke desto mindre *"privat. De samhälleliga produktionsmedlen förblir ett fåtal personers privategendom."* *(Not 7)*

Monopolen och de multinationella bolagen förblir stora fiender till proletariatet och folken.

Intensifieringen av produktionens och kapitalets koncentrationsprocess som sker i vår tid har ytterligare skärpt kapitalismens grundläggande motsättning, motsättningen mellan produktionens samhälleliga karaktär och tillägnandets privata karaktär, liksom alla de andra motsättningarna. Idag liksom förr lägger en handfull kapitalistiska magnater beslag på de kolossala inkomster och extraprofiter som förverkligas genom den grymma utsugningen av arbetarna. Likaså är produktionsmedlen, med vilka industrins alla branscher är utrustade, kapitalisternas privata egendom, medan arbetarklassen förblir förslavad under ägarna till produktionsmedlen, och dess arbetskraft förblir en handelsvara. Nuförtiden utsuger inte längre de stora kapitalistföretagen tiotals eller hundratals arbetare, utan hundratusentals av dem. Som ett resultat av kapitalismens grymma

utsugning av denna stora arbetararmé blev det mervärde som uppnåddes av USA-bolagen enbart under 1976 uppskattningsvis mer än 100 miljarder dollar, mot 44 miljarder år 1960.

Lenin avslöjade den Andra internationalens opportunister, vilka predikade möjligheten av att likvidera kapitalismens antagonistiska motsättningar som ett resultat av bildandet och utvecklingen av monopolen. Han bevisade med vetenskapliga argument att monopolen, såsom bärare av förtrycket och utsugningen av arbetarna samt det privata tillägnandet av arbetets frukter, gör kapitalismens motsättningar ännu skarpare. Den kapitalistiska samhällsordningens överbyggnad är uppbyggd på basis av monopolens herravälde. Denna överbyggnad försvarar och företräder monopolens rovgiriga intressen, både på det nationella och det internationella planet. Monopolen dikterar inrikes- och utrikespolitiken, den ekonomiska, sociala och militära politiken, etc.

Den nuvarande koncentrationen av produktion och kapital är en realitet som också den vederlägger de teser som framläggs av socialdemokratins reaktionära ledare, de moderna revisionisterna och opportunister av alla schatteringar, enligt vilka trusterna, statsmonopolkapitalismens egendom etc, på fredlig väg kan "omvandlas" till en socialistisk ekonomi. De påstår också att den nuvarande monopolkapitalismen gradvis kommer att "uppgå" i socialismen.

Koncentrationen av produktion och kapital, lär oss Lenin, verkar också som en bas för ökad koncentration av penningkapital som hopas i händerna på de stora bankerna, samt för uppkomsten och utvecklingen av finanskapitalet. Under kapitalismens framåtskridande går utvecklingen av monopolen hand i hand med bankernas uppsving, vilka suger upp penningkapitalet från monopolen och trusterna såväl som från småproducenterna och småspararna. På detta sätt blir bankerna, som är i händerna på kapitalisterna och tjänar dem, ägare till de viktigaste finanstillgångarna.

Samma process som genomfördes av de stora företagen, av kartellerna och monopolen, för att göra slut på de små företagen, äger också rum i den successiva utslagningen av småbankerna. Precis som de stora företagen skapade monopolen, skapade sålunda också de stora bankerna sina bankkoncerner. Under de sista två decennierna har detta fenomen antagit kolossala proportioner, och fortskrider än idag mycket snabbt. Ett utmärkande drag hos dagens fusioner och övertaganden är det faktum, att inte bara de små bankerna utan också de medelstora och relativt stora är inblandade. Detta fenomen förklaras av skärpningen av motsättningarna i

den kapitalistiska reproduktionen, den tilltagande konkurrenskampen och den allvarliga krisen i kapitalistvärldens finans- och penningsystem.

Tjugosex stora finansgrupper dominerar i USA. Den största av dem är Morgan-gruppen, som har 20 stora banker, försäkringsbolag etc, och ett aktiekapital på uppemot 90 miljarder dollar.

Koncentrations- och centraliseringsnivån hos bankkapitalet är mycket hög även i resten av de främsta kapitalistländerna. I Västtyskland äger tre av sjuttio stora banker 58 % av alla banktillgångar. I Storbritannien kontrolleras all bankverksamhet av fyra stora banker, kända som "the Big Four". Bankkapitalets koncentrationsnivå är mycket hög även i Japan och Frankrike.

Lenin har bevisat att bankkapitalet är sammanlänkat med industrikapitalet. Till att börja med är bankerna intresserade av vad som händer med de krediter som de beviljar till industriägarna. De sätter sig själva som medlare mellan de industriägare som erhållit krediterna för att dessa ska komma överens och inte konkurrera sinsemellan, vilket bankerna själva skulle skadas av. Detta var den första formen för bankkapitalets sammanväxande med industrikapitalet. I och med den ökande koncentrationen av produktion och penningkapital investerar bankerna direkt i tillverkningsföretagen genom att skapa aktiebolag. På detta sätt tränger bankkapitalet in i industrin, byggnationen, jordbruket, transportväsendet, cirkulationssfären samt på alla andra områden. Företagen å sin sida köper stora aktieposter och blir delägare i bankerna. Idag är de styrande i bankerna och monopolföretagen medlemmar i varandras styrelser, och skapar på så sätt vad Lenin kallade en "personalunion". Finanskapitalet som uppstår ur denna process omfattar alla former av kapital: industrikapital, penningkapital och varukapital. Lenin karaktäriserade denna process på följande sätt:

> *"Produktionens koncentration; därur framväxande monopol; bankernas sammansmältning eller sammanväxande med industrin — se här historien om finanskapitalets uppkomst och detta begrepps innehåll." (Not 8)*

Fastän finanskapitalet sedan andra världskriget har ökat och undergått strukturella förändringar, har det fortfarande precis samma mål som det alltid har haft, nämligen att göra maximala profiter genom att suga ut de breda massorna av det arbetande folket i och utanför landet. Försäkringsbolagen, vilkas antal under senare år har ökat enormt i de främsta kapitalistländerna och blivit medtävlare till bankerna, spelar samma roll. I USA

t ex har bankernas tillgångar från 1950 till 1970 ökat 3,5 gånger, medan försäkringsbolagens ökat 6,5 gånger under samma period.

Med det kapital som de ackumulerar genom utplundring av folket har dessa bolag kunnat ge monopolen krediter på upp till flera hundra miljoner dollar. På detta sätt blir försäkringsbolagen införlivade och sammankopplade med industri- och bankmonopolen, och blir därigenom en organisk beståndsdel i finanskapitalet.

Driven av sin osläckliga törst efter profiter omvandlar monopolbourgeoisin varje för ögonblicket tillgänglig penningkälla till kapital, såsom arbetarnas pensionsfonder, folkets besparingar etc.

Det koncentrerade finanskapitalet försäkrar sig om utomordentligt stora inkomster genom de profiter som det gör, inte bara på pengar från truster, småindustrier etc, utan också genom att utfärda värdepapper och obligationslån. Precis som fallet är med sparandet, betalar bankerna i det sistnämnda fallet en låg ränta till långivarna, medan bankerna själva gör enorma profiter på dessa verksamheter, genom vilka de ökar sitt eget kapital och sina egna investeringar, vilka i sin tur naturligtvis skapar ett oupphörligt inflöde av nya profiter åt finanskapitalet. Finanskapitalet investerar mestadels i industrin, men det har utökat sitt nät av spekulationer även till andra tillgångar, såsom mark, järnvägar samt andra branscher och sektorer.

Bankerna har verkliga möjligheter att tillhandahålla de ansenliga krediter som krävs på grund av produktionens höga koncentrationsnivå och monopolens herravälde. På detta sätt skapas gynnsamma förhållanden för de stora monopolsammanslutningarna att öka sin hänsynslösa utsugning av de arbetande massorna både hemma och utomlands, för att försäkra sig om maximala profiter.

I och med återupprättandet av kapitalismen i Sovjetunionen och de andra revisionistländerna, antog bankerna där alla de för monopolen karaktäristiska dragen. I dessa länder tjänar bankerna utsugningen av de breda massorna av det arbetande folket, både hemma och utomlands, på samma sätt som i alla andra kapitalistländer.

På senare år har avbetalningshandeln med förbrukningsartiklar, särskilt förbrukningsartiklar som används under en lång tid, ökat snabbt i de kapitalistiska och revisionistiska länderna. Ombesörjandet av sådana krediter tillförsäkrar bourgeoisin marknader för varuförsäljningen och kapitalisterna gör kolossala profiter på de höga låneräntorna, medan köparna är bundna till händer och fötter av kreditgivarna och de kapitalistiska företagen.

De skulder och andra åligganden som arbetarna har till bankerna och de penningutlånande institutionerna har ökat enormt under den senaste tiden. 1976 hade enbart i USA befolkningens skulder genom dessa krediter nått en summa av 167 miljarder dollar — mot 6 miljarder 1945 — medan befolkningens skulder i Västtyskland uppgick till mer än 46 miljarder mark.

Den ökande koncentrationen och centraliseringen av bankkapitalet har lett till ökad ekonomisk och politisk dominans från finansoligarkin, och drivit denna till en serie av verksamhetsformer och metoder som ökar den ekonomiska träldomen, utarmningen och misären hos det arbetande folkets breda massor.

Utvecklingen av finanskapitalet möjliggjorde för en liten grupp av mäktiga industrikapitalister och banker att inte endast samla på sig stora rikedomar, utan också att koncentrera verklig ekonomisk och politisk makt i sina egna händer, vilket återverkar på livet i hela landet. Dessa allsmäktiga människor leder monopolen och bankerna samt utgör vad som brukar kallas finansoligarkin. Med utgångspunkt från det faktum att de stora bolagen nu har omvandlats till aktiebolag, i vilka t o m en del arbetare kan ha några få symboliska aktier, försöker kapitalismens försvarare att bevisa att kapitalet nu skulle ha förlorat den privata karaktär som det hade på den tiden då Marx skrev "Kapitalet", eller när Lenin analyserade imperialismen, samt att det skulle ha blivit folkets kapital. Men detta är en myt. Idag, liksom tidigare, härskar mäktiga privata industri- och finansgrupper i de imperialistiska länderna: Rockefeller, Morgan, Dupont, Mellon, Ford, Chicago-, Texas- samt Kaliforniengrupperna och andra grupper i USA; finansgrupperna Rothschild, Behring, Samuel etc, i Storbritannien; Krupp, Siemens, Mannesmann, Thyssen, Gerling etc, i Västtyskland; Fiat, Alfa-Romeo, Montedison, Olivetti och andra grupper i Italien; de stora familjerna i Frankrike, o s v.

Såsom ägare till industri- och finanskapitalet har finansoligarkin etablerat sitt ekonomiska och politiska herravälde över landets samtliga samhällsfunktioner. Den har även lagt under sig statsapparaten, vilken blivit omvandlad till ett redskap i händerna på finansplutokratin för dess egna intressen. Finansoligarkin avsätter och tillsätter regeringar, och dikterar inrikes- och utrikespolitiken. Inom landet är den sammankopplad med de reaktionära krafterna, med alla de politiska, ideologiska, utbildande och kulturella institutioner som försvarar dess politiska och ekonomiska makt, medan den i utrikespolitiken försvarar och backar upp alla de konservativa och reaktionära krafter som understöder och öppnar vägen för monopolens expansion, samt kämpar för bevarandet och stärkandet av kapitalismen.

Finansoligarkin tvekar inte att använda något medel för att försäkra sig om sitt eget herravälde, och upprättar politisk reaktion på alla områden. Lenin sade:

"(finanskapitalet) eftersträvar ... herravälde och inte frihet." (Not 9)

Dagens situation bevisar att monopolbourgeoisins förtryck har skärpts överallt. På grund av detta håller motsättningarna mellan proletariatet och bourgeoisin på att skärpas. På samma gång har den ekonomiska och finansiella expansionen, tillsammans med den politiska och militära expansionen, ytterligare skärpt motsättningarna mellan folken och imperialismen, men även motsättningarna mellan imperialistmakterna själva. Dagens propaganda från de kinesiska revisionisterna förbigår denna obestridliga objektiva verklighet.

Koncentrationen och centraliseringen av bankkapitalet äger inte bara rum inom ett lands ramar, utan inom flera kapitalistiska eller revisionistiskt kapitalistiska länders ramar. Denna funktion har de förenade bankerna inom EG eller den "Internationella banken för ekonomiskt samarbete", såväl som Comecons "Investeringsbank". Kapitalistiska banksammanslutningar av liknande slag är de västtysk-polska, engelsk-rumänska, fransk-rumänska eller engelsk-ungerska bankerna, och de amerikansk-jugoslaviska, engelsk-jugoslaviska bankkonsortierna, etc. Sovjetunionen har öppnat många banker i ett antal kapitalistländer. Dessa konkurrerar och samarbetar med de kapitalistiska bankerna var helst de etablerar sig, såväl i Zurich, London, Paris som i Afrika, Latinamerika och på andra platser.

Även Kina dras alltmer in i denna virvelvind, de kapitalistiska bankernas integrationsprocess. Förutom de banker som Kina har i Hongkong, Macao och Singapore, kommer landet i framtiden att inrätta banker i Japan, USA och på andra ställen. Samtidigt tillåts imperialistmakternas banker att tränga in i Kina.

Lenin framhöll att dagens kapitalism karaktäriseras av exporten av kapital. Idag har detta imperialismens ekonomiska grunddrag utvecklats vidare och stärkts än mer. De största kapitalexportörerna i världen är nu USA, Japan, Sovjetunionen, Västtyskland, Storbritannien samt Frankrike.

Under en viss period exporterades kapital främst av USA, Storbritannien, Frankrike och Tyskland, vilkas utvecklade industrier sög ut koloniernas ovanjordiska och underjordiska rikedomar. Som en följd av kriget och kriserna blev senare några imperialistmakter, såsom Storbritannien, Frank-

rike och Tyskland, ekonomiskt svagare, medan USA-imperialismen berikades och blev en supermakt. I den situation som skapades efter andra världskriget översvämmades världen av amerikanskt kapital på bekostnad av de övriga kapitalistländerna.

Idag exporteras amerikanskt kapital till alla länder, även de industrialiserade. Det sker i form av investeringar, krediter, lån, genom deltagande i samägda företag eller genom bildandet av stora industriföretag. USA-imperialismen, monopolkapitalet, investerar i de underutvecklade och fattiga länderna därför att produktionskostnaderna där är låga, medan utsugningsgraden av arbetarna är hög. Den investerar för att försäkra sig om råvaror, för att lägga beslag på marknader och för att där få sälja sina industriprodukter.

Det är välkänt att utvecklingen av kapitalistländerna sker olikmässigt. Därför exporterar de stora monopolen och bolagen i USA och i de andra länderna kapital till just de länder vars ekonomiska utveckling kräver investeringar och teknologi.

Det investerade kapitalet inbringar otroliga profiter till de finansiella trusterna och monopolen. Eftersom marken är mycket billig i de fattiga, outvecklade länderna kan stora områden med sina rikedomar inköpas för en billig penning. Arbetskraften är också billig eftersom de undernärda människorna tvingas arbeta för mycket låga löner. Enligt imperialisternas egna beräkningar gör de för varje dollar som investerats i dessa länder en profit på fem dollar.

Enligt officiella uppgifter i USA uppgick enbart under perioden 1971 — 1975 USA:s direkta investeringar i de nybildade staterna till 6,5 miljarder dollar, medan under samma period de gjorda profiterna i dessa länder uppgick till nästan 30 miljarder dollar. (Not 10)

För att maskera kapitalexporten tillgriper imperialistmakterna även kreditgivning. Genom dessa s k krediter och denna s k hjälp utövar de stora kapitalistiska trusterna och de stater som de tillhör ett hårt tryck på de mottagande staterna och folken, och håller dem under sin kontroll. "Hjälpen" eller krediterna till de underutvecklade länderna härrör från utplundringen av dessa länders rikedomar liksom från utsugningen av de arbetande massorna i de utvecklade länderna, och ges endast till de rika i de underutvecklade länderna. Detta betyder med andra ord att exempelvis USA-monopolen blir feta på både det amerikanska folkets och andra folks svett, och när de exporterar kapital och beviljar krediter representerar dessa just dessa folks svett och blod. De krediter som de stora monopolen förser länderna i den s k tredje världen med kommer för övrigt endast de feodalt-

borgerliga klasserna till del, vilka styr dessa länder.

De krediter som de nybildade staterna mottager är länkar i imperialismens kedja runt halsen på deras egna folk. Som de statistiska uppgifterna visar fördubblas dessa länders skulder vart femte år. Från nästan 8,5 miljarder dollar år 1955 har de underutvecklade ländernas skulder till imperialistmakterna ökat till över 150 miljarder år 1977.

Världskapitalismen har utvecklat tekniken och teknologin i sina egna intressen, i syfte att mångdubbla sina profiter genom upptäckter av underjordiska tillgångar, intensifiering av jordbruket, etc. All denna teknologi, själva den tekniskt-vetenskapliga revolutionen, och de nya metoderna för ekonomisk utplundring tjänar imperialismen, och de kapitalistiska monopolen, men inte folken. Kapitalismen kan aldrig investera i, ge krediter till eller exportera kapital till andra länder, utan att först beräkna de profiter den själv kommer att göra.

Monopolen och de stora bankerna som har lagt ut sitt spindelnät över hela den kapitalistiska och revisionistiska världen, beviljar aldrig krediter såvida de inte förses med konkreta uppgifter om de inkomster som går att göra på exploateringen av en gruva eller ett markområde, eller på utvinning av olja eller vatten i en öken, etc.

Det finns även andra former för att bevilja krediter, såsom de som praktiseras gentemot de pseudo-socialistiska staterna, vilka försöker att dölja den kapitalistiska väg som de har slagit in på. Dessa mycket stora krediter är i form av handelskrediter, vilka naturligtvis måste betalas tillbaka inom en kort tid. De tillhandahålls gemensamt av många kapitalistländer, vilka i förväg har beräknat de ekonomiska såväl som politiska fördelar, som de kommer att få ut från mottagarstaten, samtidigt som de tar hänsyn till dennas ekonomiska potential och betalningsförmåga. Kapitalisterna beviljar inte i något fall sina krediter för uppbyggandet av socialismen. De beviljar dem snarare för att tillintetgöra socialismen. Ett äkta socialistiskt land mottar därför aldrig krediter i någon form från ett kapitalistiskt land, borgerligt eller revisionistiskt.

Precis som de sovjetiska chrusjtjov-revisionisterna använder de kinesiska revisionisterna många slagord och ett flertal citat, samt formulerar en massa fraser som låter "leninistiska" och "revolutionära", fastän deras handlingar i verkligheten är reaktionära och kontrarevolutionära. De kinesiska ledarna försöker också att framställa det som att deras opportunistiska hållning gentemot de imperialistiska länderna, och de relationer som de upprätthåller med dessa, skulle vara i socialismens intresse. Dessa revisionister kamoflerar på så sätt uttryckligen verkligheten för att hålla

kvar proletariatet och folkens massor i mörkret, så att inte deras missnöje skall kunna förvandlas till en kraft som kan genomföra revolutionen.

Ta t ex frågan om landets ekonomiska uppbyggnad, utvecklingen av den socialistiska ekonomin genom att lita till sina egna krafter. Denna princip är korrekt. Varje oberoende suverän socialistisk stat måste mobilisera hela folket, och på ett riktigt sätt bestämma sin ekonomiska politik. Den måste vidta alla mått och steg för att på ett klokt och förnuftigt sätt utnyttja landets alla rikedomar och förvalta dessa rikedomar med sparsamhet, öka dem i sitt eget folks intresse och inte tillåta andra att utplundra dem. Detta är en grundläggande inriktning för varje socialistiskt land, medan utländsk hjälp och hjälp från andra socialistiska länder kommer i andra hand.

De krediter som socialistländer beviljar varandra är av en helt annan karaktär. Dessa krediter utgör en osjälvisk, internationalistisk hjälp. Internationalistisk hjälp skapar aldrig kapitalism eller utarmar folkets massor. Tvärtom stimulerar den utvecklingen av industri och jordbruk, bidrar till en balans mellan dem och leder till en förbättring av de arbetande massornas levnadsstandard och till ett stärkande av socialismen.

Först och främst måste de ekonomiskt utvecklade socialistiska staterna bistå de andra socialistiska länderna. Det betyder inte att ett socialistiskt land inte får utveckla förbindelser även med andra, icke-socialistiska länder. Men dessa ekonomiska förbindelser måste grundas på ett ömsesidigt intresse och får inte på något sätt göra ekonomin i ett socialistiskt land, eller ett annat icke-socialistiskt land, beroende av de mäktigare länderna. Om dessa förbindelser mellan stater grundar sig på stora, mäktiga staters exploatering av små, ekonomiskt svagare stater, måste sådan "hjälp" förkastas eftersom den är förslavande.

Lenin säger att finanskapitalet, bokstavligt talat, har brett ut sitt nät över alla världens länder. Kapitalisternas monopol, karteller och syndikat arbetar systematiskt. Först lägger de under sig den inhemska marknaden, får industri och jordbruk under sin kontroll, förslavar arbetarklassen och det övriga arbetande folket, samt gör enorma profiter. Sedan skapar de sig stora möjligheter att lägga under sig marknader över hela världen. Finanskapitalet spelar en direkt roll på detta område.

Helt i överensstämmelse med Lenins lära om imperialismen som kapitalismens högsta stadium kan vi idag se att de två supermakterna — USA-imperialismen och den sovjetiska socialimperialismen — slåss för att dela upp världen mellan sig och för att vinna marknader. Oljeproblemet t ex som har blivit akut över hela världen, är först och främst de stora

amerikanska monopolbolagens angelägenhet, men brittiska, holländska och andra oljebolag är också inblandade. Amerikanarna manövrerar i oljefrågan för att få en monopolställning inom denna industri. De har investerat mycket kapital och installerat mycket viktig teknisk utrustning i de oljeproducerande länderna, såsom i Saudiarabien, Iran etc, samt har fått dessa länders härskande klickar i sina klor genom att muta kungar, schejker och imaner med stora penningsummor.

De styrande i de oljeproducerande länderna tillåts av dessa länders finansplutokrati att investera i USA, Storbritannien och i andra länder, även genom att köpa aktier i olika monopolföretag, fabriker, lyxhotell etc.

Saudiarabien t ex är ett halvfeodalt land där fattigdom och upplysningsfientlighet råder, trots att man där utvinner 420 miljoner ton olja per år. Medan de arbetande massorna lever i fattigdom, har kungen och storgodsägarklassen enbart i Wall Street-banker deponerat över 40 miljarder dollar. Situationen är densamma i Kuwait, i de Förenade Arabemiraten o s v. I syfte att få en del av profiterna själva, gör dessa klickar alla möjliga eftergifter till imperialistmakterna för att dessa ska kunna plundra folkens tillgångar i de länder där de förstnämnda härskar.

De oljeproducerande ländernas investeringar, vilka tillhör de härskande klickarna, utgör en förening — naturligtvis i mycket liten skala — mellan dessa klickars kapital och det amerikanska eller engelska kapitalet. Vid en första anblick verkar det som om de oljeproducerande ländernas härskande klickar, när det gäller dessa investeringar, på något sätt skulle vara kompanjoner med USA-imperialismen, den engelska eller den franska imperialismen, och att de skulle påverka de sistnämndas ekonomier. I verkligheten förhåller det sig tvärtom. USA-imperialisternas och de övriga imperialisternas profiter är enormt stora jämfört med de profiter som dessa klickar erhåller. Detta är ett karaktäristiskt drag hos dagens neokolonialism, som för att kunna exploatera vissa länders rikedomar maximalt också gör vissa begränsande eftergifter åt de borgerligt-kapitalistiska eller feodala härskande grupperna, men helt säkert inte till sin egen nackdel. Detta exempel bekräftar riktigheten i Lenins tes, enligt vilken intresset hos olika länders bourgeoisi, liksom även de privata monopolens intressen, väldigt lätt kan kopplas samman med statsmonopolens. De stora monopolen kan också slå sig samman med monopol vilka är mindre mäktiga men som kontrollerar stora tillgångar, speciellt underjordiska naturtillgångar som järn-, krom-, koppar-, urangruvor, etc.

Regeringslån, -krediter och -hjälp utgör idag en mycket utbredd form av kapitalexport. Denna sorts export praktiseras framför allt av Sovjet-

unionen och de övriga revisionistiska länderna.

Förutom utvinningen av kapitalistiska profiter har dessa krediter, lån och denna "hjälp" också politiska syften. De stater som ger krediterna syftar till att stödja och befästa de klickars politiska och ekonomiska makt, vilka försvarar det kreditgivande landets ekonomiska, politiska och militära intressen. Eftersom detta slag av kreditöverenskommelser görs på regeringsnivå ökar de än mera mottagarlandets ekonomiska och politiska beroende gentemot det långivande landet. Ett klassiskt exempel på denna form av kapitalexport är "Marshallplanen", vilken efter andra världskriget blev den ekonomiska basen för USA:s politiska och militära expansion i de västeuropeiska länderna. Den s k hjälp som de sovjetiska revisionisterna säger sig ge för att utveckla ekonomin och skapa en statlig industrisektor i länder som Indien och Irak, är av samma natur.

USA-imperialismen, den sovjetiska socialimperialismen och industriländernas kapitalism har nu nått en sådan utvecklingsgrad att de profiter som de erhåller av kapitalackumulationen har vuxit oerhört. Kapitalackumulationen skapar stora profiter som hamnar i fickorna hos monopolisterna och finansoligarkin, vilka inte sätter dessa inkomster i det utarmade arbetande folkets tjänst utan exporterar dem till de länder där de kan göra ännu större profiter. Det är dessa länder som Kina kallar den "tredje världen". Men den här sortens investeringar görs även i de utvecklade kapitalistländerna.

Många böcker har skrivits om det amerikanska kapitalets inträngande i Europa, och om dess politiska och ekonomiska syften. En klar bild av detta ges i den amerikanske författaren Geoffrey Owens bok. I början av kapitlet "De internationella bolagen" säger han att tillväxten av de amerikanska investeringarna utomlands görs i enlighet med uppfattningen att de amerikanska företagen inte är bolag med intressen utomlands, utan internationella bolag som har sitt säte i USA. Detta innebär att de stora amerikanska bolagen inte bara tänker på att breda ut sig över sitt eget land och täcka behoven hos industrin och dess kunder inom USA:s gränser, utan också att utvidga sitt nätverk till andra länder. Dessa bolag investerar sitt "överskottskapital" i andra länder i syfte att göra större profiter. Sådana gigantiska bolag som "Socony Mobil", "Standard Oil of New Jersey", m fl, tar nästan hälften av sina profiter från utplundringen och exploateringen av andra länder. Omkring 500 bolag tillförsäkrar sig profiter på ungefär 10 miljarder dollar utanför landet varje år. Det finns mer än 3 000 sådana företag som har investerat i andra länder. På detta sätt har sådana formuleringar och termer som "multinationella företag" eller

"internationell kapitalism" etc, kommit till daglig användning inom journalistiken och bankväsendet.

Geoffrey Owen säger att år 1929 ägdes eller kontrollerades mer än 1 300 europeiska bolag av amerikanska bolag. Detta var den första etappen i den amerikanska offensiven mot den europeiska industrin. Trycket från andra världskriget, som då höll på att förberedas, hejdade tillfälligt invasionen av det amerikanska kapitalet. Från 1929 till 1946 föll summan av direkta investeringar gjorda av amerikanska bolag i andra länder från 7,5 miljarder till 7,2 miljarder dollar. Är 1950, efter andra världskriget, hade emellertid summan av de amerikanska investeringarna utomlands stigit till 11,2 miljarder, varav hälften koncentrerades till de latinamerikanska länderna och Kanada. Investeringarna i Latinamerika gjordes för att exploatera råvaror såsom olja, koppar, järnmalm och bauxit, såväl som bananer och andra jordbruksprodukter. I Kanada inriktades dessa investeringar huvudsakligen på gruvor och olja, och de utvecklades i stor skala tack vare närheten till USA och andra betingelser som underlättade kapitalets inträngande.

1950-talets Europa blev en annan viktig marknad för de amerikanska investeringarna. Investeringarna på denna kontinent utvidgades snabbt inom kommunikationssektorn, massproduktion och tillverkningen av avancerad utrustning. Tillsammans med investeringarna strömmade amerikanska varor och produkter in.

Den ovannämnde författaren påpekar, att den efter det andra världskriget skapade situationen på de kapitalistiska marknaderna gav de amerikanska investeringarna en ännu starkare stimulans. Här är några siffror som visar ökningen av dessa utlandsinvesteringar: 1946 uppgick de till 7,2 miljarder dollar, och började sedan att stiga till 11,2 miljarder år 1950, 44,3 miljarder år 1964 och över 60 miljarder år 1977.

Genom en oavbruten utvidgning av sin verksamhet i världsskala har de amerikanska företagen skärpt konkurrensen med sina rivaler i varje land, ochökat rädslan för de amerikanska jättarnas dominans. Detta problem är ännu mer akut i de underutvecklade länderna, där de amerikanska företagen dominerar industrins nyckelbranscher och utövar ett avgörande inflytande i dessa länders nationella ekonomier. Dessa amerikanska jättebolag kontrollerar med andra ord ekonomin och regeringarna i dessa länder, och i verkligheten är det de som styr dem.

Den långdragna kampen mellan de amerikanska oljebolagen och den mexikanska regeringen, som slutade 1938 genom att den mexikanska regeringen misslyckades i sin motståndspolitik, är välkänd. Den fick samma

resultat som konflikten mellan det brittiska oljemonopolet och den iranska regeringen, som slutade med att Mossadeq avsattes. Sådana utmattande konflikter pågår ständigt och slutar med seger för de stora amerikanska trusterna.

De stora oljebolagen opererar över hela världen. För den har det blivit normalt och nödvändigt att fullständigt kontrollera allt kapital och all produktion inom denna bransch, kontrollera regeringarna etc, i de länder där de investerat. Ty om de saknade dessa möjligheter skulle de få svårigheter att samordna sin verksamhet i världsskala. Detta är anledningen till varför de stora utländska bolagen motarbetar de inhemska kapitalisternas försök att få en större del av profiterna än de amerikanska eller de andra imperialistiska ländernas investerare vill se.

De amerikanska bolagen i Europa, Kanada, Asien, Afrika och i andra delar av världen har skapat en sådan situation, att de i praktiken styr många länders ekonomi. Regeringarna i dessa länder fruktar USA, som har ställt sig i ledningen i Europa, ekonomiskt såväl som militärt. De industrialiserade kapitalistländerna i Europa försöker därför att förhindra invasionen av amerikanskt kapital, vilket har strömmat in och fortsätter att strömma in i allt större mängd.

Den kinesiska ledningen påstår att de europeiska staterna, som har varit industrialiserade sedan 1800-talet, ökar sina investeringar i USA. Men det är välbekant att de europeiska kapitalinvesteringarna i USA huvudsakligen görs i form av värdepapper, aktier, obligationer, bankdepositioner etc, medan de amerikanska investeringarna i Europa har en dominerande ställning inom de viktigaste branscherna i den europeiska ekonomin.

I sin strävan att rättfärdiga ökningen av de amerikanska investeringarna påstår Geoffrey Owen, att de europeiska länderna vill och gör försök att utveckla sin industri på vetenskaplig grund, i synnerhet elektronik- och dataindustrin. Dessa industrier bidrar i viss mån till tekniskt framåtskridande, exportökning och i allmänhet till ekonomisk tillväxt i dessa länder. Men de amerikanska företagen har kommit längre än sina europeiska rivaler på dessa områden, och kontrollerar detta tekniska framåtskridande alltefter sina egna intressen.

Inom dataindustrin t ex har de berörda europeiska företagen upprättat nära förbindelser för att skydda sig mot konkurrensen från det amerikanska bolaget "International Business Machine" (IBM), som kontrollerar mer än 70 % av den amerikanska marknaden och en ännu större del av världsmarknaden.

Likaså har de amerikanska bolagen en tendens att sammansluta sig

med de inhemska företagen. För att kamouflera sin exploatering undviker många företag att äga sina dotterbolag till 100 %, och bildar istället bolag där investeringarna delas upp i förhållandet 49—51 % eller 50 — 50 %. Det är på detta sätt amerikanerna har agerat i Japan, och det är på detta sätt de har agerat i Jugoslavien, det Jugoslavien som försöker ge intryck av att det bygger socialismen genom att lita till sina egna krafter, medan titoisterna i realiteten på det ekonomiska området har lämnat ut Jugoslavien till USA och de stora företagen i de utvecklade industriländerna. Titoisterna har genom detta även begränsat Jugoslaviens frihet och oberoende.

Många stora amerikanska bolag, såsom "General Motors", "Ford", "Chrysler" och "General Electric", har en tendens till att försäkra sig om ett hundraprocentigt ägarskap till sina dotterbolag i utlandet. Enligt Owen glömmer dock inte dessa dotterbolag nationaliseringsproblemet, och deras svar på detta är att "det inte är frågan om att bilda bolag med inhemska investerare, utan att det istället gäller att uppmuntra internationellt aktieägande i moderbolagen". Detta är den uppfattning som kapitalismens "International" har, och som i synnerhet "General Motors" har gjort sig till en ivrig försvarare för.

Dessa inriktningar hos det imperialistiska USA-kapitalet eller det amerikanska industri-etablissemanget som investerar utomlands i syfte att skapa sig egna kolonier och ett eget imperium, är bara några av de fakta som klart visar att USA-imperialismen, tvärtemot vad de kinesiska revisionisterna påstår, inte på något sätt har försvagats. Den har tvärtom vuxit sig starkare, erhållit stora koncessioner i andra länder och behärskar många viktiga branscher i deras ekonomi. Den har också orsakat oräkneliga svårigheter för andra länders regeringar, och ofta är det den som bestämmer i dessa länder, den kontrollerar och styr ett flertal regeringar. Denna process har naturligtvis sina upp- och nergångar, men dess allmänna tendens vittnar inte om en försvagning av USA-imperialismen.

Vi lever nu i en tid då en annan supermakt, den sovjetiska socialimperialismen, exporterar kapital och försöker att exploatera olika folk. Det kapital som exporteras från denna supermakt kommer från det realiserade mervärdet i det kapitalistiska land som Sovjetunionen förvandlats till.

Kapitalismens återupprättande har lett till en polarisering av dagens sovjetiska samhälle, där en liten grupp härskar och utsuger den överväldigande majoriteten av folket. Ett skikt av byråkraterna, teknokraterna och den översta delen av den skapande intellegentian har bildats och antagit formen av en särskild klass, en utsugande bourgeoisi som tillägnar sig och

mellan sig delar upp det mervärde som utvinns från den hänsynslösa utsugningen av arbetarklassen och de övriga arbetande massorna.

Till skillnad från de klassiska kapitalistiska länderna, där varje kapitalist tillägnar sig mervärde i proportion till det investerade kapitalet, fördelas mervärdet i Sovjetunionen och i de andra revisionistiska länderna alltefter den ställning som människorna i det storborgerliga skiktet har i den statliga, ekonomiska, vetenskapliga och kulturella hierarkin. Höga löner, regelbundna och tillfälliga bonus, premier och stimulanser, privilegier, etc, har byggts upp till en hel institution för att bourgeoisin ska kunna tillägna sig det mervärde som förverkligats genom det arbetande folkets slit och svett. Det skikt som utgör "kollektivkapitalisten" skyddar denna form av utplundring genom en hel uppsättning av lagar och normer, vilka garanterar kapitalisternas utsugning och förtryck.

Den sovjetiska ekonomin har nu blivit en integrerad del av världskapitalismen. Medan amerikanskt, tyskt, japanskt och annat kapital har trängt djupt in i Sovjetunionen, exporteras sovjetiskt kapital till andra länder och sammasmälter i olika former med det inhemska kapitalet.

Det är väl känt att Sovjetunionen i första hand ekonomiskt exploaterar sina satellitstater. Men nu konkurrerar och rivaliserar detta land med de andra kapitalistiska staterna om marknader och investeringssfärer, om utplundringen av råvaror etc, inom ramen för världshandelns neokolinialistiska lagar. I syfte att utvidga sin hegemoni exporterar den nya sovjetiska bourgeoisin kapital, men här stöter de på konkurrens inte bara från USA-imperialismen, som är mycket mäktig, utan också från andra utvecklade kapitalistiska stater såsom Japan, Storbritannien, Västtyskland, Frankrike m fl. I jakten på extraprofit exporterar dessa länder kapital inte bara till Asien, Afrika och Latinamerika, utan också till de östeuropeiska staterna, vilka befinner sig under det revisionistiska Sovjetunionens förmyndarskap, och de expoterar även kapital till Sovjetunionen.

I de s k socialistiska länderna, såsom Sovjetunionen, Tjeckoslovakien, Polen m fl, och nu även Kina, tillåter de härskande klickarna att främmande kapital flödar in, eftersom detta kapital tjänar dem medan det är en tung börda för folket. Comecon-länderna är skuldsatta upp över öronen. Deras skuld till västländerna uppgår till 50 miljarder dollar.

Jugoslavien var ett av de första revisionistiska länderna som tillät utländskt kapital att tränga in i sin ekonomi. Till att börja med mottog man krediter, sedan köpte man licenser, och efter det började man upprätta samägda företag. Är 1967 tillkom en lag i Jugoslavien, vilken tillät skapandet av samägda företag vars kapital ägs till 49 % av utländska

bolag. Är 1977 fanns 170 sådana bolag i Jugoslavien. Jugoslavien har tryggat de mest gynnsamma villkor åt de kapitalistiska företagen, så att de kan utveckla sin verksamhet och försäkra sig om maximal profit. Fenomenet Jugoslavien visar att det utländska kapital som investeras där utgör en av de avgörande faktorerna för dess omvandling till ett kapitalistiskt land.

USA och de andra rika kapitaliststaterna har inte förlorat något genom dessa investeringar. Tvärtom har de gjort väldiga profiter, medan misären ökar för Jugoslaviens arbetarklass och bönder. Lenin sade, att kapitalexporten är en fast grund för utplundringen av majoriteten av världens nationer och länder, och för en handfull mycket rika staters kapitalistiska parasitism.

De kapitalistiska staterna kommer att göra stora profiter också i Kina. Vi ser att kapital från USA, Japan, Västtyskland och andra länder nu strömmar in där i miljarder dollar. Överenskommelser har undertecknats med Japan om en gemensam exploatering av oljefyndigheterna och av Yangtzeflodens energiresurser; ett avtal har slutits med tyskarna för exploatering av kolgruvor och annat.

De investeringar som görs och kommer att göras i Kina kommer förvisso att ge de utländska kapitalisterna väldiga profiter, men samtidigt kommer det att förstärka grunderna för kapitalismen i Kina. Kapitalexporten från ett kapitalistland till ett annat kapitalistiskt eller revisionistiskt land, oavsett om det land som ger eller tar emot är stort eller litet, är alltid en av formerna för kapitalets exploatering av folken. Denna exploatering medför för mottagarlandet ett ekonomiskt och politiskt beroende.

Lenin påpekade att monopolen, **efter erövringen av hemmamarknaden, kämpar för en nyuppdelning och en ekonomisk erövring av världsmarknaden för industriprodukter och råvaror**. Konkurrensen och deras profitlystnad tvingar monopolen i olika länder att ingå tillfälliga överenskommelser, gå samman och samarbeta med varandra, i syfte att dela upp de internationella marknaderna för försäljning av färdiga produkter och för uppköp av råvaror. Även när de har råvaru- och energireserver så kastar sig de utvecklade kapitaliststaterna över andra länder, eftersom produktionskostnaderna är lägre än i deras egna länder, och i synnerhet eftersom arbetarnas löner är många gånger lägre där. Den kamp som har förts och som fortfarande förs för att erövra oljefyndigheterna och marknaderna, är välbekant. Som ett resultat av denna kamp har tiotals och hundratals privata företag och bolag blivit ruinerade och den internationella oljekartellen, som består av 7 stora monopol (5 amerikanska,

1 brittiskt och ett holländskt-brittiskt, de välkända Esso, Texaco, Shell etc), har lyckats få kontroll över 60 % av utvinningen och försäljningen av olja i de kapitalistiska länderna i västvärlden, och omkring 54 % av förädlingsprocessen. Det finns idag en liknande uppdelning av tillgångar och marknader för koppar och tenn, för uran och andra värdefulla och strategiska mineraler.

Många av de gamla kolonialistländerna, t ex Storbritannien och Frankrike, har slutit särskilda s k företrädesrättsavtal om samarbete m m, med de forna kolonierna, vilket tillförsäkrar dem nästan exklusiva ekonomiska och kommersiella privilegier. De s k dollar-, sterling-, franc- och rubel-zonerna vittnar om en ekonomisk uppdelning av världen mellan monopolen och de olika imperialiststaterna.

USA-imperialismen, den sovjetiska socialimperialismen och de andra imperialistiska makterna tillförsäkrar sig maximal profit på olika sätt, genom den diskriminerande och ojämnlika handeln de bedriver med dessa f d kolonier. Idag har "utvecklingsländerna", med undantag av OPEC-länderna, ensamma en skuld som uppgår till omkring 34 miljarder dollar.

Under nuvarande förhållanden, i synnerhet under den nu aktuella ekonomiska krisen, sluter monopolen också direkta avtal med kapitalistländernas regeringar om produktionskvoter, priser, marknader etc. Att det finns sådana organisationer som EG, Comecon etc, är också klart bevis på att det idag existerar en ekonomisk uppdelning av världen.

Den ekonomiska uppdelningen av världen och monopolens dominans, deras sätt att diktera de andra ländernas ekonomiska liv och utveckling, skärper ytterligare inte bara motsättningen mellan arbete och kapital, utan också motsättningarna mellan folken och imperialismen, liksom även de interimperialistiska motsättningarna.

Den kinesiska teorin om "tre världar", vilken eftersträvar att försona den "tredje världen" med den "andra världen" och med USA-imperialismen, tar inte hänsyn till denna verklighet. Den vill inte inse att den oupphörliga offensiven från de amerikanska, brittiska, tyska, japanska, franska och de andra monopolen mot vad Kina kallar den "tredje världen" ökar folkets motstånd mot alla imperialistiska och hegemonisträvande makter, och förstärker de objektiva förutsättningarna för en oförsonlig kamp mellan dem. Imperialistmakternas olikmässiga utveckling, vilken är en objektiv lag för kapitalismens utveckling, driver dem å andra sidan till inbördes konkurrens och ideliga slitningar dem emellan i deras strävan efter ekonomisk expansion över hela världen.

Den kinesiska teorin om "tre världar", som söker försona dessa

motsättningar och försvarar just det som socialdemokratin och revisionister av alla kulörer länge har predikat, står i uppenbar motsättning till den leninistiska strategin, som inte alls siktar på att eliminera dessa motsättningar, utan istället på att fördjupa dem i syfte att förbereda proletariatet för revolutionen och folken för befrielse.

Genom den för-monopolistiska kapitalismens övergång till sitt högsta och sista stadium, **det imperialistiska stadiet, avslutas den territoriella uppdelningen av världen mellan de stora imperialistmakterna**, så som Lenin visade i sin analys av imperialismen.

> *"... det karaktäristiska draget för denna period är världens slutgiltiga delning, slutgiltlig inte i den meningen, att en* **nyuppdelning** *vore omöjlig — tvärtom, nyuppdelningar är möjliga och oundvikliga — utan i den meningen, att de kapitalistiska ländernas kolonialpolitik* **avslutat** *erövringen av obesatta landområden på vår planet. Världen har för första gången visat sig redan vara uppdelad, så att det i framtiden* **blott** *kan bli fråga om nyuppdelningar, d v s övergång från en "innehavare" till en annan..." (Not 11)*

Sedan andra världskriget har den gamla klassiska kolonialismen, som exploaterade de flesta av världens folk fysiskt, ekonomiskt, politiskt och ideologiskt, övergått till en ny sorts kolonialism. Denna nya kolonialism innefattar ett system av ekonomiska, politiska, militära och ideologiska åtgärder, som imperialismen har byggt upp i syfte att behålla sitt herravälde och försäkra sig om den politiska kontrollen och den ekonomiska exploateringen av de tidigare kolonierna och många andra länder, samtidigt som den anpassar sig till de nya förhållandena som skapades efter kriget.

Vilka är dessa nya förhållanden?

Efter kriget var det inte möjligt för de imperialistiska länderna — Frankrike, Storbritannien, Italien, Tyskland, Japan och USA — att med tvång bevara den situation som existerade före kriget. Frankrike t ex kunde inte längre behålla Marocko, Algeriet, Tunisien och andra länder i Afrika under sitt kolonialistiska förmyndarskap. Detsamma kan sägas om den brittiska, den italienska imperialismen, m fl.

Andra världskriget åstadkom en genomgripande förändring av styrkeförhållandena i världen. Det ledde till nederlag för de stora fascistiska matkerna, men försvagade också avsevärt de gamla kolonialistmakterna och skakade dem i deras grundvalar. Överallt, även i de länder som inte var invecklade i virvelstormen, reste det anti-fascistiska kriget frågan om den

nationella befrielsen. De f d koloniernas folk, som deltog i kriget tillsammans med länderna i den anti-fascistiska koalitionen för att undkomma fascismens ok, kunde varken ta ett steg tillbaka eller tolerera det koloniala oket längre. Sovjetunionens seger över nazismen, skapandet av det socialistiska lägret och Kinas befrielse, gav en mäktig impuls för uppvaknandet av folkens nationella medvetenhet och deras befrielsekamp. Folkens breda massor i kolonierna förstod att situationen måste förändras. Befrielsekrig bröt ut i Indokina, Nordafrika och på andra ställen.

Många kolonialistiska länder tvingades på grund av dessa omständigheter att inse att det gamla sättet att exploatera och administrera kolonierna, vilket ej tillät någon som helst frihet eller oberoende, var förlegat. De kolonialistiska imperialistmakterna kom fram till denna slutsats, inte på grund av sin känsla för demokrati eller sin önskan att ge folken frihet, utan på grund av trycket från de kolonialiserade folken och sin egen militära, ekonomiska, politiska och ideologiska oförmåga att vidmakthålla den gamla kolonialismen. Men den franska, brittiska, italienska imperialismen, USA-imperialismen och annan imperialism, ville inte ge upp plundringen av dessa folk och länder. Under de rådande förhållandena tvingades varje imperialistmakt att bevilja dessa folk självstyre, eller att lova dem frihet och oberoende efter en viss tid. Under denna period, som de påstod sig tillåta för att skapa medvetenhet om självstyret och för att utbilda inhemska ämbetsmän för detta, var deras verkliga syfte att utarbeta andra, nya former för imperialistiskt utsugning, en ny kolonialism, medan de skapade den falska föreställningen bland dessa länder och folk att dessa skulle ha vunnit sin frihet.

Detta var ett skede efter kriget då världsimperialismen led ett stort nederlag, då krisen i imperialismens koloniala system blev ännu allvarligare. Under denna period av kapitalistisk förruttnelse, som ett resultat av att imperialismen försvagades av andra världskriget, grep USA tillfället och påtvingade de förment fria och oberoende koloniala folken en ny, intensivare utplundring. De utökade sin imperialistiska makt till de andra imperialistmakternas f d kolonier, de imperialistmakter som nu var mer eller mindre försvagade.

Trots att de hade vunnit erkännande till det slags "oberoende" och "frihet" som de f d kolonialmakterna beviljat dem, blev många tidigare koloniala folk tvingade att ta till vapen, därför att imperialisterna inte var hågade att omedelbart ge dem denna "frihet" och detta "oberoende". I synnerhet de franska imperialisterna försökte även efter kriget att bevara sin makt, sin "storhet". På detta sätt började Algeriets, Vietnams och

många andra länders folk sin långvariga befrielsekamp, vilken de till slut vann. Här går vi inte in i detalj på hur de nådde dit, vilka samhällskrafter som förde kampen etc. Faktum är att den gamla franska och brittiska imperialismen försvagades. På detta sätt bekräftades riktigheten i Lenins teser om imperialismens förruttnelse, om att det gamla imperialistiskt-kapitalistiska samhället undergrävts av de revolutionära rörelserna och folkens strävan efter frihet, de folk vilka hade varit förtryckta och förslavade fram till då.

USA-imperialismen växte sig stark under denna period. Den utvidgade dollar-zonen, placerade franc- och sterling-kontrollerade områden under sin kontroll. För att försvara sin hegemonistiska och imperialistiska makt, grundad på en extrem exploatering av folken, anlade de ett stort antal militära baser och förde proamerikanska politiska klickar till makten i många av världens länder, vilka sades ha vunnit sin frihet och sitt oberoende. Denna exploatering var naturligtvis sammanlänkad med en serie förändringar i samhällsstrukturen såväl som i överbyggnaden.

Finanskapitlet har också skapat sin speciella ideologi som vägleder det i dess utsugning av proletariatet och i dess erövring av världen. Det fullständigar sitt herravälde över folken och rättfärdigar detta genom olika sockersöta former av falsk frihet och falskt oberoende, såväl som genom att upprätta vissa s k demokratiska partier, etc.

USA-kapitalets investeringar och skapandet av banker och s k multi-nationella bolag går hand i hand med exporten av den amerikanska livsstilen och den degenerering som den medför.

De stora imperialistmakternas kapitalexport skapar kolonier, de länder som idag behärskas av neokolonialismen. Dessa länder har ett förment oberoende, men det är endast formellt. Nu precis som tidigare fortgår samma kapitalexport fastän i andra former, med rättfärdiganden och en sockrad propaganda. Den skoningslösa utsugningen av dessa länders folk förblir densamma, eller blir t o m ännu grymmare, och utplundringen av naturtillgångarna fortsätter likaså.

Vår tids största neokolonialistiska makt är USA. Dess statliga och privata investeringar utgjorde under de tre åren 1973—75 ca 36 % av de totala investeringar som de mest utvecklade kapitalistiska och revisionis-tiska länderna gjorde i de f d kolonierna och i de beroende och delvis beroende länderna (Not 12). De ekonomiska, politiska och militära fördragen och överenskommelserna mellan imperialistmakterna och de f d kolonierna är till för att förslava folken; de är ett vapen i händerna på imperialismen för att hålla dessa länder kvar i träldom. Lenin betonade apropå detta,

> *"... nödvändigheten att för det arbetande folkets bredaste massor i alla och särskilt de efterblivna länderna outtröttligt klargöra och avslöja det bedrägeri som systematiskt utövas av de imperialistiska makterna, vilka under sken av att skapa politiskt oavhängiga stater upprättar stater som ekonomiskt, finansiellt och militärt är fullständigt avhängiga dem;" (Not 13)*

vilket gäller lika mycket idag som tidigare.

För att kunna hålla kvar folken under sitt herravälde underblåser USA-imperialismen, den sovjetiska socialimperialismen och andra, gamla eller nya, imperialistmakter gräl mellan grannstater, eller mellan olika samhällsgrupper inom ett givet land, överallt där det är möjligt. Genom att sedan spela rollen som domare eller försvarare åt den ena eller andra sidan blandar de sig i andras inre angelägenheter och rättfärdigar sin ekonomiska, politiska och militära närvaro där. Fakta visar att problemen, när supermakterna har blandat sig i andra folks inre angelägenheter, har förblivit olösta, eller också har resultatet blivit att imperialismen och socialimperialismen har stärkt sina positioner i dessa länder. Händelserna i Mellanöstern, konflikten mellan Somalia och Etiopien, kriget mellan Kambodja och Vietnam o s v, bär nu vittnesmål om detta.

När USA, Sovjetunionen och alla andra kapitalistiska länder kämpar om marknader och inflytelsesfärer stärker de, samtidigt som de investerar, också sina positioner i de länder som går med på sådana investeringar. Detta leder till spänning mellan de olika kapitalistiska staterna och mellan de stora truster som inte är sammanbundna med eller beroende av varandra. Dessa slitningar framkallar lokala krig, och kan även leda till storkrig. Ett krig, lokalt eller i världsskala, som bryter ut av dessa orsaker har, som leninismen lär oss, karaktären av plundring och inte av befrielse. Endast när folken reser sig mot de utländska ockupanterna, när de reser sig mot den inhemska kapitalistiska bourgeoisin som är hårt knuten till imperialismen, socialimperialismen och världskapitalet, är det ett rättfärdigt befrielsekrig.

Det stora världskapitalets representanter ägnar sig åt en hel del prat om det förmenta behovet av förbättringar i det nuvarande systemet med internationella ekonomiska förbindelser, och om skapandet av "en ny ekonomisk världsordning", som de kinesiska ledarna också stöder. Enligt dem kommer denna "nya ekonomiska världsordning" att tjäna som "bas för en global stabilitet". Sovjetrevisionisterna å sin sida talar om att skapa en ny s k struktur i de internationella ekonomiska förbindelserna.

Sådana är de imperialistiska och neokolonialistiska makternas försök och planer för att hålla neokolonialismen vid liv, förlänga dess existens och bevara förtrycket och utplundringen av folken. Men kapitalismens och imperialismens utvecklingslagar är varken underkastade bourgeoisins och revisionisternas önskningar eller deras teoretiska påfund. Lösningen av dessa motsättningar är, som Lenin sade, den konsekventa kampen mot kolonialismen och neokolonialismen, d v s revolutionen.

Genom att analysera imperialismens grundläggande ekonomiska drag definierade Lenin imperialismens plats i historien. Han betonade att **imperialismen inte endast är det högsta stadiet, utan också det slutliga stadiet av kapitalismen**, tröskeln till den proletära revolutionen. Lenin påpekade:

> *"Imperialismen är ett säreget historiskt stadium av kapitalismen ... är (1) monopolistisk kapitalism; (2) parasitär eller ruttnande kapitalism; (3) döende kapitalism." (Not 14)*

Verkligheten i dagens kapitalistiska värld bekräftar till fullo denna slutsats.

Den ekonomiska grunden för alla imperialismens sociala och ekonomiska våndor är, som Lenin bevisade, monopolet. Monopolen är oförmögna att lösa den kapitalistiska ekonomins motsättningar. Lenin länkade organiskt samman imperialismens parasitära och ruttnande karaktär med monopolens tendens att hämma produktivkrafternas utveckling i allmänhet, att fördjupa den olikmässiga utvecklingen mellan olika branscher och i den nationella ekonomin som helhet, att underlåta att utnyttja den mänskliga och materiella produktionskapaciteten, samt tendensen att hindra användningen av nya tekniska och vetenskapliga upptäckter till massornas fördel och för hela samhällets framåtskridande.

Profithungern och konkurrensen tvingar monopolen att investera i avancerad teknologi i produktionsprocessen, men under hela den historiska processen för imperialismens utveckling, är den förhärskande tendensen en oproportionerlig och stagnerande utveckling.

Kostnaderna för forskning och vetenskaplig utveckling på det industriella området, speciellt inom krigsindustrin, har t ex i USA stigit från 2 miljarder dollar 1950, till nästan 11 miljarder 1965, och omkring 30 miljarder 1972. Allt som oftast stöter de stora företagen på svårigheter när det gäller vetenskaplig forskning, men när något väl är upptäckt, köper de upp patenten, hyr kvalificerade arbetare, och använder dessa uppfinningar först när deras egna intressen kräver det.

Naturligtvis får de viktigaste sektorerna förtur, de som är mest intressanta att investera i med tanke på den tekniska utvecklingen och den tekniska revolutionen, då de erbjuder möjligheter till större profiter. Krigs-industrin toppar listan eftersom det är här profitnivån är högst. 1964 investerade t ex USA 3 565 miljoner dollar i vetenskaplig forskning i flyg- och robotsektorn. Samma år investerades 1 000 537 tusen dollar i den elektriska industrin och telekommunikationsindustrin, 196 miljoner i den kemiska industrin, 136 miljoner i maskintillverkningsindustrin, 174 miljoner i bilindustrin, 172 miljoner i vetenskapliga instrument, 38 miljoner i gummi-industrin, 8 miljoner i oljeindustrin, 9 miljoner i metangasindustrin, etc.

Under dagens förhållanden har ekonomins militarisering, som ett uttryck för imperialismens förruttnelse, blivit utmärkande för alla kapita-listiska och revisionistiska länder. Men ekonomins militariseringsprocess har antagit proportioner utan tidigare motstycke, speciellt i USA och Sovjetunionen. De direkta militära utgifterna hos de båda har ökat till astronomiska tal, tillsammans över 240 miljarder dollar per år.

I sin politik för hegemoni och världsherravälde använder sig USA och Sovjetunionen i stor skala av vapenhandeln, vilken är ett annat klart uttryck för imperialismens förruttnelse. Varje år säljer de vapen för mer än 20 miljarder dollar. Andra imperialistiska stater, som Storbritannien, Väst-tyskland, Frankrike, Italien m fl säljer också vapen. Denna imperialistiska handel har stadiga kunder i de reaktionära och fascistiska klickarna i länder som Chile, Brasilien, Argentina, Israel, Spanien, Sydkorea, Rhodesia, Sydafrika o s v. De länder som är rika på strategiskt viktiga råvaror eller olja räknas också in bland dessa kunder. Imperialisterna erbjuder dem sina vapen som lockbete för att lättare kunna röva bort deras rikedomar.

De ekonomiska överproduktionskriserna, vilka kommer allt tätare, är ett klart bevis på förruttnelsen och parasitismen hos dagens monopol-kapitalism. Att kriser, som nu blivit mycket allvarliga, utbryter, bekräftar den marxistiska teorins riktighet vad gäller produktionens och konsum-tionens anarkistiska, spontana och olikmässiga karaktär under kapita-lismen, och vederlägger de borgerliga "teorierna" om kapitalismens utveckling "utan kriser", eller om kapitalismens förvandling till "reglerad kapitalism".

Den av Marx upptäckta lagen om den kapitalistiska ackumulationen, d v s att å ena sidan det arbetande folkets utarmning ökar medan å andra sidan kapitalisternas profiter växer, verkar med allt större kraft i dagens kapitalistiska samhälle. Samhällets polarisering i proletärer och borgare, varav de sistnämnda utgör ett begränsat antal människor, tenderar till att fördjupas.

Dagens imperialistiska system, som medför större ekonomiska möjligheter att korrumpera de övre skikten av proletariatet, arbetararistokratin, har avsevärt utökat dennas omfattning.

Finansoligarkin använder sig idag i stor utsträckning av denna aristokrati för att bedra och förvirra proletariatet, för att kväva dess revolutionära hänförelse. Det är från denna arbetararistokrati som de vanligen kommer, vilka Lenin kallar socialister i ord men imperialister i handling. Socialdemokratin, de "borgerliga arbetarpartierna", fackföreningarnas opportunistiska ledare, de moderna revisionisterna m fl, alla faller de under denna Lenins beskrivning. Lenin betonar att opportunismen är sammanlänkad med imperialismen, att opportunisterna bidrar till att bevara och stärka imperialismen. Han säger:

> *"Farligast i detta hänseende är de människor, som inte vill förstå, att kampen mot imperialismen, om den ej är oupplösligt förbunden med kampen mot opportunismen, blott är en tom och lögnaktig fras." (Not 15)*

Imperialismens förruttnelse ses också klart genom reaktionens tillväxt och skärpning på alla områden, särskilt på de politiska och sociala områdena. När monopolbourgeoisin ser att klasskampen håller på att bli akut kastar de — vilket praktiken visar — sina förklädnader och förnekar t o m de arbetande massorna de få rättigheter som dessa har vunnit genom blodspillan. De fascistregimer och diktaturer som har upprättats i många länder i världen är ett bevis på detta.

Hela detta ruttna system, vilket befinner sig i ett kaotiskt tillstånd, vidmakthålls av en väldig pretoriansk armé, av ett stort antal poliser som är mobiliserade och beväpnade till tänderna. Alla dessa militära och polisiära styrkor sätts in för att förhindra och kuva allt motstånd som går utanför de ramar som bestäms av en djungel av lagar, vilka är stiftade av den härskande bourgeoisin. Kadern i armén och i den övriga förtryckarapparaten lever i överflöd och har feta löner. I Italien t ex pratar man inte om annat än armén, polisen, karbinjärerna, om säkerhetsagenter som får utmärkelser, men som även mördas.

I den mycket förvirrade situation som råder i de borgerliga länderna växer gangsterväldet och breder ut sig, och detta har det kapitalistiska systemet i sig självt skapat. Det är ett uttryck för dess urartning, en spegling av den desperation och förvirring som det borgerliga förtryckar- och utsugarsystemet framkallar. Bourgeoisin försöker inte att förhindra

gangsterväldets uttryck annat än om dessa orsakar problem och besvär för den borgerliga staten. Men i övrigt uppmuntrar och utnyttjar den gangsterväldet till att terrorisera de breda arbetande massorna som lever i fattigdom. I många kapitalistiska länder har gangsterväldet blivit en industri som breder ut sig i olika former, från bank- och affärsrån till kidnappning av folk och krav på höga lösensummor. I en del länder har olika gangstergrupper organiserats. Ofta har dessa grupper namn med "revolutionär" eller "kommunistisk" klang. Bourgeoisin låter dem operera fritt i syfte att bereda väg för och rättfärdiga en fascistisk statskupp. För att misskreditera revolutionen och socialismen framställs denna gangsterverksamhet som utövad av "kommunistiska grupper", vilka påstås agera mot den borgerliga samhällsordningen.

Vi kan som slutsats konstatera att imperialismen som helhet i den nuvarande situationen — USA-imperialismen och den sovjetiska socialimperialismen såväl som varje annan imperialism av vilket slag den vara må — håller på att försvagas och ruttna, och att det gamla samhället fullständigt kommer att kastas överända av revolutionen och ersättas av ett nytt samhälle, det socialistiska samhället. Detta nya socialistiska samhälle existerar, och det kommer att breda ut sig, utvecklas och vinna terräng, oberoende av det faktum att revisionisterna förrått socialismen i Sovjetunionen, oberoende av att opportunismen härskar i Kina och att en ny socialimperialism växer till där, och oberoende av att kapitalismen har återupprättats i de f d folkdemokratierna. Socialismen kommer att följa sin egen väg och segra över imperialismen och världskapitalismen genom hård kamp och ansträngningar, men aldrig på något sätt genom reformer på den fredliga parlamentariska vägen, som Chrusjtjov predikade och som alla revisionister predikar. Socialismen kommer att segra om man håller fast vid den leninistiska teorin om imperialismen och den proletära revolutionen, men aldrig om man följer dagens revisionistiska teorier som påstår att statsmonopolkapitalismen är ett nytt, särskilt stadium av kapitalismen, vilket karaktäriseras av "uppkomsten av socialistiska element inom det kapitalistiska systemet".

I överensstämmelse med Lenins slutsatser om imperialismens natur och dess historiska roll, och som ett resultat av de motsättningar som fräter sönder den inifrån och av folkens befrielsekamp och revolutionära kamp, har inte världsimperialismen som socialt system den dominerande och odelade makt som den en gång hade. Detta är historiens dialektik, och det bekräftar den marxist-leninistiska tesen att imperialismen är på nedgång, i dekadens och förruttnelse.

Tendensen till försvagning av kapitalismen och imperialismen är huvudtendensen i dagens världshistoria. Detta visade Marx och Lenin på basis av konkreta fakta, historiska händelser och den dialektiska materialismen. De förenade ansträngningar som görs av de stater som motsätter sig imperialismen leder också till en försvagning av denna. Men om man som Kina drar ut denna sistnämnda tendens in absurdum, utan att göra de nödvändiga avgränsningarna och analysera de särskilda situationerna, leder detta inte in på den rätta vägen. Genom att påstå att USA-imperialismen är på nedåtgående och mindre mäktig än den sovjetiska socialimperialismen, och genom att framställa den "tredje världen" som den viktigaste drivkraften i vår epok, uppmuntrar de kinesiska ledarna i praktiken kapitulation inför och underkastelse under bourgeoisin.

Det är sant att folken vill befrielse, men de kan endast vinna denna befrielse genom kamp och uppoffringar under en stridbar ledning. Marx, Engels, Lenin och Stalin lär oss att denna ledning utgörs av proletariatet i varje land. Men proletariatet och dess marxist-leninistiska partier måste göra riktiga politiska, ekonomiska och militära analyser, jämföra alla element, besluta om och definiera en lämplig strategi och taktik, och alltid hålla förberedandet och genomförandet av revolutionen i minnet. Om man som kineserna har glömt revolutionen, kan varken analyserna, handlingarna, strategin eller taktiken vara marxist-leninistiska och revolutionära.

Vi får inte ha några som helst illusioner om någon slags imperialism, vare sig den är mäktig eller mindre mäktig. Själva imperialismens natur skapar de förhållanden som krävs för dess ekonomiska och politiska expansion, för utlösandet av krig, ty dess karaktär är i grunden exploaterande och aggressiv. Att bedra folkens breda massor, vilka kräver befrielse, och att få dem att tro att de kommer att uppnå detta om de låter sig ledas av sådana revisionistiska teorier som den om "tre världar", är därför att begå ett brott mot folken och revolutionen.

Som Lenin lär oss är vår epok imperialismens och de proletära revolutionernas epok. Vi marxist-leninister måste med detta avse att det åligger oss att med största hårdhet bekämpa världsimperialismen, varje imperialism och kapitalistmakt som exploaterar proletariatet och folken. Vi betonar den leninistiska tesen att revolutionen nu står på dagordningen. Världen kommer att gå framåt mot ett nytt samhälle, det socialistiska samhället. Världskapitalismen, imperialismen och socialimperialismen kommer att ruttna alltmer och duka under av revolutionens slag.

Lenin lär oss att **vi måste bekämpa imperialismen till slutet, kritisera den i ordets vidaste bemärkelse och resa de förtryckta**

klasserna mot imperialismens politik, mot bourgeoisin. Den marxist-leninistiska analysen av imperialismens utveckling idag visar klart att det inte finns något att ändra i Lenins analys och slutsatser om imperialismen, dess natur och grunddrag, och om revolutionen. Försöken att förvränga de leninistiska teserna om imperialismen, som görs av alla opportunister från socialdemokraterna till de chrusjtjovitiska och kinesiska revisionisterna, är kontrarevolutionära ränker. Deras syfte är att förneka revolutionen, skönmåla imperialismen och förlänga kapitalismens existens.

När Lenin avslöjar imperialismen och dess försvarare, såsom Bernstein, Kautsky, Hilferding och Andra internationalens alla andra opportunister, påpekar han:

> *"Den imperialistiska ideologin intränger även i arbetarklassen. Ingen kinesisk mur skiljer den från andra klasser." (Not 16)*

Olyckligtvis har nu även denna "kinesiska mur" rämnat, och den imperialistiska propagandan och ideologin har trängt in i Kina. De kinesiska opportunisterna är inte det minsta originella. De trampar på i Kautsky & Co:s fotspår, och skönmålar också de imperialismen i allmänhet och USA-imperialismen i synnerhet. De framställer den sistnämnda som en imperialism på tillbakagång, vilken folken måste stödja sig på för att kunna försvara sig mot de sovjetiska socialimperialisterna.

Likheten mellan de kinesiska revisionisternas "teorier" och Kautskys är alltför uppenbar. Kautsky försökte på sin tid att försvara imperialismens koloniala politik, dölja dess utplundrings- och expansionspolitik genom att förvränga den marxistiska teorin om kapitalismens utveckling. Idag görs detta också av de kinesiska ledarna, som i ett försök att stödja USA-imperialismen och dess neokolonialistiska politik utarbetar absurda teorier som påstås grunda sig på Marx eller Lenin. Men — för att använda Lenins språkbruk — den kinesiska "teorin" är inget annat än en djupdykning ner i revisionismens och opportunismens träsk.

Kautskys teori spred illusionen att det under monopolkapitalismens förhållanden skulle vara möjligt för denna att föra en icke-erövringspolitik. I samband med detta framhöll Lenin:

> *"Sakens kärna ligger däri, att Kautsky skiljer imperialismens politik från dess ekonomi, då han pratar om annexionerna såsom den politik, vilken finanskapitalet 'föredrar' att använda, och emot denna ställer en annan borgerlig politik, som skulle vara möjlig att föra på samma*

> *finanskapitalets bas. Följden härav är, att monopolen på det ekonomiska området skulle vara förenliga med ett icke-monopolistiskt, icke-våldsamt, icke-annexionistiskt handlingssätt i politiken. Följden härav är, att världens territoriella uppdelning, vilken slutförs just under finanskapitalets epok och utgör grundvalen för det egenartade i de nuvarande formerna för tävlan mellan de största kapitalistiska staterna, vore förenlig med en icke-imperialistisk politik. Resultatet blir ett undanskymmande, en avtrubbning av de mest fundamentala motsättningarna i kapitalismens nyaste stadium i stället för et avslöjande av deras djupgående karaktär, resultatet blir borgerlig reformisk i stället för marxism." (Not 17)*

Eftersom de kinesiska revisionisterna inte vill låtsas om det faktum att det i USA är monopolen och finanskapitalet som härskar på det ekonomiska området och att det är just dessa som dikterar inrikes- och utrikespolitiken, talar de kinesiska revisionisterna om en fredlig imperialism som inte längre strävar efter expansion som t o m skulle vara på tillbakagång. De kinesiska ledarna "glömmer" Stalins ord att huvuddragen och de viktigaste kraven i den grundläggande ekonomiska lagen för dagens kapitalism är:

> *"... Tryggande av kapitalistisk maximalprofit medelst utsugning, ruinering och utarmning av befolkningsflertalet i respektive land, medelst förslavade och systematisk utplundring av folken i andra länder, särskilt i de efterblivna länderna, och slutligen medelst krig och folkhushållningens militarisering, vilka utnyttjas för att trygga högsta möjliga profiter." (Not 18)*

Således visar de kinesiska ledarnas "nya" teorier att de sjunger Kautskys gamla sång till en ny melodi.

Samtidigt som han avslöjade Andra internationalens ledare, vilka försökte att göra åtskillnad mellan imperialistmakterna alltefter deras grad av aggressivitet, betonade Lenin att denna inställning var anti-marxistisk. Det var denna inställning som drev Andra internationalens partier till att inta en chauvinistisk hållning, till ett öppet förräderi av proletariatets och revolutionens sak. I vår epok, sade Lenin, finns det ingen anledning att ställa frågan om vilken av de imperialistiska stater som deltog i första världskriget på den ena eller andra sidan, som är den "ondaste av de onda".

"Dagens demokrati", säger han, *"kommer att bli sig själv trogen endast om den varken förenar sig med den ena eller den andra imperialistiska bourgeoisin, endast om den säger att de två sidorna är lika dåliga, och om den önskar nederlag för den imperialistiska bourgeoisin i varje land. Varje annat beslut kommer i verkligheten att vara national-liberalt och har ingenting gemensamt med den äkta internationalismen." (Not 19)*

Om man under nuvarande förhållanden skulle acceptera den kinesiska tesen, enligt vilken den sovjetiska socialimperialismen är mer aggressiv än USA-imperialismen, skulle detta leda till öppet förräderi mot revolutionen, mot arbetarklassens historiska uppgift, det skulle leda till att man intog den Andra internationalens ståndpunkt. De två imperialistiska supermakterna utgör i samma grad huvudfienden och den största faran för socialismen, för folkens frihet och oberoende, och för nationernas suveränitet. De är världskapitalismens viktigaste försvarare.

I syfte att dölja sitt förräderi mot folken påstår de kinesiska ledarna att de stora monopolens förbindelser med vissa länder som äger stora naturrikedomar skapar en situation som t o m är ägnad att förebygga konflikter mellan monopolmakterna och folken. Detta är en stor absurditet, ett försök att framställa den imperialistiska brutaliteten som mildhet, att skapa en falsk trygghetskänsla att kapitalinvesteringarna skulle skapa välstånd för folken i de länder där investeringarna görs, och att tack vare detta de antagonistiska motsättningarna mellan imperialisterna och folken i dessa länder skulle upphävas. Denna falska teori, vilken nu trumpetas ut av de kinesiska ledarna, har kokats ihop av imperialismen i syfte att utsträcka dess herravälde överallt i världen och för att hjälpa de reaktionära klickar som härskar i olika länder att förtrycka sina folk och sälja ut sina länder till utlänningarna.

Dessa "teorier" är en upprepning i nya förfinade former av den Andra internationalens opportunisters reaktionära teorier. Vid tiden för första världskriget avslöjade Lenin Kautskys anti-marxistiska teori om "ultraimperialismen". Kautsky påstod att krig kunde förhindras under imperialismen genom en överenskommelse mellan de olika ländernas kapitalister. I sin polemik med Kautsky sade Lenin:

"I den kapitalistiska verkligheten, d v s inte i engelska svartrockars eller den tyske 'marxisten' Kautskys banala, kälkborgerliga fantasi, är därför 'interimperialistiska' eller 'ultraimperialistiska' förbund —

> *oavsett i vilken form de slutes, vare sig det är i form av en imperialistisk koalition mot en annan imperialistisk koalition eller i form av ett allmänt förbund omfattande* **alla** *imperialistiska makter —* **ofrånkomligen** *endast 'andhämtningspauser' mellan krigen. "(Not 20)*

Dessa Lenins lärdomar är mycket aktuella under nuvarande förhållanden, när de kinesiska revisionisterna genom en omfattande propaganda gör feberaktiga ansträngningar för att upprätta en allians och en stor världsomfattande front med alla fascistiska, feodala, kapitalistiska och imperialistiska stater och regimer — inklusive USA — mot den sovjetiska socialimperialismen.

Lenin betonade att allianser mellan imperialistiska länder förvisso är möjliga, men de skapas i det enda syftet att gemensamt undertrycka revolutionen och socialismen, för att gemensamt plundra kolonierna, de beroende och de delvis beroende länderna.

De kinesiska revisionisterna, liksom Andra internationalens ledare, har ersatt det Kommunistiska manifestets paroll "Proletärer i alla länder, förena er!" med den pragmatiska parollen "Låt oss förena oss med alla som kan enas" mot den sovjetiska socialimperialismen.

Teorin om "tre världar", som uppfunnits av de kinesiska ledarna, analyserar inte imperialismens historiska utveckling ur en marxist-leninistisk synvinkel, utan ser den i ett falskt sken, och vill inte kännas vid vår tids motsättningar, vilka Marx och Lenin definierade så klart. Genom att hålla fast vid denna "teori" enar sig det "socialistiska" Kina med USA-imperialismen och den "andra världen", d v s med andra imperialister som utplundrar folken, och uppmanar den "tredje världen", d v s de folk som strävar efter att bekämpa imperialismen och världskapitalismen, USA-imperialismen såväl som den sovjetiska socialimperialismen, att enas mot endast den sovjetiska socialimperialismen.

Den titoistiska teorin om de "alliansfria" länderna är precis lika anti-marxistisk som teorin om "tre världar".

Dessa båda "teorier" utgör skenorna på den järnväg som USA-imperialismens och den sovjetiska socialimperialismens tåg rullar på, ett tåg lastat med de rikedomar som rövats bort från världens folk. Titoisterna och de kinesiska revisionisterna försöker att borra några hål i vagnarna på detta imperialistiska och socialimperialistiska tåg, så att lite olja, lite socker, några dollar, pund, francs eller rubler kan läcka ut. Dessa järnvägsskenor, som lagts på de förtryckta folkens ryggar och som är ägnade att hålla dessa folk i ständig träldom, är två teorier som är precis lika reaktionära som alla de andra anti-marxistiska teorierna, trotskisternas, anarkisternas, buchariniter-

nas, chrusjtjoviternas, togliattisternas, Carillo- och Marchais-anhängarnas teorier, m fl.

Livet bekräftar ständigt Lenins geniala teser om imperialismen. Kapitalismen har inträtt i sin förruttnelsefas. Denna situation framkallar uppror bland folken och driver dem till revolution. Folkens kamp mot imperialismen och de borgerligt kapitalistiska klickarna ökar, även om den varierar i form och styrka. Kvantiteten kommer oundvikligen att förvandlas till kvalitet. Detta kommer att hända först i de länder som utgör de svagaste länkarna i den kapitalistiska kedjan och där arbetarklassens medvetenhet och organisering har nått en högre nivå, där arbetarklassen har en djupare politisk och ideologisk uppfattning av problemet.

Imperialismen har intensifierat sitt barbariska förtryck och sin barbariska utplundring av folken. Men samtidigt blir världens folk mer och mer medvetna om att de inte kan fortsätta att leva i det kapitalistiska samhället, där de arbetande massorna inte är mindre förtryckta och utsugna än de var före kriget.

Trots imperialismens och dess anhängares alla ansträngningar kan den inte finna någon fast mark, varken nu eller i framtiden, i sin kamp för att upprätta sin hegemoni över folken. Den kan inte finna fast mark på grund av den vaknande medvetenheten hos arbetarklassen och de förtryckta arbetande massorna som vill befrielse, såväl som på grund av de oundvikliga interimperialistiska motsättningarna.

Folken ser, och senare kommer de att se än klarare, att imperialismen och världskapitalismen inte bara stöder sig på de två supermakternas ekonomiska, militära, politiska och ideologiska styrka, utan också på de övre klasser som håller folken i sina egna länder i träldom, exploatering och skräck, så att de inte ska resa sig för att vinna verklig frihet och verkligt oberoende.

De breda massorna av världens olika folk har också börjat förstå att dagens borgerligt kapitalistiska samhälle och det världsomfattande imperialistiska utsugarsystemet måste störtas. För folken är detta inte längre endast en strävan, i många länder har de redan tagit till vapen.

Därför är det meningslöst att koka ihop teorier som delar in världen i tre eller fyra delar, i "allierade" och "alliansfria". Det som krävs är att korrekt se och tolka historiens stora objektiva process i överensstämmelse med marxismen-leninismens lärdomar. Världen är delad i två, kapitalismens värld och den nya världen, socialismens värld, vilka är invecklade i en oförsonlig kamp mot varandra. I denna kamp kommer den nya, den socialistiska världen, att segra, medan det gamla kapitalistiska samhället, det borgerliga och imperialistiska samhället, kommer att störtas.

III

REVOLUTIONEN OCH FOLKEN

Marx påvisade med vetenskapliga argument nödvändigheten av att krossa det kapitalistiska samhället och bygga upp ett mer avancerat samhälle, socialismen och därefter kommunismen. Lenin utvecklade i boken "Imperialismen som kapitalismens högsta stadium" Marx' tankar, och visade därigenom att vår epok är imperialismens och de proletära revolutionernas epok. Detta är den epok då det gamla kapitalistiska systemet, kolonialismen och imperialismen krossas, då proletariatet tar makten och de förtryckta folken befriar sig, den period då socialismen segrar över hela världen.

Det betyder att vi idag lever i den epok då det gamla utsugarsamhället, som är outhärdligt för majoriteten av mänskligheten, för de förtryckta och utsugna, ersätts av ett nytt samhälle där människans utsugning av människan avskaffas en gång för alla. På sin sjunde kongress utgick vårt parti från just dessa grundläggande lärdomar och från den marxist-leninistiska analysen av dagens utveckling i världen. Det lade fram tesen att världen befinner sig i ett stadium, då frågan om revolutionen och folkens befrielse är ett problem som har tagits upp för att lösas.

Proletariatets kamp mot bourgeoisin är en hård hänsynslös kamp, som pågår oavbrutet. Mot varandra står två stora krafter i samhället. På ena sidan står den imperialistiska, kapitalistiska bourgeoisin, som är den mest våldsamma, svekfulla och blodtörstiga klass som historien känner. På andra sidan står proletariatet, den klass som är helt berövad produktionsmedel, hänsynslöst förtryckt och utsugen av bourgeoisin, samtidigt som det är den mest framskridna klassen i samhället, som tänker, skapar, arbetar och producerar, men som inte njuter frukterna av sin möda.

Var och en av dessa klasser strävar efter att samla styrkor omkring sig och förbereda dem för sina egna syften: proletariatet gör det för social och nationell befrielse, för att genomföra revolutionen; bourgeoisin gör det för att bevara sitt herravälde och undertrycka revolutionen. Bourgeoisin

samlar omkring sig de mest ljusskygga, bakåtsträvande och brottsliga krafterna, medan proletariatet strävar efter att vinna alla de revolutionära, progressiva krafterna över till sin sida.

Marxismen-leninismen lär oss att kampen mellan proletariatet och bourgeoisin ständigt skärps och utan tvivel kommer att krönas med seger för proletariatet och dess bundsförvanter. Men för att kampen skall leda till framgång måste proletariatet vara organiserat, det måste ha sitt förtrupps-parti, det måste göra folkets breda massor medvetna om revolutionens nödvändighet, och leda dem i kampen för att ta makten, för att upprätta sin egen diktatur och bygga socialismen och kommunismen, det klasslösa samhället.

Det finns många vildhjärnor världen över, med goda eller onda avsikter, som tror att revolutionen kan genomföras när som helst, vilket ögonblick som helst och var som helst. Men dessa människor misstar sig. Revolutionen kan inte genomföras när som helst och var som helst, allt efter någons önskningar. Revolutionen bryter ut och genomförs vid den svagaste länken i den kapitalistiska kedjan. För att revolutionen skall kunna bryta ut och segra måste de nödvändiga objektiva och subjektiva förutsättningarna vara uppfyllda, och den rätta tidpunkten för att utlösa revolutionen måste vara för handen. Det viktigaste är att folkets breda massor med proletariatet i spetsen, när de startar revolutionen, är beslutsamma och beredda att genomföra den till slutet.

Lenin understryker att revolutionen genomförs av folket i varje land, att den inte kan exporteras. Detta betyder inte att marxist-leninisterna, var de än kämpar, inte skulle känna solidaritet, eller vara förenade med varandra av de renaste känslor för den proletära internationalismen, det betyder inte att de inte skulle bistå andra länders proletariat och folk i deras kamp för befrielsen. Tvärtom, alla kommunister, alla proletärer och alla revolutionära krafter i de olika länderna är skyldiga att bidra till revolutionen i varje särskilt land i världen som helhet, genom propaganda, agitation och materiell hjälp, genom sin föredömliga beslutsamhet och osjälviskhet och genom att troget hålla fast vid marxismen-leninismen. Hur framgångsrikt detta stöd utnyttjas, beror naturligtvis först och främst på proletariatets och partiets förberedelser, samt på utvecklingen av den revolutionära kampen i varje enskilt land.

I "Kommunistiska Manifestet" visar Marx och Engels att proletariatets och folkets intressen i ett land är oskiljaktiga från proletariatets och folkens intressen i världen som helhet.

Som Lenin lär oss, och som livet har bekräftat, segrar revolutionen i

varje land för sig. Därför beror denna seger framför allt på arbetarklassen och dess revolutionära parti i varje land, på deras förmåga att under konkreta förhållanden tillämpa Marx', Engels', Lenins och Stalins lärdomar om revolutionen.

Det har emellertid skapats stor förvirring kring dessa lärdomar, och speciellt kring den leninistiska teorin om revolutionen. Undergrävande verksamhet har utförts av de moderna revisionisterna, de titoistiska, sovjetiska, "eurokommunistiska", kinesiska och andra, vilka har tagit på sig uppgiften att vilseleda folk i frågan om revolutionen och hindra att den bryter ut.

Idag, när denna fråga tas upp för att lösas, är det en oavvislig plikt för marxist-leninisterna att skingra de dimmor som revisionisterna spridit kring revolutionen, att avslöja deras manövrer och avsiktliga förvrängningar av frågan. De måste blotta deras kontrarevolutionära, chauvinistiska och hegemonistiska planer och säkra den korrekta förståelsen och tillämpningen av marxismen-leninismens lärdomar om revolutionen.

Vi måste försvara och tillämpa marxismen-leninismens lärdomar om revolutionen

Marxismen-leninismen lär oss, och erfarenheten från alla revolutioner har bekräftat, att de objektiva och subjektiva faktorerna måste finnas för att revolutionen ska kunna bryta ut och segra.

Lenin formulerade denna lärdom i sin bok "Andra internationalens sammanbrott", och vidareutvecklade den i boken "Radikalismen, kommunismens barnsjukdom" och andra skrifter.

Den revolutionära situationen som den objektiva förutsättningen för revolutionen, beskrivs på följande sätt av Lenin:

> *"1. De härskande klasserna kan inte upprätthålla sitt välde i oförändrad form; (not 21)* på grund av den djupa kris som dessa klasser är indragna i, en kris som orsakar missnöje och förbittring bland de förtryckta klasserna. *"För att revolutionen skall bryta ut", säger han, "är det i allmänhet inte tillräckligt, att 'underskikten inte vill', det fordras också att 'överskikten inte kan' leva på det gamla sättet. 2. De förtryckta klassernas nöd och elände skärpes utöver de vanliga gränserna. 3. De nämnda orsakerna framkallar en betydande ökning av aktiviteten hos massorna, som ... drivs till självständig historisk aktion..." (Not 22)*

> *"Denna sanning kan uttryckas på ett annat sätt med orden: revolutionen är omöjlig utan en allmän nationell kris (som berör både de exploaterade och exploatörerna). "(Not 23)*
>
> *"Utan dessa objektiva förändringar,"* betonar han, *"som inte bara är oberoende av de enskilda gruppernas eller partiernas vilja, utan också av de enskilda klassernas vilja, är revolutionen — som allmän regel — omöjlig." (Not 24)*

*Men det är inte alla revolut*ionära situationer som ger upphov till en revolution, säger Lenin. I många fall, säger han, omvandlades inte revolutionära situationer som de i Tyskland 1860—1870, eller i Ryssland 1859—1861 och 1879—1880, till revolutioner, på grund av att den subjektiva faktorn saknades, d v s den höga nivån på massornas medvetenhet och deras beredskap för revolutionen,

> *"... den revolutionära* **klassens** *förmåga till revolutionära massaktioner, som är tillräckligt* **starka** *för att kunna krossa (eller bryta ned) den gamla regeringen, som aldrig 'faller', inte ens under en krisepok, om man inte 'fäller' den", (not 25)* som Lenin uttrycker det.

För att förbereda den subjektiva faktorn, som Lenin skrev i sina första verk, spelar arbetarklassens revolutionära parti, dess ledning, skolning och mobilisering av de revolutionära massorna, en avgörande roll. Partiet uppnår detta både genom att utarbeta en korrekt politisk linje, som motsvarar de konkreta förhållandena och massornas revolutionära önskningar och krav, och genom ett mycket omfattande arbete, inbegripande intensiva och politiskt väl övertänkta revolutionära handlingar som gör proletariatet och de arbetande massorna medvetna om den situation de lever i, om förtrycket och utsugningen, om bourgeoisins barbariska lagar, och om den absoluta nödvändigheten av revolutionen såsom medel att störta den förslavande samhällsordningen.

På det viset kommer de fattiga samhällslagren att reagera så häftigt att de rika, den maktägande bourgeoisin, som dessutom skakas av andra inre och yttre motsättningar, får svårigheter att fortsätta härska som förut. När dessa förutsättningar är uppfyllda, när de objektiva och subjektiva faktorerna som är förenade med varandra, finns för handen, då kan revolutionen inte endast bryta ut, utan också segra.

Revolutionärer begrundar alltid dessa geniala teser av Lenin, men nöjer sig inte med att bara begrunda dem, utan gör också konkreta och

allsidiga analyser av situationerna. De handlar på ett sådant sätt att de aldrig överrumplas av de revolutionära situationerna, inte står obeväpnade i de avgörande ögonblicken, utan vet att utnyttja dem för att förbereda och utlösa revolutionen.

Vad visar analysen av den nuvarande situationen i världen? Med utgångspunkt från den leninistiska teorin om revolutionen drar Albanska Arbets Parti slutsatsen att läget i världen idag är revolutionärt i allmänhet, att läget har mognat, eller snabbt håller på att mogna, i många länder, medan denna process i andra länder håller på att utvecklas.

När vi säger att situationen idag är revolutionär, menar vi att världen går mot våldsamma utbrott. Allmänt sett är situationen idag som ett vulkanutbrott, den är som en flammande eld, en eld som kommer att förgöra just de övre härskande klasserna, förtryckarna och utsugarna.

Den kapitalistiska och revisionistiska världen pressas av en allvarlig ekonomisk och politisk, finansiell och militär, ideologisk och moralisk kris. Den nuvarande krisen, som har skakat hela strukturen och överbyggnaden i den borgerliga och revisionistiska samhällsordningen, har gjort det kapitalistiska systemets allmänna kris ännu djupare och mer tillspetsad.

Konsekvenserna av krisen visar sig mycket allvarliga och förödande, speciellt på det ekonomiska området. Fördjupandet av den allvarligaste ekonomiska krisen efter andra världskriget har pågått sedan 1974. Den har medfört en anmärkningsvärd nedgång i industriproduktionen: 20 procent i Japan, 15 procent i Storbritannien, 14 procent i USA, 13 procent i Frankrike och Italien, 10 procent i Västtyskland o s v. Krisen har orsakat en mycket djup lågkonjunktur. I många kapitalistiska länder har den outnyttjade produktionskapaciteten i vissa nyckelbranscher nått upp till 25—40 procent, och denna situation fortsätter år efter år. Därför fortsätter industriproduktionen att stagnera. Enorma lager av "överskottsvaror" förblir osålda.

Trots alla dessa lager och trots att en stor del av produktionskapaciteten inte utnyttjas, fortsätter monopolens profiter ändå att öka på grund av stigande priser. Priserna går upp från den ena dagen till den andra, och inflationen har nått mycket höga siffror i vissa länder.

Prishöjningarna, i synnerhet inflationen, har blivit en mycket bekväm metod i händerna på monopolen och den kapitalistiska och revisionistiska staten, för att lasta krisens tunga bördor på arbetarklassen och det övriga arbetande folket.

Under förevändning att bromsa inflationen höjer de kapitalistiska och borgerligt-revisionistiska staterna inkomstskatten för de arbetande massor-

na och fryser deras löner, samtidigt som de sänker skatten på monopolens profiter, skriver ned valutan, o s v. Dessa åtgärder är riktade mot arbetarklassen och hela det arbetande folket, de ökar utsugningen av dem och sänker deras levnadsstandard.

Den utdragna ekonomiska krisen har försämrat livsvillkoren för arbetarklassen och bondemassorna och gjort livet mycket svårare och plågsammare för dem. Arbetslösheten har stigit till en omfattning som sällan skådats; den har blivit kronisk, ett stort sår i det borgerliga och revisionistiska samhället. I den kapitalistiska och revisionistiska världen har 110 miljoner människor kastats ut på gatorna. Bara i USA finns det inte mindre än 7—8 miljoner arbetslösa. Hundratals miljoner människor lever idag på svältgränsen eller i verklig svält. Hundratals miljoner människor plågas av oron för en osäker morgondag.

Fattigdomen och otryggheten för de breda massorna av det arbetande folket, liksom den reaktionära, folkfientliga inrikes- och utrikespolitik som förs av de kapitalistiska och borgerligt-revisionistiska regimerna, har ökat och fortsätter att öka missnöjet i de breda lagren av befolkningen. Denna allvarliga situation har framkallat deras okuvliga vrede, vilket visar sig i strejker, protester, demonstrationer, sammanstötningar med det borgerliga och revisionistiska systemets våldsapparat och, i många fall, t o m i verkliga uppror. Folkens massor blir mer och mer fientliga mot de regimer som härskar över dem.

I sina strävanden att trots krissituationen säkra sina maximalprofiter ger regeringarna i imperialistiska, kapitalistiska och revisionistiska länder alla slags falska löften och förslag för att dämpa massornas missnöje och vrede och leda dem bort från revolutionen.

Under tiden blir de fattiga allt fattigare, de rika allt rikare, och klyftan mellan de fattiga och rika samhällslagren, mellan de utvecklade kapitalistländerna och de underutvecklade länderna, blir djupare och djupare.

Den nuvarande krisen har också utsträckts till det politiska livet, och gett upphov till motsättningar inom de härskande kretsarna i de kapitalistiska och revisionistiska staterna. Ett tydligt bevis på detta är den stora ökningen av regeringskriserna och maktskiftena.

Bourgeoisin och de härskande klickarna tvingas allt oftare satsa på nya hästar i sina regeringsgrupperingar, för att bedra det arbetande folket och bygga upp förhoppningar om att de nya skall vara bättre än de gamla, för att övertyga folket att den gamla regeringen bär skulden för krisen och misslyckandet att komma ur den, medan den nya kommer att förbättra situationen, o s v. Hela detta bedrägeri som bedrivs i stor skala, döljs

bakom falska paroller om frihet, demokrati o d, speciellt under valkampanjer. Samtidigt förstärker bourgeoisin i de kapitalistiska och revisionistiska länderna sin brutala våldsapparat, armén, polisen, den hemliga underrättelsetjänsten och domstolarna. Den ökar sin diktatoriska kontroll över varje rörelse och strävan från proletariatets sida. I de kapitalistiska och revisionistiska länderna finns det idag en tydlig tendens till att det borgerliga våldet ökar och de demokratiska fri- och rättigheterna begränsas. Tendensen till en fascistisering av samhällslivet och förberedelserna för upprättandet av fascism i det ögonblick bourgeoisin finner det omöjligt att härska med "demokratiska" medel och metoder, blir allt tydligare.

Den ekonomiska, finansiella och politiska krisen har drabbat inte bara monopolen, regeringarna, partierna och de politiska krafterna inom varje särskilt land, utan också de internationella allianserna, de ekonomiska, politiska och militära blocken, såsom EG och Comecon, den europeiska gemenskapen, NATO och Warszawa-pakten. Motsättningarna, slitningarna, tvisterna och grälen mellan medlemmarna i dessa allianser och block visar sig allt tydligare och skarpare.

Ett annat uttryck för krisen och försöken att komma ur den kan märkas i kapprustningen, de allomfattande krigsförberedelserna och supermakternas och andra imperialistmakters anstiftan till lokala krig, sådana som de i Mellanöstern, på Afrikas horn, i Västsahara, Indokina och på andra håll. Denna kurs tjänar den ena eller andra imperialistmaktens hegemonistiska och expansionistiska planer. Den underhåller och utvecklar krigsindustrin och vapenhandeln, som idag har nått en oerhörd omfattning.

Men alla dessa politiska och militära åtgärder är endast tillfälliga hjälpmedel som inte botar, och som heller inte kan bota det svårt krisdrabbade kapitalistiska och revisionistiska systemet.

Till den nuvarande ekonomiska och politiska krisen i den kapitalistiska och revisionistiska världen måste också läggas en ideologisk och moralisk kris utan like. Aldrig tidigare har det funnits en sådan ideologisk förvirring och moralisk ruttenhet som den vi bevittnar idag. Aldrig tidigare har det funnits så många varianter av borgerliga teorier, höger, center eller "vänster", klädda i alla slags världsliga och religiösa, klassiska och moderna, öppet anti-kommunistiska eller förklädda och påstått kommunistiska och marxistiska. Aldrig någonsin har en sådan moralisk ruttenhet, en sådan urartad livsstil eller ett sådant själsligt mörker skådats.

De borgerliga och revisionistiska teorierna, som byggs upp med så stora ansträngningar och trumpetas ut så skrytsamt som "recept för räddningen från det gamla samhällets våndor", som t ex teorierna om

"kapitalismens slutgiltiga stabilisering", "folkets kapitalism", "konsumtionssamhället", "det post-industriella samhället", "förebyggande av kriser", "den tekniskt-vetenskapliga revolutionen", den chrusjtjovitiska "fredliga samexistensen", "en socialism med mänskligt ansikte", o s v är nu skakade i grunden.

Alla dessa sidor av den allmänna krisen finner man inte bara i Jugoslavien, där krisens följder är tydligare, utan också i det socialimperialistiska Sovjetunionen och de övriga revisionistländerna. Utsugningen och förtrycket har skärpts överallt i dessa länder. De lider alla av kapitalismens sjukdomar, av gräl och strider om makt och privilegier bland ledarna och de övre skikten; överallt sjuder missnöjet och vreden hos folkets massor. Således finns det stora möjligheter för revolutionen även i dessa länder. Revolutionens lagar verkar där lika väl som i varje annat borgerligt land.

Det är just detta tillstånd hos den nuvarande allomfattande kapitalistiska krisen, vars tendens är att bli allt djupare, som leder oss till slutsatsen att den revolutionära situationen redan omfattar, eller är på väg att omfatta, de flesta kapitalistiska och revisionistiska länderna, och att läget därmed har fört upp revolutionen på dagordningen.

Under det växande trycket av krisen och de nederlag de har lidit i sina förutsägelser och sina manövrer för att strypa revolutionen, försöker bourgeoisin och revisionisterna finna nya botemedel och konstruera nya bedrägliga teorier.

Idag har de moderna revisionisterna rest fanan till försvar för det kapitalistiska systemet, utsugningen och förtrycket av folken, för en splittring av rörelsen för revolution och befrielse, och på det hela taget för bedrägeri mot massorna. Men även de kommer att möta samma öde som socialdemokraterna och alla andra opportunister från förr, som har förvandlat sig till simpla lakejer åt bourgeoisin.

Bourgeoisin kräver i den nuvarande situationen med allvarliga ekonomiska, politiska och ideologiska kriser, att dess revisionistiska tjänare skall uppträda mer öppet till dess försvar. Detta tvingar dem mer och mer att låta maskerna falla, men också att ytterligare försämra sitt anseende. Lenin säger:

> *"Opportunisterna är borgerliga fiender till den proletära revolutionen, som under fredliga förhållanden utför sitt borgerliga arbete i hemlighet och gömmer sig inom arbetarpartierna, medan de i kristider* **omedelbart** *visar sig vara öppna allierande till* **hela** *den förenade bourgeoisin, från den konservativa till den mest radikala och*

demokratiska delen av den senare, från fritänkarna till de religiösa och klerikala elementen." (Not 26)

Denna vetenskapliga slutsats av Lenin bevisas fullständigt av de tjänster som de moderna revisionisterna gör det krisdrabbade kapitalistiska systemet idag.

Ta Italien t ex, ett land där kapitalismens förfall i både basen och överbyggnaden återspeglas på ett karaktäristiskt sätt. Från slutet av andra världskriget fram till idag har Italien regerats av kristdemokraterna, storbourgeoisins och Vatikanens parti, som har samlat hela den religiöst-reaktionära bourgeoisin och högerelementen omkring sig. Deras regering styr ett land som är praktiskt taget bankrutt. Ända från 1945 till denna dag har bourgeoisins övre skikt varit indragna i en så allvarlig kris, att landet under denna period har haft omkring 40 regeringar som har avlöst varandra, rent kristdemokratiska, socialistisk-kristdemokratiska, trepartiregeringar med kristdemokrater, socialister och socialdemokrater, "center-vänster"-regeringar, "center-höger"-regeringar o s v.

Den djupa regeringskrisen i Italien speglar det läge av allmän inre kris som det inte finns någon utväg ur. Grälen, konflikterna, de politiska morden och skandalerna, som t ex avsättandet av president Leone och mordet på kristdemokratiska partiets ledare, Moro, blir allt vanligare och är följder av krisen.

Italien har blivit ett brohuvud för USA. Den bankrutta italienska ekonomin, som fallit i klorna på USA-imperialismen, är också förenad med EG, där Italien är den medlem som har minst inflytande.

Till följd av denna situation har de breda arbetande massorna i Italien utarmats, och deras situation försämras allt mer. Italien har den högsta arbetslösheten bland länderna i EG. Italien har den största utvandringen av arbetskraft, och dess import är större än exporten. Genom att begränsa sina livsmedelsköp från Italien, har medlemsländerna i EG, särskilt Väst-tyskland och Frankrike, skapat en svår situation för det italienska jordbruket. Exportpriserna på italienskt smör, mjölk och frukt har fallit kraftigt, medan levnadskostnaderna i landet har blivit extremt höga. Italien har blivit de stora strejkernas land, strejker som genomförs av arbetare alltifrån tung och lätt industri och transportväsen, ner till brevbärare, flygpersonal och t o m poliser.

I denna situation av sjudande missnöje — när massornas och revolutionens intressen kräver att detta stora missnöje inom proletariatet och hos hela folket skall ledas in på kampen mot den reaktionära bourgeoisin och

dess förberedelser av en fascistisk attack — tjänstgör de italienska revisionisterna och de reformistiska fackföreningarna, hela arbetaristokratin, liksom även anhängarna av den kinesiska teorin om "tre världar", som revolutionens eldsläckare och det borgerliga samhällssystemets försvarare.

Detta ruttna borgerliga system försvaras av alla partier, från fascistpartiet till Berlinguers revisionistiska parti. Det italienska revisionistpartiet förenar sig med bourgeoisin just för att upprätthålla den borgerliga samhällsordningen, som är skakad i grunden. Det försöker försvaga och förtrycka det italienska proletariatets revolutionära hänförelse genom att lögnaktigt påstå att partiet följer och tillämpar en marxism som är anpassad efter förhållandena i det egna landet.

Inte nog med att Berlinguer startade förhandlingar med kristdemokraterna för länge sedan, han har också uppnått en överenskommelse med dem och regerar t o m tillsammans med dem i många frågor, utan att formellt delta i regeringen. Regeringen stöder detta parti, men samtidigt låtsas den, för syns skull, vara oenig med det. Det italienska revisionistpartiet å sin sida spelar samma spel.

De italienska revisionisterna gör stort väsen av ett regeringsprogram, som godkänts av de fem partier som utgör den italienska parlamentsmajoriteten. De blåser upp detta program till en "viktig seger", en "ny politisk fas" i landet. Men den politiska fas som Berlinguer talar om, är revisionistpartiets anslutning till det italienska kapitalets planer. Berlinguer beskriver detta som en allvarlig, realistisk och odogmatisk överenskommelse. Han hävdar att överenskommelsen kommer att leda till en verklig förändring, inte bara i de politiska förhållandena mellan partierna, utan också i hela den ekonomiska, sociala och statliga verksamheten i landet.

Så slår också de italienska revisionisterna in på just den väg som Lenin förutsade för de olika opportunister som söker enhet med kapitalet för att hejda massornas revolutionära hänförelse. Med denna enhet tror de sig ha kommit en bit på väg när det gäller att uppnå målet att övergå till socialismen genom pluralism. Självfallet är detta bara en dröm, och talmannen i den italienska senaten, Amintore Fanfani, tar inte alls fel när han beskriver överenskommelsen mellan de fem partierna som en samling drömmar. Den är en samling drömmar för den italienska revisionisterna, men för kapitalets krafter är den långt ifrån en dröm, utan en välberäknad handling som syftar till att utplåna de kommunistiska idéerna i Italien, stoppa det italienska folkets och proletariatets krav, och kväsa deras revolutionära kamp för uppbygget av ett nytt samhälle. De italienska revisionisterna får nu några smulor, men de hävdar att regeringen behöver

revisionistpartiets deltagande och försöker dra in partiet fullständigt i regeringen, som fisken i vattnet. Kort sagt, det italienska revisionistpartiet försöker att bli totalt indraget i det italienska monopolkapitalets reaktionära röra.

Berlinguers parti är ideologiskt sett ett helt och hållet urartat parti, med ett socialdemokratiskt program som är fullständigt reformistiskt och parlamentariskt. Det stöder den ordning som upprättades genom den skendemokratiska grundlag som de italienska "kommunisterna", med Togliatti i spetsen, själva bidrog till att utforma. Det är just under denna grundlag som den reaktionära och klerikala bourgeoisin har härskat i Italien och förtryckt proletariatet och folkets breda massor, under de senaste tre årtiondena. De italienska s k kommunisterna finner detta förtryck rättvist och i överensstämmelse med grundlagen.

Inom och utom det italienska parlamentet, genom pressen, televisionen och radion, bedriver det italienska revisionistpartiet tillsammans med de övriga borgerliga partierna, med det kristdemokratiska i spetsen, ständigt en politik som åtföljs av ohämmad demagogi, vilken förvirrar, vilseleder och förbryllar den italienska opinionen, i syfte att försvaga proletariatets revolutionära vilja och de arbetande massornas politiska medvetenhet.

Hela denna verksamhet är mycket användbar för den italienska reaktionen och vatikanen. Det italienska revisionistpartiet försöker kväva folkmassornas revolutionära rörelse, som leds av proletariatet, med syftet att hindra revolutionen, hjälpa bourgeoisin ur dess svårigheter och förhindra att den rådande ordningen störtas.

Låt oss ta ett annat exempel, Spanien. Efter Francos död kom Kung Juan Carlos till makten i Spanien. Han är representant för den spanska storbourgeoisin, som när den insåg att fascistregimen under sitt långa styre hade kastat landet in i en allvarlig kris, kom till slutsatsen att Spanien inte längre kunde styras som på Francos tid. Därför måste vissa förändringar göras i regimens former, och Francos komprometterade Falang kunde inte längre få stanna vid makten. Efter en rad skiften i regeringsledningen greps makten av de män som var mest trogna mot den nye kungen, vilken fullföljer den reformerade francoismen.

Demonstrationer och strejker bröt ut i Spanien som aldrig förr. Genom dem krävde folket förändringar, naturligtvis inte den "förändring" som hade skett, utan djupgående och radikala förändringar. Strejkerna, demonstrationerna och sammanstötningarna upphörde inte utan pågår ännu. Massorna kräver fri- och rättigheter, och de olika nationaliterna

kräver självstyre. I denna situation, och för att vilseleda de revolterande massorna, legaliserade Juan Carlos regering även Carillos och Ibarruris revisionistparti. Ledarna för detta parti har blivit lydiga drängar åt den spanska monarkistiska regimen, de har gjort sig själva till strejkbrytare för att hålla tillbaka den stora revolutionära hänförelse, som har växt fram i den rådande situationen. De samarbetar med bourgeoisin för att krossa alla dem som har inspirerats av revolutionära idéer från spanska inbördeskriget och som är anhängare av republiken.

Här ser vi också det spanska revisionistpartiet i rollen som brandkår, på samma sätt som det italienska revisionistpartiet, fast det spanska är mindre effektivt.

Revisionistpartierna i Frankrike, Japan, USA, Storbritannien, Portugal och alla andra kapitalistiska länder spelar en liknande roll i försvaret av den borgerliga samhällsordningen. De möjliggör för denna att komma över kriserna och de revolutionära situationerna, att förvirra och förlama proletariatet och de förtryckta och exploaterade massorna, vilka förstår allt klarare att det inte längre är möjligt att leva i "konsumtionssamhället" och andra utsugarsamhällen, och som reser sig i uppror mot kapitalismens politiska och ekonomiska system.

De revisionistiska partierna är särskilt fientliga mot leninismen. Det betyder att de är fientliga mot revolutionen, eftersom det var Lenin som till fulländning utarbetade teorin om den proletära revolutionen och tillämpade den i Ryssland. På grundval av denna teori segrade den socialistiska revolutionen i Albanien och i andra länder. Den leninistiska teorin, som visar vägen till revolutionens seger överallt, avslöjar hur värdelösa de kontrarevolutionära, revisionistiska teorier är, som hävdar den fredliga övergången till socialismen på parlamentarisk väg, utan att krossa den borgerliga statsapparaten. De hävdar t o m att man kan utnyttja den för fredliga socialistiska omvandlingar, utan att behöva vare sig proletariatets och dess förtruppspartis ledning, eller proletariatets diktatur.

Just i dessa mycket revolutionära tider, när det finns stora möjligheter för revolutionen att bryta ut i den kapitalistiska kedjans svagaste länkar, när det finns ett oerhört stort behov av att höja proletariatets klassmedvetenhet, att förbereda den subjektiva faktorn, att bygga upp förtroendet för riktigheten och allmängiltigheten hos den marxist-leninistiska teorin, vilken visar den verkliga vägen till proletariatets och de andra förtryckta massornas övertagande av statsmakten, just då gör revisionisterna bourgeoisin ovärderliga tjänster i dess ansträngningar att bekämpa och förhindra revolutionen.

Det är därför bourgeoisin på alla sätt strävar efter att dra in de revisionistiska partierna och de fackföreningar som står under deras inflytande i kampen mot revolutionen och kommunismen. Detta är exakt det mål som USA-imperialismen, världskapitalismen och bourgeoisin i varje land syftar till att uppnå. Bourgeoisin vill att revisionistpartierna öppet och fullständigt skall ställa sig i kapitalets tjänst genom att arbeta under "kommunistisk" flagg och låtsas kämpa för att förändra situationen och skapa ett nytt hybridsamhälle, där inte bara arbetsköparna och de förmögna klasserna, utan där också, enligt deras påståenden, de fattiga klasserna får göra sin röst hörd, med de revisionistiska "kommunist"-partierna och de socialistiska partierna som deras förmenta representanter och försvarare.

Särskilt de revisionister som har makten, de jugoslaviska, sovjetiska och kinesiska, gör världskapitalismen en mycket stor tjänst i kampen för att hålla tillbaka och kväva revolutionerna.

De jugoslaviska revisionisterna är uttalade fiender till leninismen. De är de mest hängivna propagandisterna för förnekandet av den allmängiltiga karaktären hos den socialistiska revolutionens lagar, som är förkroppsligade i Oktoberrevolutionen och uttryckta i Lenins teori om revolutionen. I sina predikningar påstår de att världen idag skulle röra sig spontant mot socialismen, och därför skulle det inte finnas något behov av revolution, klasskamp o s v. De jugoslaviska revisionisterna framställer sitt kapitalistiska "självförvaltningssystem" som en modell för verklig socialism och påstår att det är ett universalmedel både mot den "stalinistiska" socialismens "onda" och mot kapitalismens onda. Enligt deras påståenden skulle upprättandet av detta system inte kräva vare sig våldsam revolution, proletariatets diktatur, socialistisk statsegendom eller demokratisk centralism. "Självförvaltningen" kan lugnt och stilla upprättas genom överenskommelser och samarbete mellan de härskande kretsarna, mellan arbetsköpare och arbetare, mellan regeringen och företagsägarna!

Det är just på grund av att den jugoslaviska revisionismen är en fiende till leninismen och saboterar revolutionen, som den internationella kapitalismen, och speciellt USA-imperialismen, är så "generös" med att ge det titoistiska Jugoslavien finansiell, materiell, politisk och ideologisk hjälp.

De sovjetiska revisionisterna förkastar inte i ord leninismen och den leninistiska teorin för revolutionen, men i praktiken bekämpar de den med sina kontrarevolutionära ställningstaganden och handlingar. De är inte mindre rädda för den proletära revolutionen än vad USA-imperialisterna eller bourgeoisin i vilket annat land som helst är, eftersom revolutionen i

deras eget land skulle störta dem från tronen och beröva dem makten och klassprivilegierna, medan den i andra länder skulle slå sönder deras strategiska planer för världsherravälde.

De försöker framställa sig som de som för Oktoberrevolutionen vidare och som är anhängare till leninismen, för att bedra proletariatet och de arbetande massorna både i Sovjetunionen och i andra länder. De talar om "utvecklad socialism" och "övergång till kommunismen" för att kväva alla slag av missnöje, uppror och revolutionär rörelse bland de arbetande massorna i sitt land mot det revisionistiska styret, och slå ner dem som "kontrarevolutionära", "anti-socialistiska" handlingar. Utanför sitt land använder de "leninismen" som en mask för att dölja sin anti-marxistiska och anti-leninistiska teori och praktik, i syfte att öppna väg för social-imperialismens expansionistiska och hegemonistiska planer.

De sovjetiska revisionisterna framställer den våldsamma revolutionen i de utvecklade kapitalistiska länderna som mycket farlig i vår tid, när varje revolutionärt utbrott, enligt deras påståenden, skulle kunna utvecklas till ett världsomfattande kärnvapenkrig, vilket skulle förinta hela mänskligheten. Därför rekommenderar de den fredliga vägen för revolutionen, omvandlingen av parlamentet "från ett organ för borgerlig demokrati till ett organ för demokrati för det arbetande folket", som den mest lämpliga vägen idag. De framställer också "détente", den s k avspänningen, vilken tjänar den sovjetiska utrikespolitikens syften, såsom "den allmänna tendensen i världsutvecklingen idag", som de påstår kommer att leda till den fredliga segern för revolutionen i världsmåttstock.

I demagogiskt syfte förnekar de inte proletariatets diktatur, teoretiskt försvarar de den till och med, och säger att man vid speciella tillfällen även kan tillgripa den våldsamma revolutionen. Men de behöver sådana uttalanden i synnerhet för att rättfärdiga de sammansvärjningar och väpnade kupper som de organiserar i det ena eller andra landet för att upprätta sovjetvänliga reaktionära regimer och klickar, för att leda bort de nationella befrielserörelserna från den rätta vägen och ställa dem under sin hegemoni.

Nu har också det revisionistiska Kina blivit en ivrig utsläckare av revolutionen. De kinesiska revisionisternas hela inrikes- och utrikespolitik är riktad mot revolutionen, därför att revolutionen kullkastar deras strategi för att göra Kina till en imperialistisk supermakt.

I Kina krossar de revisionistiska ledarna grymt varje revolutionärt utbrott från arbetarklassen och de övriga arbetande massorna mot dess borgerliga kontrarevolutionära ståndpunkter och handlingar. De försöker

på varje sätt att dölja den nuvarande epokens motsättningar, särskilt motsättningen mellan arbete och kapital, mellan proletariatet och bourgeoisin. De kinesiska revisionisterna säger att det bara finns en motsättning i världen idag, motsättningen mellan de två supermakterna, som de framställer som en motsättning mellan å ena sidan USA och alla andra länder i världen, och å andra sidan den sovjetiska socialimperialismen. Med denna konstruerade tes som grund uppmanar de proletariatet och folken i alla länder att förena sig med bourgeoisin i sitt eget land, "för att försvara fosterlandet och det nationella oberoendet" mot faran, som kommer endast från den sovjetiska socialimperialismen. Därmed predikar de kinesiska revisionisterna för massorna idén om att avstå från revolutionen och befrielsekampen.

För de kinesiska revisionisterna är frågan om den proletära revolutionen och den nationella befrielserevolutionen helt enkelt inte en aktuell fråga, och detta bland annat därför att det enligt deras uppfattning inte någonstans i världen finns en revolutionär situation. Därför råder de proletariatet att stänga in sig i bibliotek och studera "teori", ty tiden för revolutionära handlingar är inte inne ännu. I det sammanhanget blir det uppenbart hur fientlig och kontrarevolutionär den politik är, som förs av de kinesiska revisionisterna, vilka splittrar den marxist-leninistiska rörelsen och hindrar arbetarklassens enhet i kampen mot kapitalet.

Den kinesiska pressen och propagandan, liksom de kinesiska ledarnas tal, nämner överhuvudtaget inte de stora demonstrationer och strejker som hela proletariatet organiserar i olika kapitalistiska länder idag. Det beror på att de inte vill uppmuntra massornas uppror, och att de inte vill att proletariatet skall utnyttja dessa situationer i sin kamp mot utsugning och förtryck. Hur hycklande låter inte deras högljudda och tomma slagord om att "länderna vill oberoende, nationerna vill befrielse och folken vill revolution"!

Inte nog med att verkligheten strider mot de kinesiska revisionisternas påstående att det inte finns någon revolutionär situation i världen idag, utan de kräver också att proletariatet och dess marxist-leninistiska parti ska sitta med armarna i kors och avstå helt från att göra några revolutionära handlingar och avstå från att göra några förberedelser för revolutionen. För länge sedan, på den Kommunistiska internationalens 2:a kongress, kritiserade Lenin sådana kapitulationistiska åsikter när de formulerades av italienaren Serrati, som ansåg att inga revolutionära handlingar ska genomföras när det inte finns någon revolutionär situation.

> *"Skillnaden mellan socialisterna och kommunisterna"*, sade Lenin, *"består i att de förstnämnda vägrar att handla på det sätt som vi handlar i varje situation, d v s utför revolutionärt arbete." (Not 27)*

Denna kritik från Lenin är ett hårt slag i ansiktet även på de kinesiska moderna revisionisterna och alla andra revisionister, som i likhet med socialdemokraterna är emot proletariatets och de övriga arbetande massornas revolutionära handlingar.

Lenin kallade Kautsky renegat, därför att

> *"... han fullständigt förvrängt Marx' lära, förfalskat den på opportunistiskt sätt och att han 'avsvärjer sig revolutionen i handling' fast han 'samtidigt erkänner den i ord'." (Not 28)*

De kinesiska revisionisterna går något längre än Kautsky. De erkänner inte ens i ord revolutionens nödvändighet.

Denna reaktionära linje förklarar den kinesiska revisionistiska ledningens djupt kontrarevolutionära politik och hållning. Den försöker att på alla sätt ingå allianser med och samarbeta med USA-imperialismen och de andra utvecklade kapitalistländerna och stöder EG och NATO.

De kinesiska revisionisterna går i allians och söker enhet med USA-imperialisterna, som tillsammans med de sovjetiska socialimperialisterna är de grymmaste förtryckarna, utsugarna och ärkefienderna till proletariatet och folken, liksom med de övriga imperialistiska förtryckarna och den svartaste världsreaktionen, samtidigt som de kräver att proletariatet i de europeiska länderna och de övriga utvecklade kapitalistländerna ska böja sina ryggar och underkasta sig bourgeoisins förtryck. Därigenom deltar de kinesiska revisionisterna själva i detta förtryck och förenar sig med världskapitalismen i kampen mot revolutionen, mot socialismen och mot folkens befrielse.

Som synes bedriver världskapitalismen, med den moderna revisionismen och alla sina andra redskap, en hård och mångsidig kamp i direkt konfrontation, för att hindra att revolutionen bryter ut.

De försöker med all kraft att komma över kriserna, och kyla ner eller släcka de revolutionära situationerna, för att hindra att de övergår till revolutioner. Emellertid är kriserna och de revolutionära situationerna objektiva företeelser, som är oberoende av kapitalisternas, revisionisternas och alla andras vilja och önskningar. Endast då det kapitalistiska systemet med utsugning och förtryck, som ofelbart leder till kriser, har avskaffats, kan de undvikas.

Imperialisterna, de övriga kapitalisterna och revisionisterna vet mycket väl att revolutionen inte utbryter spontant i perioder med kriser och revolutionära situationer. Därför riktar de sin uppmärksamhet och sina huvudslag mot den subjektiva faktorn. Å ena sidan strävar de efter att förvirra och bedra proletariatet, de övriga arbetande massorna och folken, för att hindra dem från att bli medvetna om revolutionens nödvändighet och från att förena och organisera sig; å andra sidan kämpar de för att krossa den internationella marxist-leninistiska rörelsen, att hindra den från att byggas upp och vinna styrka, så att den inte kan bli en stor ledande politisk kraft för revolutionen, så att de verkliga marxist-leninistiska partierna i varje land inte kan vinna den politiska och ideologiska förmågan att förena, organisera, mobilisera och leda massorna till seger i revolutionen.

Men hur mycket imperialisterna, kapitalisterna, revisionisterna och reaktionärerna än strävar och kämpar, kan de inte få historiens hjul att stå stilla. Deras strävanden och kamp kommer att stöta på motstånd från proletariatets och de frihetsälskande folkens revolutionära strävanden och kamp, medan de moderna revisionisterna kommer att möta samma öde som socialdemokraterna och alla tidigare opportunister, alla bourgeoisins och imperialismens lakejer.

Folkens befrielsekamp — en beståndsdel i världsrevolutionen

När vi talar om revolutionen, menar vi inte bara den socialistiska revolutionen. Under den nuvarande epoken av revolutionär övergång från kapitalism till socialism är, som Lenin och Stalin förklarade, också folkens befrielsekamp, de nationellt demokratiska, antiimperialistiska revolutionerna och de nationella befrielserörelserna beståndsdelar i en enda revolutionär process, den proletära världsrevolutionen.

> *"Leninismen",* säger Stalin, *"har bevisat ... att den nationella frågan endast kan lösas i samband med och på den proletära revolutionens grundval, att vägen för revolutionens seger i västern går genom revolutionärt förbund med koloniernas och de avhängiga ländernas frihetsrörelse mot imperialismen. Den nationella frågan är en del av den allmänna frågan om den proletära revolutionen, en del av frågan om proletariatets diktatur." (Not 29)*

Detta samband har blivit ännu tydligare och naturligare idag, när de flesta folken, med det gamla kolonialsystemets sammanbrott, har tagit ett

stort steg framåt mot oberoende genom att skapa egna nationalstater, och när de efter detta steg strävar efter att gå vidare. De vill förinta det neokolonialistiska systemet, allt imperialistiskt beroende och all exploatering genom utländskt kapital. De vill ha fullständig suveränitet och ekonomiskt och politiskt oberoende. Det är nu bevisat att sådana strävanden kan förverkligas och sådana mål uppnås endast genom att all utländsk dominans och allt beroende av utlänningar avskaffas, och genom att de inhemska borgerliga och jordägande härskarnas utsugning och förtryck upphävs.

Därav följer att den nationellt-demokratiska, antiimperialistiska, nationella befrielserevolutionen, är förbunden och sammanflätad med den socialistiska revolutionen, eftersom den förstnämnda revolutionen, när den slår mot imperialismen och reaktionen, som är proletariatets och folkens gemensamma fiender, också bereder vägen för stora sociala förändringar, och bidrar till den socialistiska revolutionens seger. Och omvänt: genom att slå mot den imperialistiska bourgeoisin och krossa dess ekonomiska och politiska ställning, skapar den socialistiska revolutionen gynnsamma förutsättningar för befrielserörelsernas seger och underlättar den.

Så ser Albanska Arbetets Parti frågan om revolutionen. Det ser den från marxist-leninistiska ståndpunkter, och det är därför det ger helhjärtat stöd och hjälp till de frihetsälskande folkens rättvisa kamp mot USA-imperialismen, den sovjetiska socialimperialismen och de övriga imperialistmakterna, samt neokolonialismen, eftersom denna kamp bidrar till den gemensamma saken, nämligen krossandet av imperialismen och det kapitalistiska systemet, och socialismens seger i varje land över hela världen.

Således syftar vi inte bara på den socialistiska revolutionen, utan också på den demokratiska antiimperialistiska revolutionen, när vi drar slutsatsen att revolutionen är en fråga som tagits upp för att lösas, att den står på dagordningen.

Den revolutionära situationens mognadsnivå samt revolutionens karaktär och utveckling, kan inte vara densamma i alla länder. Dessa saker är beroende av de konkreta historiska förhållandena i varje särskilt land, dess ekonomiska och sociala utvecklingsnivå, förhållandet mellan klasserna, proletariatets och de förtryckta massornas situation och organisering, samt omfattningen av inblandning från främmande makter i de olika länderna osv. Varje land och folk har många säregna och mycket komplicerade problem i revolutionen.

För närvarande talas det mycket om situationen i Afrika, Asien och Latinamerika, och om genomförandet av revolutionen där. De kinesiska

ledarna ser frågan om revolutionen och oberoendet och den nationella befrielsen för dessa länder på ett globalt sätt, som om den kunde lösas genom enhet i hela "den tredje världen", dvs enhet mellan stater, klasser, regeringar osv, utan hänsyn till det konkreta läget och problemen för varje särskilt land och region. Detta metafysiska synsätt visar att de kinesiska ledarna i själva verket är emot revolutionen och befrielsen för folken i Afrika, Asien och Latinamerika, att de är för upprätthållandet av status quo, samt för bevarandet av den imperialistiska och neokolonialistiska herraväldet i dessa länder.

Också vi talar om frågan om de afrikanska, asiatiska, latinamerikanska, arabiska och de andra folkens befrielse. Dessa folk har många gemensamma problem som de måste lösa, men vart och ett av dem har också mycket komplicerade säregna problem.

Den allmänna och gemensamma uppgiften för dessa folk är att befria sig från alla utländska bojor, imperialistiska, koloniala och neokoloniala, och från den inhemska bourgeoisins förtryck. Dessa folk i Afrika, Latinamerika, Asien och på andra håll, sjuder av vrede och hat mot det utländska förtrycket, liksom mot förtrycket från de inhemska borgerliga eller godsägar-borgerliga härskande klickarna, som sålt sig till USA-imperialisterna, de sovjetiska socialimperialisterna eller de andra imperialisterna. Dessa folk har nu vaknat och kan inte längre tolerera att de blir plundrade på sina rikedomar, sin svett och sitt blod, de kan inte längre försona sig med den ekonomiska, sociala och kulturella efterbliven het som de lever i.

Kampen mot USA-imperialismen och den sovjetiska socialimperialismen — huvudfienderna till revolutionen och folkens nationella och sociala befrielse — och kampen mot bourgeoisin och reaktionen gör, att folken har många gemensamma intressen, många gemensamma problem, och på den grundvalen måste de förena sig med varandra.

Kampen mot Israel — USA-imperialismens mest blodtörstiga redskap — som har blivit ett stort hinder för de arabiska folkens framsteg är ett gemensamt problem för alla dessa folk. I praktiken är emellertid inte alla de arabiska staterna överens beträffande den kamp de måste föra gemensamt mot Israel, och karaktären på denna kamp mot den gemensamma fienden. Några av dem ser ofta denna kamp ur trång nationalistisk synvinkel. Vi kan inte instämma i en sådan ståndpunkt. Vi håller fast vid vår inställning att Israel måste dra sig tillbaka till sin egen håla och avstå från sina chauvinistiska, provokativa och aggressiva attityder och handlingar mot de arabiska staterna. Vi kräver att Israel återlämnar arabiskt land, och att palestinierna får tillbaka alla sina nationella

rättigheter, men vi kan aldrig godta att det israeliska folket utraderas.

De arabiska folkens ansträngningar för att fullständigt befria sig från imperialismens och socialimperialismens grepp och för att stärka sin frihet och suveränitet, är likaså ett gemensamt problem för alla dessa folk.

Likväl har vart och ett av de arabiska folken sina egna särdrag. De har sina säregna problem som skiljer sig från de andras, och som beror på deras samhällsekonomiska utveckling, deras kulturella nivå, deras statsorganisation, den nivå av frihet och suveränitet som de har uppnått, enandet av klaner och stammar i många av dem, osv. Att klumpa ihop alla dessa skilda faktorer och kräva att frågan om frihet, oberoende, demokrati och socialism måste lösas på samma sätt och på samma gång för alla dessa länder, är en omöjlighet.

I de arabiska länder där bourgeoisins intressen har varit störst har de olika imperialisterna investerat betydande summor för exploateringen av naturrikedomarna och folken. För att uppnå detta var det nödvändigt att skapa vissa arbetsvillkor, både för kolonisatören och för de koloniserade. Där naturtillgångarna har varit rikligast och kolonisatörernas intressen störst, där har också utplundringen av folken och deras rikedomar varit intensivast. Naturligtvis har exploateringen av tillgångarna också medfört en viss utveckling, men den kan inte betraktas som en allsidig, harmonisk utveckling av ekonomin i det ena eller andra landet. Kolonisatörerna finansierade och stödde de viktigaste stammarnas hövdingar, som sålde sina själar och folkens rikedomar till de imperialistiska ockupanterna. I utbyte fick de bara en liten del av de oerhörda profiter som kolonisatörerna gjorde.

Beroende på omständigheterna och styrkan hos den stat som hade förslavat dem, skapade stamhövdingarna, med dessa profiter och med hjälp från sina utländska herrar, ett slags skenbart oberoende stat, med stöd från och under kontroll av det koloniserande landet. På detta sätt förvandlades stamhövdingarna med hjälp från kolonisatörerna till ett förmöget borgerligt skikt av schejker, som sålde sina landområden men även sina folk för nästan ingenting, vilket lade folken under ett dubbelt ok — de utländska kolonisatörernas och deras eget. I de arabiska länderna skapades och ställdes mot varandra å ena sidan ett skikt bestående av storbourgeoisin, de stora feodala jordägarna och de medeltida kungarna och å andra sidan slavarna, proletariatet som arbetade i de utländska koncessionerna. Med de pengar och profiter som de utländska plundrarna skänkte dem, tillägnade sig de övre skikten den europeiska och amerikanska bourgeoisins livsstil. Deras söner gick t o m i kolonisatörernas

skolor, där de förvärvade viss västerländsk kultur. De uppträdde som representanter för sina folks kulturer, men i själva verket tränades de för att kunna hålla de arbetande massorna i träldom, och tillåta kolonisatörerna att fortsätta sin hänsynslösa utplundring av dem.

De arabiska stater som hade de största rikedomarna utvecklades snabbare, de som inte hade så stora rikedomar utvecklades långsammare, medan de stater som var fattiga stannade på en mycket låg utvecklingsnivå.

Kolonialismen och de feodala kungarnas och den stora jordägande bourgeoisins statsmakt, som hade en organisation som var lämplig för ett djupgående förtryck och som också hade de väpnade styrkorna i sin hand, kvävde varje försök till revolt i sin linda, varje krav t o m på mycket begränsade ekonomiska rättigheter, för att inte tala om politiska krav och revolution.

Den nuvarande utvecklingen ställer inte alla arabiska stater inför lösandet av samma problem. Kungen av Saudiarabien, t ex, har andra problem och ser de ekonomiska, politiska, organisatoriska och militära frågorna helt annorlunda och från en annan utgångspunkt än emirerna vid Persiska Viken. På samma sätt ser Irak, Syrien, Egypten, Libyen, Tunisien, Algeriet, Marocko, Mauretanien osv, sina egna problem från olika synpunkter.

Därför kommer vi till den slutsatsen, beträffande de arabiska folken, att deras problem inte är identiska och inte kan lösas på samma sätt i varje land, trots att de har många gemensamma intressen. Likaså kan vi inte säga att en allians och en enhetlig inställning till lösandet av gemensamma problem existerar mellan dessa länder. Problemen är olika för varje arabiskt land, inte bara på grund av att de olika ländernas regeringar har olika ståndpunkter, utan också på grund av inställningen hos de koloniala och neokoloniala stater som fortfarande styr de flesta av dem.

Det som sagts om de arabiska folken gäller också folken på den afrikanska kontinenten. Afrika är en mosaik av folk med en uråldrig kultur. Varje afrikanskt folk har sin egen kultur, sina seder, sin livsstil, som av kända skäl befinner sig på en mer eller mindre efterbliven nivå. Uppvaknandet för de flesta av dessa folk har nyligen börjat. *De jure* har de afrikanska folken i stort sett vunnit frihet och oberoende. Men det kan aldrig bli fråga om verklig frihet och oberoende, då de flesta av dem fortfarande befinner sig i kolonialt eller neokolonialt tillstånd. Många av dessa länder styrs av hövdingarna från de gamla stammarna som har tagit

makten och stöder sig på de gamla kolonisatörerna eller USA-imperialisterna och de sovjetiska socialimperialisterna. Styrelseskicket i dessa stater i den här situationen är inte, och kan inte vara, något annat än en uppenbar kvarleva av kolonialismen. Imperialisterna styr åter de flesta afrikanska länderna genom sina truster och sitt kapital som är investerat i industrier, banker o s v. En överväldigande mängd av dessa länders rikedomar fortsätter att flöda till moderländerna.

En del av de afrikanska länderna har kämpat för den frihet och det oberoende de har idag, medan de andra fick detta utan att kämpa. Under sitt koloniala styre i Afrika förtryckte de brittiska, franska och andra kolonisatörerna folken, men de skapade också en inhemsk bourgeoisi, mer eller mindre uppfostrad på västerländskt sätt. De ledande personerna idag har också kommit från denna bourgeoisi. Bland dem finns det många antiimperialister, förkämpar för sina länders oberoende, men majoriteten förblir antingen lojal mot de gamla kolonisatörerna i avsikt att bevara de nära förbindelserna med dem, även efter det att kolonialismen formellt upphävts, eller har trätt in i ett ekonomiskt och politiskt beroende av USA-imperialisterna eller de sovjetiska socialimperialisterna.

Kolonisatörerna gjorde förr i tiden inte några stora investeringar. Så är fallet t ex med Libyen, Tunisien, Egypten o s v. Men kolonisatörerna sög ut alla dessa länders rikedomar, lade beslag på stora landområden och utvecklade ett till antalet icke ringa proletariat i några speciella industrigrenar, såsom utvinning och behandling av råvaror. De drog också stora mängder av arbetare till moderländerna, t ex Frankrike men också till Storbritannien, som billig arbetskraft för kolonisatörernas gruvor och fabriker.

I de andra delarna av Afrika, särskilt i det svarta Afrika, förblev industriutvecklingen mera efterbliven. Alla länderna i denna region delades upp, särskilt mellan Frankrike, Storbritannien, Belgien och Portugal. Stora underjordiska rikedomar, som diamanter, järn, koppar, guld, tenn osv, upptäcktes där för länge sedan, och industrier som utvinner och behandlar mineraler har etablerats.

I många afrikanska länder byggdes stora, typiska koloniala städer, där kolonisatörerna levde ett sagolikt lyxliv. Nu växer och utvecklas å ena sidan den inhemska bourgeoisin och dess rikedomar där, medan å andra sidan utarmningen av det arbetande folkets breda massor fortsätter att skärpas. I dessa länder har en viss kulturell nivå uppnåtts, men den är mestadels europeisk till sin karaktär. Den inhemska kulturen har inte utvecklats. Den har i stort sett stannat kvar på det stadium dit stammarna har nått och finns

inte i städerna med sina höga skyskrapor. Detta beror på att bister misär och oerhörd fattigdom rådde utanför de stora centra där kolonisatörerna levde. Svält, sjukdomar, okunnighet och hänsynslös utplundring av folket, i begreppets fulla betydelse, härskade oinskränkt.

Den afrikanska befolkningen förblev kulturellt och ekonomiskt outvecklad och minskade hela tiden i antal, pressades tillbaka på grund av kolonialkrig, grymma rasförföljelser och handeln med svarta afrikaner som sändes till moderländerna — USA och andra länder — för att arbeta som djur på bomullsplantager och andra odlingar, liksom i de tyngsta arbetena inom industrin och byggnadsbranschen.

Av dessa orsaker har de afrikanska folken fortfarande en stor kamp framför sig. Det är och kommer att vara en mycket komplicerad kamp, olika från det ena landet till det andra, på grund av nivån på deras ekonomiska, kulturella och utbildningsmässiga utveckling, graden av politiskt uppvaknande, det stora inflytande som de olika religionerna, såsom de kristna och muslimska religionerna, de gamla hedniska föreställningarna osv, utövar på massorna av dessa folk. Denna kamp blir ännu svårare genom att många av dessa länder för närvarande styrs av neokolonialism i förening med inhemska borgerliga kapitalistiska klickar. Där styr de starka kapitalistiska och imperialistiska stater som stöder eller kontrollerar de härskande grupperna, vilka de tillsätter och avlägsnar när helst deras intressen som neokolonisatörer kräver det, eller när dessa intressen kommer ur balans.

Den politik som följs av de stora jordägarna, den reaktionära bourgeoisin, imperialisterna och neokolonisatörerna, syftar till att hålla de afrikanska folken i ständigt slaveri, i okunnighet, att hindra deras sociala, politiska och ideologiska utveckling, och att sabotera deras kamp för att vinna sina rättigheter. För närvarande ser vi att samma imperialister som tidigare härskade över dessa folk, såväl som andra, nya imperialister, försöker tränga in på den afrikanska kontinenten, genom att på alla sätt blanda sig i folkens inre angelägenheter. Som ett resultat av detta skärps för varje dag motsättningarna mellan imperialisterna, mellan folken och de borgerliga kapitalistiska ledarna i de flesta av dessa länder, och mellan folken och de nya kolonisatörerna.

Folken måste utnyttja dessa motsättningar, både för att fördjupa dem och för att dra fördel av dem. Men detta kan åstadkommas endast genom beslutsam kamp av proletariatet, de fattiga bönderna och alla förtryckta och slavar, mot imperialismen och neokolonialismen, mot den inhemska storbourgeoisin, de stora jordägarna och alla organ som de har skapat. En

speciell roll i denna kamp har progressiva och demokrater, den revolutionära ungdomen och de patriotiska intellektuella, som vill se sina egna länder gå framåt, fria och oberoende på utvecklingens och framstegens väg. Bara genom deras ständiga och organiserade kamp kan livet göras svårt för de in- och utländska förtryckarna och exploatörerna, och bara så kan deras styre göras omöjligt. Denna situation kommer att förberedas under speciella omständigheter i varje afrikansk stat.

Den brittiska imperialismen och USA-imperialismen har inte gett Afrikas folk någon frihet. Var och en kan se vad som händer i Sydafrika, t ex. De vita rasisterna, de brittiska kapitalisterna och utsugarna, härskar där, förtrycker grymt de färgade folken i denna stat, där djungelns lag råder. Många andra länder i Afrika behärskas av truster och kapital från USA, Storbritannien, Frankrike, Belgien och andra gamla kolonisatörer och imperialister, som har blivit något svagare men fortfarande håller i nycklarna till ekonomin i dessa länder.

På sin långa, mödosamma och plågsamma väg har även folken i Asien fått utstå hänsynslös imperialistisk utsugning och förtryck. Strax före andra världskriget befann sig nio tiondelar av befolkningen på denna kontinent, den sovjetiska delen frånräknad, i en situation av kolonialt och halvkolonialt förtryck och exploatering av imperialistmakterna i Europa, Japan och USA. Storbritannien ensamt hade i Asien kolonier med landområden på totalt 5.635.000 kvadratkilometer och mer än 420 miljoner invånare. Det koloniala förtrycket och exploateringen av den övervägande majoriteten av länderna i Asien hade försatt dem i ett tillstånd av utpräglad social, ekonomisk och kulturell efterblivenhet och oerhörd fattigdom. De tjänade endast till att förse de imperialistiska moderländerna med råvaror som olja, kol, krom, mangan, magnesium, tenn, gummi osv.

Efter kriget avskaffades den koloniala ordningen även i Asien. Särskilda nationalstater sattes upp i de koloniala länderna. De flesta länderna vann denna seger genom blodiga krig, som fördes av folkmassorna mot kolonialisterna och de japanska ockupanterna.

Det kinesiska folkets befrielsekrig, som ledde till att Kina befriades frän Japans imperialistiska herravälde, Chiang Kai-sheks reaktionära styrkor krossades och den demokratiska revolutionen segrade, var särskilt betydelsefull för kolonialismens sammanbrott i Asien. För en tid fick denna seger, i ett så stort land som Kina, ett omfattande inflytande på den befrielsekamp som fördes av de asiatiska folken och folken i andra länder, vilka behärskades eller var beroende av imperialistmakterna. Men detta inflytande försvagades gradvis, på grund av den linje som följdes av den kinesiska ledningen efter grundandet av Folkrepubliken Kina.

Den kinesiska ledningen tillkännagav att Kina hade slagit in på den socialistiska utvecklingens väg. Revolutionärerna och de frihetsälskande folken i världen, som önskade och väntade sig att Kina skulle bli en stark fästning för socialismen och världsrevolutionen, välkomnade detta tillkännagivande entusiastiskt. Men deras önskningar och förhoppningar uppfylldes inte. Hur svårt det än var för folken att förstå, visade fakta och den mycket besvärliga och förvirrade situationen som rådde i Kina, att landet inte gick den socialistiska vägen.

De asiatiska folkens kamp var emellertid inte slut i och med kolonialismens krossande. Fastän de brittiska, franska, holländska och andra kolonisatörerna tvingades erkänna de tidigare koloniala ländernas oberoende, ville de bevara sin ekonomiska och politiska ställning i dessa länder, för att bibehålla sitt herravälde och fortsätta sin exploatering i andra, neokolonialistiska former. USA:s inträngande i Asien, speciellt Fjärran Östern, Sydostasien och Stillahavsöarna, gjorde läget ytterst allvarligt. Denna region hade och har fortfarande stor ekonomisk och militärstrategisk betydelse för USA-imperialismen. Den upprättade stora militärbaser och placerade starka flottor där. Parallellt med detta satte USA-kapitalet sina blodiga klor stadigt i ekonomin i dessa områden. Under tiden genomförde USA-imperialisterna militära operationer i stor skala och undergrävande verksamhet för att slå ned de nationella befrielserörelserna i de asiatiska länderna. De lyckades dela Korea och Vietnam i två delar, och satte upp reaktionära marionettregimer i den södra delen av bägge dessa länder. Proimperialistiska godsägar-borgerliga regimer upprättades i många tidigare koloniala och halvkoloniala länder i Asien. På detta sätt bevarades det medeltida slaveriet och det grymma styre som utövades av maharadjor, kungar, schejker, samurajer och "moderniserade" kapitalistiska herrar. Dessa regimer sålde åter sina länder till imperialisterna, speciellt till USA-imperialismen, och hindrade därigenom ytterligt den ekonomiska, sociala och kulturella utvecklingen i dessa länder.

Under sådana förhållanden kunde de asiatiska folken, som åter led under det tunga imperialistiska och godsägar-borgerliga oket inte lägga ned sina vapen, utan var tvungna att fortsätta sin kamp för befrielse för att bli av med detta ok. I allmänhet leddes denna kamp av de kommunistiska partierna. Överallt där dessa partier hade lyckats upprätta fasta band med massorna, göra dem medvetna om att kriget syftade till befrielse, och mobilisera och organisera dem i revolutionär väpnad kamp uppnåddes positiva resultat. Den historiska seger som folken i Indokina, särskilt det vietnamesiska folket, vann över USA-imperialismen och dess inhemska

godsägar-borgerliga drängar visade hela världen att imperialismen — t o m en supermakt som USA, med hela sin mäktiga ekonomiska och militära potential och alla moderna vapen till sitt förfogande, som det använder för att slå ned befrielserörelserna — misslyckats med att kuva folk och länder, stora såväl som små, när dessa har beslutat sig för att göra alla uppoffringar och kämpa för frihet och oberoende, osjälviskt och ända till målet.

Väpnad befrielsekamp har förts och pågår fortfarande i många andra länder i Aisen, som Burma, Malaysia, Filippinerna, Indonesien och på andra håll. Om det inte hade varit för den kinesiska ledningens anti-marxistiska och chauvinistiska hållning och inblandning, som har medfört splittring och förvirring bland de revolutionära krafterna och de kommunistiska partier som leder dessa krafter, skulle kampen otvivelaktigt ha nått större framgång och större segrar. Å ena sidan uttalade de kinesiska ledarna sitt stöd för befrielsekrigen i dessa länder, men stödde å andra sidan de reaktionära regimerna, välkomnade och tog avsked av dessa regimers ledare med lovsånger och tusen hedersbetygelser. De har alltid följt strategin och taktiken att underordna befrielserörelserna i de asiatiska länderna under sin pragmatiska politik och sina hegemonistiska intressen. De har alltid utövat påtryckningar på de revolutionära krafterna och deras ledning för att påtvinga dem denna politik. De har aldrig varit verkligt intresserade av frågan om folkens befrielse och revolutionen i Asiens länder, utan bara av förverkligandet av sina chauvinistiska strävanden. De har inte hjälpt dessa folk utan hindrat dem.

Frågan om revolutionen och befrielsekampen i Asien har aldrig ställts på ett så kraftfullt och uppfordrande sätt som nu, och den har aldrig tidigare varit så invecklad och svår att lösa.

Denna komplexa och svåra situation är huvudsakligen resultatet av USA-imperialisternas syften och handlingar, liksom av de sovjetiska och kinesiska revisionisternas och socialimperialisternas anti-marxistiska, folkfientliga, hegemonistiska och expansionistiska syften och handlingar.

USA syftar till och strävar med all sin kraft efter att bevara och stärka sina strategiska, ekonomiska och militära ställningar i Asien, eftersom det betraktar dessa positioner som livsviktiga för sina imperialistiska intressen.

Även Sovjetunionen syftar till och strävar med alla medel och med all sin styrka efter att utvidga de ställningar som det redan har intagit i Asien.

Kina har för sin del öppet demonstrerat sin strävan att bli härskare över de asiatiska länderna, genom att i detta syfte bilda allianser med USA och särskilt med Japan, och direkt gå emot Sovjetunionen.

Även Japan har en strävan efter att behärska Asien, den japanska imperialismens gamla strävan.

Det är därför Sovjetunionen är så allvarligt oroad av den kinesisk-japanska alliansen och motsätter sig den så häftigt. Men inte heller USA-imperialismen vill att denna allians ska bli så stark att den går över de gränser där den börjar inkräkta på USA:s intressen, även om USA uppmuntrade och "välsignade" undertecknandet av avtalet mellan Kina och Japan, med utgångspunkt från att avtalet skulle kunna bromsa den sovjetiska expansionen, vilken är till skada för USA:s dominans.

Indien, som är ett stort land, har också ambitioner att bli en stor kärnvapenmakt och få stort inflytande i Asien, att få spela en särskild roll, i synnerhet beträffande det strategiska läge det har i skärningspunkten mellan de två imperialistiska supermakternas, USA:s och Sovjetunionens, expansionistiska intressen i Indiska Oceanen, Persiska Viken och vid sina norra och östra gränser.

Den brittiska imperialismen har inte heller gett upp sin strävan efter herravälde i de asiatiska länderna. Liknande planer har också vissa andra kapitalistiska imperialistiska stater.

Detta är förklaringen till att Asien har blivit ett av de områden där rivaliteten mellan imperialisterna är skarpast idag. Följaktligen har där skapats många farliga eldhärdar som kan leda till världsbränder, vilka folken till slut tvingas betala priset för.

För att kväva revolutionerna och befrielsekampen i Asiens länder, och öppna vägen för förverkligandet av sina hegemonistiska och expansionistiska planer, har de sovjetiska och kinesiska revisionisterna, i febril konkurrens med varandra, utfört och utför fortfarande, ett smutsigt jobb för att splittra och bryta ned de kommunistiska partierna och de revolutionära och frihetsälskande krafterna i dessa länder. Dessa handlingar var en av de huvudsakliga anledningarna till den katastrof som drabbade Indonesiens kommunistiska parti och splittringen och krossandet av Indiens kommunistiska parti, osv. De uppmanar proletariatet och folkets breda massor till allians och enhet med den inhemska reaktionära bourgeoisin, medan de var och en för sig försöker vinna vänskap från denna härskande bourgeoisi, för sina egna syften.

De sovjetiska och kinesiska socialimperialisternas inblandning i de olika länderna i Asien, från sina hegemonistiska och expansionistiska utgångspunkter och strävanden, har ställt dessa folks befrielserörelser inför stora faror, och har t o m direkt äventyrat de segrar som vunnits i befrielsekriget i Vietnam, Kambodja och Laos.

De revolutionära och frihetsälskande krafterna i de asiatiska länderna, som leds av de marxist-leninistiska kommunistpartierna, måste gå emot

och undanröja både farorna från den inhemska reaktionen, som beväpnas av sina imperialistiska herrar och farorna från de sovjetiska och kinesiska revisionisternas splittrande och undergrävande verksamhet och hegemonistiska och expansionistiska planer. De måste också befria sig från en rad gamla mystiska religiösa, buddhistiska, brahmanska och andra reaktionära idéer och uppfattningar, som håller tillbaka befrielserörelsen. De måste också hindra "nya" reaktionära idéer och uppfattningar från att rota sig, såsom chrusjtjovismens och maoismens revisionistiska idéer och andra lika reaktionära teorier, som vilseleder och bedrar massorna, berövar dem deras stridbara klasskänsla och leder in dem på felaktiga och hopplösa vägar.

Befrielsekampen som ligger framför Asiens folk är verkligen svår och har sannerligen många hinder, men det har aldrig funnits och kommer aldrig att finnas en lättvunnen befrielsekamp eller revolution, utan svårigheter och hinder som måste övervinnas, som inte fordrar blodutgjutelse och många uppoffringar för att uppnå den slutliga segern.

Länderna i Latinamerika har, allmänt sett, nått en högre nivå av kapitalistisk utveckling än länderna i Afrika och Asien. Men de latinamerikanska ländernas grad av beroende av utländskt kapital är inte mindre än det är i den överväldigande majoriteten av Afrikas och Asiens länder.

Till skillnad från de afrikanska och asiatiska länderna utropade sig de flesta länder i Latinamerika som oberoende stater mycket tidigare, redan under första hälften av 1800-talet, som ett resultat av befrielsekampen som fördes av folken på denna kontinent, mot de spanska och portugisiska kolonisatörerna. Hade inte dessa länder kommit under ett annat ok, nämligen det brittiska, franska, tyska, amerikanska och annat främmande kapitals halvkoloniala ok, så snart de kastat av sig det spanska eller portugisiska koloniala oket, skulle de ha gjort mycket större framsteg. Fram till början av detta århundrade var de brittiska kolonisatörerna situationens herrar i denna världsdel. De rövade oerhörda mängder av råvaror från dessa länder, byggde hamnar, järnvägar och kraftstationer uteslutande till nytta för sina egna koncessionsföretag, och sålde där de industrivaror som producerades i Storbritannien.

Situationen förändrades, men inte till fördel för de latinamerikanska folken, när USA i sitt imperialistiska utvecklingsstadium trängde in i Latinamerika. USA-imperialismen använde slagordet "Amerika åt amerikanerna", förkroppsligat i "Monroe-doktrinen", för att upprätta sitt odelade herravälde över hela västra halvklotet. USA:s ekonomiska inträngande på detta halvklot genomfördes både genom militär styrka och politisk utpress-

ning och genom dollardiplomati, med piskan och moroten. Således var de amerikanska och brittiska investeringarna 1930 lika stora, medan USA efter andra världskriget blev den verkliga härskaren över ekonomin i denna del av världen. Dess stora monopol tog kontroll över nyckelbranscherna i Latinamerikas ekonomi. Länderna i denna världsdel ingick i den amerikanska imperialismens "osynliga" imperium, och USA började styra i alla dessa länder, utnämna och avskeda statscheferna och regeringarna, samt diktera deras inrikes och utrikes ekonomiska och militära politik.

USA:s monopolföretag tog ut otroliga profiter från exploateringen av de rika naturtillgångarna och de latinamerikanska folkens möda, svett och blod: för varje dollar de investerade i de olika länderna på denna kontinent tog de ut 4-5 dollar i profit. Sådan är situationen än idag.

Trots att kapitalinvesteringarna som gjordes av de imperialistiska staterna i Latinamerika ledde till upprättandet av en del modern industri, speciellt råvaruutvinningsindustri, men även livsmedels- och lätt industri, har dessa investeringar varit ett mycket stort hinder för den allmänna ekonomiska utvecklingen i de latinamerikanska länderna. De utländska monopolen och den neokolonialistiska politik som förts av imperialiststaterna har gett den ekonomiska utvecklingen i dessa länder en snedvriden, ensidig form, en monokulturell karaktär, vilket helt enkelt gjort dem till specialiserade råvaruleverantörer: Venezuela - olja, Bolivia - tenn, Chile - koppar, Brasilien och Colombia - kaffe, Kuba, Haiti och Dominikanska republiken - socker, Uruguay och Argentina - boskapsprodukter, Ecuador - bananer, o s v.

Denna ensidiga karaktär gjorde ekonomin i dessa länder ytterst instabil och oförmögen till en snabb och allsidig utveckling, fullständigt utlämnad på nåd och onåd till konjunkturerna och prisändringarna på den kapitalistiska världsmarknaden. Alla nedgångar i produktionen och alla uttryck för ekonomisk kris i USA och de övriga kapitalistländerna fick ofelbart negativa återverkningar, bara så mycket mer drastiska, även i de latinamerikanska ländernas ekonomier.

Efter andra världskriget började de imperialistiska moderländerna göra direkta investeringar i stor skala i de olika industribranscherna, gruvorna och jordbruket, och köpte upp nationella företag osv, i de latinamerikanska länderna. De utsträckte sitt herravälde till hela sektorer av produktionen, och ökade utplundringen av dessa länder till ett maximum. Samtidigt uppmuntrade de beviljandet av lån och finansering med höga räntesatser, och band därmed dessa länder ännu hårdare till det utländska herraväldet och i första hand till USA:s. Brasilien ensamt har skulder till utländska

banker på nära 40 miljarder dollar och Mexiko på nära 30 miljarder dollar.

Den kapitalistiska utvecklingen i Latinamerika är allmänt sett efterbliven, bl a på grund av att det finns många rester kvar från latifundierna, som inte helt har förlorat sin feodala karaktär. Det är orsaken till att det finns en mycket utpräglad efterblivenhet i några av de latinamerikanska länderna, liksom i länderna i Asien och Afrika. I de latinamerikanska länderna har det skapats en oligarki, en mycket mäktig monopolkapitalistisk storbourgeoisi, som är beroende av den imperialistiska ekonomiska politiken och den direkta imperialistiska inblandningen. Denna storbourgeoisi har tillsammans med de stora jordägarna statsmakten i sin hand, och utsuger och förtrycker — hela tiden med stöd av USA-imperialismen och tillsammans med den — hänsynslöst arbetarklassen, bönderna och andra skikt av det arbetande folket som lever i den djupaste fattigdom.

Denna utveckling har också skapat ett ganska stort industriproletariat, som tillsammans med jordbruksproletariatet och byggnads- och servicearbetarna utgör närmare hälften av befolkningen, i motsats till i Afrika och Asien, där arbetarklassen i de flesta länder är mycket liten.

Förutom detta har Latinamerikas bönder, och arbetarklassen som utgått från deras led, en rik tradition av revolutionär kamp, uppbyggd under oupphörliga strider för frihet, jord, arbete och bröd, en tradition som utvecklats vidare i striderna mot den inhemska oligarkin och utländska monopol och mot USA-imperialismen. Folken i Latinamerika hör till de folk som kämpat mest och offrat mest blod mot de inre och yttre förtryckarna och exploatörerna. I dessa strider har de vunnit segrar som varken varit få eller små, men den fullständiga segern i kampen för demokratiska fri- och rättigheter, utsugningens avskaffande, samt säkrandet av nationellt oberoende och suveränitet, har ännu inte vunnits i något latinamerikanskt land. De latinamerikanska folken hyste många förhoppningar och hade många illusioner om det kubanska folkets seger, som blev en inspiration och uppmuntran för dem i deras kamp för att kasta av sig de inhemska kapitalistiska och jordägande härskarnas och USA-imperialisternas ok. Men dessa förhoppningar och denna inspiration bleknade snart, när de såg att Castros Cuba inte utvecklades på den socialistiska vägen utan till en revisionistisk art av kapitalism, och bleknade ännu snabbare när Kuba blev vasall och legoknekt åt den sovjetiska socialimperialismen.

I dagens Latinamerika är situationen, som i alla världsdelar, invecklad.

I de flesta av dessa länder är situationen revolutionär och ställer revolutionen, som ska störta bourgeoisin och jordägarnas ordning och avskaffa det imperialistiska beroendet, på dagordningen. Naturligtvis kan

inte dessa revolutioner ha samma karaktär, samma utvecklingsprocess och samma lösning överallt. Detta följer av de kända skäl som ligger i de skilda förhållandena och problemen i varje land eller grupp av länder, den skilda nivån i deras sociala och ekonomiska utveckling, på deras beroende av imperialismen eller socialimperialismen, de mer eller mindre moderata, mer eller mindre fascistiska, borgerliga regimerna, osv. Men en sak är uppenbart nödvändig — att närmare än i många länder i Afrika och Asien knyta samman de antiimperialistiska, demokratiska och socialistiska uppgifterna i revolutionen.

Latinamerika har också många fördelar när det gäller att förbereda den subjektiva faktorn för revolutionen, på grund av den relativt höga nivå som folkets massor uppnått i medvetenhet och beredskap att kämpa mot den inhemska och utländska utsugningen och förtrycket, för frihet, demokrati och socialism. Det är dock inte bara imperialisterna, särskilt då USA-imperialisterna, som tillsammans med den inhemska reaktionen, hindrar, förvirrar och med all kraft bekämpar arbetet på att fullständigt förbereda den subjektiva faktorn, utan också de inhemska revisionisterna och de övriga opportunistiska drängarna åt kapitalismen, såväl som de sovjetiska och kinesiska revisionisterna.

USA-imperialismen håller fast vid sin politik att bevara Latinamerika som sitt privata område, från vilket den tar ut oerhörda extraprofiter, och manövrerar med alla medel — militär styrka, hemliga agenter, demagogi och bedrägeri — för att hindra varje annan imperialism från att ta över herraväldet där, och för att försäkra sig om att revolutionen inte bryter ut och segrar i något av dessa länder. Sålunda vill den bevara både de latinamerikanska ländernas totala beroende av USA och bourgeoisins och jordägarnas ordning i dessa länder.

Ett viktigt vapen i USA:s händer för dessa syften är den s k Amerikanska Staternas Organisation som står under befäl av presidenten, Pentagon och utrikesdepartementet i USA. Denna organisations stadgar ger USA rätten att ingripa på alla sätt och med alla medel, t o m militärt, för att upprätthålla status quo, både i inrikes och utrikes frågor i de latinamerikanska länderna.

Samtidigt har de stora USA-monopolen förfinat sina metoder för exploatering av dessa länder genom att sätta upp multinationella monopolbolag som har sitt centrum i USA och kontrolleras därifrån, och genom att i stor skala utnyttja statskapitalism, som de också använder för att säkra sin kontroll över de inhemska regeringarna och statsapparaterna i sin helhet.

Men dessa och många andra medel som USA använder löser inte de

problem som skapas av den allvarliga ekonomiska och politiska kris som har även de latinamerikanska länderna i sitt grepp.

När nu de inhemska kapitalisterna och jordägarna inte kan existera utan att vara beroende av USA-imperialism och få stöd från den, blir idén om revolutionen, som det enda och oundgängliga medlet för att uppnå nationell och social befrielse, alltmer utbredd och fördjupad i medvetandet hos proletariatet, de arbetande bönderna, de progressiva intellektuella och massorna av ungdomar i dessa länder.

För att avvärja revolutionerna tillgriper USA-imperialisterna och de inhemska kapitalisterna två huvudmetoder. Den ena är att upprätta militär-fascistiska regimer genom en "pronunciamento militar" (militärkupp) när de ser att deras ställningar är omedelbart hotade. Detta är vad de gjort i Brasilien, Chile, Uruguay, Bolivia och på andra håll.

Den andra metoden är att sätta upp borgerligt-demokratiska regimer med klara begränsningar och stora brister vad gäller de grundläggande friheterna, som i Venezuela, Mexiko, eller som de gör för tillfället i Brasilien. På detta sätt försöker de lätta de revolutionära spänningarna och ge intrycket att bourgeoisin i dessa länder, och i ännu högre grad USA:s administration och dess president, skulle vara angelägna om "mänskliga rättigheter".

Sådana medel och manövrer kan dock inte lösa krisens problem eller avvärja revolutionära situationer, de kan inte stryka revolutionen från dagordningen.

Proletariatet och alla revolutionära krafter i de latinamerikanska länderna står inför mycket viktiga revolutionära uppgifter. För att utföra sådana uppgifter, d v s att genomföra revolutionen, vinna fullständigt nationellt oberoende och upprätta demokratiska fri- och rättigheter och socialism, måste de slåss i många riktningar, mot den inhemska borgerliga och jordägande oligarkin, mot USA-imperialismen, såväl som mot olika lakejer åt kapitalet, imperialismen och socialimperialismen, såsom de pro-sovjetiska och castroistiska revisionisterna, de prokinesiska revisionisterna, trotskisterna osv. De måste inte bara bekämpa den avledande och splittrande verksamhet som utförs av olika slags opportunister och revisionister, utan också befria sig själva från småborgerligt inflytande som tar sig uttryck i ett antal uppfattningar och handlingar av kuppartad, focoistisk och äventyrlig karaktär, vilka har blivit ett slags tradition men som inte har något att göra med den verkliga revolutionen, utan tvärtom gör den stor skada. Denna fråga kräver emellertid omsorgsfull behandling.

Beträffande de latinamerikanska folkens kamptradition är den positiva,

revolutionära aspekten huvudsidan. Den utgör en mycket betydelsefull faktor som måste användas på bästa sätt, och så brett som möjligt, i förberedelserna för och utvecklandet av revolutionen, för att ge denna tradition ett nytt innehåll, fritt från de negativa inslagen från pistoleros och focoister.

Arbetarklassens marxist-leninistiska partier kommer att spela en avgörande roll för genomförandet av dessa stora uppgifter. Inte nog med att sådana partier nu har skapats i nästan alla länder i Latinamerika, utan de flesta av dem har också gjort viktiga framsteg i arbetet på att förbereda proletariatet och folkets massor för revolutionen. I oförsonlig kamp mot revisionisterna och andra opportunister, mot alla bourgeoisins och imperialismens lakejer, mot castroistiska, chrusjtjovitiska, trotskistiska, "trevärldsteoretiska" och andra liknande ståndpunkter och handlingar, har de utarbetat en korrekt politisk linje och i kampen för att tillämpa denna linje i praktiken samlat en tämligen stor erfarenhet, så att de blivit bärare av hela den revolutionära traditionen från förr, för att använda den och utveckla den vidare till fördel för arbetarrörelsen och befrielserörelsen, för förberedandet och mobiliseringen av massorna i revolutionen.

De revolutionära situationer som existerar idag gör det nödvändigt för dessa partier att stå i så nära kontakt med varandra som möjligt och rådgöra med varandra så ofta som möjligt, för att dra största möjliga fördel av varandras erfarenheter och samordna sina ståndpunkter och handlingar i fråga om gemensamma problem i kampen mot den reaktionära bourgeoisin och imperialismen, mot sovjetisk, kinesisk och andra slags modern revisionism, och i fråga om alla problem i revolutionen.

Nu när folken har vaknat och vägrar att längre leva under det imperialistiska och koloniala oket, nu när de kräver frihet, oberoende, utveckling och framsteg, och sjuder av vrede mot främmande och inhemska förtryckare, nu när Afrika, Latinamerika och Asien har blivit en kokande kittel, finner de gamla och nya kolonialisterna att det är svårt, för att inte säga omöjligt, att behärska och utsuga folken i dessa länder med samma metoder och i samma former som tidigare. Det är helt omöjligt för dem att klara sig utan sin plundring och exploatering av dessa folks rikedomar, möda och blod.

Därför görs alla dessa ansträngningar för att finna nya metoder och former av bedrägeri, plundring och exploatering, för att dela ut allmosor vilka i alla fall inte gynnar massorna, utan går till de borgerliga och jordägande härskarklasserna.

Emellertid har frågan blivit ännu mer komplicerad på grund av det

faktum att den sovjetiska socialimperialismen för länge sedan började tränga in och förskansa sig djupare och djupare i de tidigare kolonierna och halvkolonierna, och på grund av det faktum att även det socialimperialistiska Kina har börjat göra febrila ansträngningar att komma in där.

Det revisionistiska Sovjetunionen genomför sin expansionistiska inblandning bekom en mask av påstådd leninistisk politik för hjälp till folkens befrielsekamp, och framställer sig som den naturliga bundsförvanten till dessa länder och folk. Som ett medel att tränga in i Afrika och på andra håll använder och sprider de sovjetiska revisionisterna slagord med socialistisk färg för att lura de folk som strävar efter att befria sig och göra sig kvitt utsugningen och förtrycket, och som vet att den enda vägen till fullständig nationell och social befrielse är socialismen.

Sovjetunionen drar också med sina allierade, eller snarare sina satelliter, i sin inblandning i andra länders inre angelägenheter. Vi ser detta konkret i Afrika, där de sovjetiska socialimperialisterna och deras kubanska legoknektar intervenerar under förevändning att de bistår revolutionen. Detta är lögn. Deras intervention är inget annat än en kolonialistisk handling, som syftar till att lägga beslag på marknader och underkuva folken.

Den intervention som Sovjetunionen och dess kubanska legoknektar gjorde i Angola är av denna karaktär. De har aldrig haft för avsikt att bistå den angolanska revolutionen, utan deras syfte var och är att slå klorna i detta afrikanska land som hade nått ett visst oberoende sedan de portugisiska kolonialisterna kastats ut. De kubanska legoknektarna är en kolonialarmé som Sovjet sänt ut för att ta över marknader och strategiska positioner i det svarta Afrikas länder, och för att gå vidare från Angola till andra stater, så att även de sovjetiska socialimperialisterna skall kunna skapa ett modernt kolonialt imperium.

Bakom en mask av hjälp till folkens befrielse intervenerar Sovjetunionen och dess legoknekt Kuba i andra länder med arméer som utrustats med artilleri och kulsprutor, och påstår att de skall bygga socialismen, vilken inte existerar vare sig i Sovjetunionen eller på Kuba. Dessa två borgerliga revisionistiska stater gick in i Angola för att hjälpa en kapitalistisk klick att gripa makten, tvärs emot strävandena hos angolanska folket, som har kämpat för att vinna sin frihet från de portugisiska kolonialisterna. Agostinho Neto spelar Sovjets spel. I kampen mot den andra fraktionen, för att själv gripa makten, kallade han in Sovjet till sin hjälp. Kampen mellan de två fientliga angolanska klanerna hade ingenting gemensamt med folkets revolution. Kampen mellan dem var en strid om makten

mellan olika grupper. Var och en av dem fick stöd av olika imperialistiska stater. Agostinho Neto utgick som segrare i denna strid, men socialismen segrade inte i Angola. Tvärtom, efter denna utländska intervention har den sovjetiska neokolonialismen upprättats där.

Det socialimperialistiska Kina gör också stora ansträngningar för att tränga in i de tidigare koloniala och halvkoloniala länderna.

Ett exempel på Kinas inblandning är Zaire, ett land som styrs av gruppen runt Mobutu, den rikaste och mest blodtörstiga klicken på den afrikanska kontinenten. I de strider som senast flammade upp i Zaire skyndade trupper från Kungadömet Marocko, det franska flygvapnet, och även Kina till, för att hjälpa Mobutu, Patrice Lumumbas mördare. Stödet från Frankrike är begripligt, ty med sin inblandning försvarade de sina truster och koncerner i Katanga och samtidigt försvarade de såväl sitt folk där som Mobutu och hans klick. Men vad vill de kinesiska revisionisterna i Katanga? Vem hjälper de där? Hjälper de händelsevis Zaires folk som förtrycks av Mobutu och hans klick och av de franska, belgiska, amerikanska och de andra koncessionsinnehavarna? Eller hjälper inte de också den blodtörstiga Mobutu-klicken? Faktum är att de kinesiska revisionistiska ledarna stöder denna klick, inte indirekt utan helt öppet. För att göra detta stöd mer konkret och mer demonstrativt sände de sin utrikesminister Huang Hua dit, liksom militära experter samt militär och ekonomisk hjälp. Således handlade de på ett anti-marxistiskt, anti-revolutionärt sätt. Kinas inblandning har samma drag som inblandningen från kung Hassan av Marocko och den från Frankrike.

Inte bara i detta fall, utan också i andra fall, blandar sig de kinesiska socialimperialisterna i folkens och ländernas angelägenheter i Afrika och i andra världsdelar, särskilt i de länder där de strävar efter att få fotfäste på alla sätt och upprätta ekonomiska, politiska och strategiska stödjepunkter.

Inte ens USA vågar stödja Pinochet, Chiles fascistiske bödel, så öppet som Kina gör. Faktiskt stöder inte USA de reaktionära härskarna i andra länder på ett sådant sätt, trots att de har stora intressen som står på spel där. Detta betyder inte att USA-imperialisterna avstår från sina intressen. De försvarar verkligen sina intressen mycket starkt, men på ett mer raffinerat sätt.

Genom de ståndpunkter det intar går det så kallade socialistiska Kina emot folkens, kommunisternas och de revolutionära krafternas intressen och strävanden, mot strävandena hos alla progressiva människor i Latinamerika.

Kina tar under sitt beskydd de olika diktatorer som härskar över folken

och som med terror och alla andra medel slår ned ansträngningarna från revolutionärerna, proletariatet och de marxist-leninistiska partierna, vilka kämpar för nationell och social befrielse. Med sådana ställningstaganden har Kina slagit in på kontrarevolutionens väg. Bakom en mask av marxism-leninism påstår de och försöker de visa att de exporterar revolutionens idé till olika länder, men i själva verket exporterar Kina kontrarevolutionens idé. På detta sätt hjälper det USA-imperialismen och de härskande fascist-klickarna.

De imperialistiska eller socialimperialistiska makterna strävar i samma utsträckning efter att hindra de afrikanska, asiatiska eller latinamerikanska folken från att utveckla sin revolutionära kamp steg för steg, mot förtrycket och den grymma utsugningen från deras ledningar och från imperialisterna, som härskar i samförstånd och suger deras blod.

Revolutionärernas, de progressivas och patrioternas plikt i länder med en låg social och ekonomisk utveckling — vilka är beroende av de imperialistiska och socialimperialistiska makterna — är att göra folken medvetna om utsugningen och förtrycket, att skola, mobilisera och organisera dem och kasta dem in i befrielsekampen, hela tiden i medvetande om att det är de breda massorna, folken, som genomför revolutionen. I detta syfte är det nödvändigt att göra grundliga analyser av varje lands situation, inom landet och gentemot omvärlden, av dess sociala och ekonomiska utveckling, förhållandet mellan klasskrafterna, antagonismen mellan klasserna och antagonismen mellan folket och de reaktionära härskarklickarna liksom mellan folket och de imperialistiska staterna. På denna grundval kan riktiga slutsatser dras om de steg som måste tas och den taktik som måste användas. Vad som krävs av de revolutionära krafterna är intensivt arbete, beslutsamhet och klokhet, och först och främst grundlig förståelse för det faktum att befrielsekampen i deras länder kan uppnå en verklig seger endast genom att kampen förenas med proletariatets sak, socialismens sak.

Därför måste proletariatet i varje land skapa sitt eget revolutionära parti, som måste ha förmågan att troget tillämpa lärdomarna från Marx, Engels, Lenin och Stalin och anknyta dem nära till förhållandena i varje land, till situationen för varje särskilt folk. Det är absolut nödvändigt att dessa partier har en djup kunskap om massornas tänkesätt och den ekonomiska, politiska, ideologiska och kulturella utvecklingen i sitt land, och inte handlar på ett nyckfullt och äventyrligt sätt, på ett blanquistiskt sätt, utan kämpar ihärdigt för att omkring sig samla proletariatets bunds-förvanter, folkets breda massor.

Revolutionärerna och folkets massor behöver förbereda sig ihärdigt med tanke på den verksamhet som bedrivs av den reaktionära bourgeoisin och de stora jordägarna som har makten samt med tanke på de utländska förtryckarnas, liksom neokolonialisternas intriger. Detta är viktiga faktorer som revolutionärerna och folken måste möta med mognad, med riktig organisering och revolutionär taktik.

Naturligtvis kan inte förbindelser för samarbete, samordning och utbyte av erfarenheter mellan de revolutionära krafterna och elementen i de olika länderna uteslutas, utan måste med nödvändighet upprättas. Detta underlättas av att de har många likartade villkor såsom neokolonialismens och den reaktionära bourgeoisins utsugning och förtryck, och en gemensam kultur, liksom det gemensamma målet att befria sig från utsugningen och förtrycket. De förhållanden och intressen som de har gemensamt driver revolutionärerna och de progressiva i alla dessa länder att hålla överläggningar, utveckla samarbetet och samordningen av sina aktiviteter, med vilka de slår tillbaka attackerna från de fiender som förtrycker dem.

När man ser situationen för de folk som lider under neokolonialt herravälde ur marxist-leninistisk synvinkel förstår man att uppgiften för alla verkliga revolutionärer är att ge dessa folks kamp för revolution och befrielse oreserverat stöd och hjälp, så att den ständigt går framåt och revolutionen oavbrutet byggs upp till sin fullständiga seger.

De äkta revolutionärerna manar proletärerna och folken att resa sig för den nya, socialistiska världen

Som vi förklarat tidigare, upphör kapitalismens allmänna kris ej att fördjupas. Som följd av detta vägrar proletariatet, de förtryckta klasserna och folken att uthärda utplundringen längre. De kräver en förändring av sina livsvillkor, kräver att den borgerliga ordningen störtas, att neokolonialismen och imperialismen störtas. Men dessa önskningar kan förverkligas endast genom revolutionen. Ingen seger kan uppnås utan konfrontation och strid med de inre och yttre klassfienderna.

Arbetarklassens verkliga marxist-leninistiska partier, revolutionens ledare, gör proletariatet, de arbetande massorna och folken medvetna, och förbereder dem politiskt, ideologiskt och militärt för dessa sammanstötningar.

De marxist-leninistiska partierna och alla revolutionärer, hur få de än må vara, inrättar sig bland folket, organiserar massorna systematiskt med stor omsorg och stort tålamod, övertygar dem om att de är en stor kraft, att de kan störta kapitalet, gripa statsmakten och använda den i proletariatets

och folkets intresse. Sådana partier anser inte att de, på grund av att de är små, inte kan stå emot koalitionen av bourgeoisins partier och de åsikter som dessa lyckas skapa. Revolutionärernas plikt är att bevisa för folkets breda massor att dessa åsikter som skapats av bourgeoisin är felaktiga, att de måste förkastas och att det måste skapas en verkligt revolutionär inställning, som utgör en stor omskapande kraft.

För att genomföra sin uppgift framgångsrikt, behöver de marxist-leninistiska partierna först och främst en revolutionär strategi och taktik, en korrekt politisk linje, som måste motsvara folkets breda massors intressen och strävanden, och en revolutionär lösning på de problem och uppgifter som ställs av kampen för att krossa den borgerliga samhällsordningen och det utländska imperialistiska herraväldet.

Marxismen-leninismen är den enda vetenskap som gör det möjligt för arbetarklassens revolutionära parti att utarbeta en korrekt politisk linje, att klart bestämma sitt strategiska mål och sina strategiska uppgifter, och tillämpa revolutionär taktik och revolutionära metoder för deras förverkligande.

Upplyst av marxismen-leninismen och i överensstämmelse med landets konkreta sociala, ekonomiska och politiska förhållanden och det internationella läget, förstår det marxist-leninistiska partiet att orientera sig och stå i ledningen för massorna vid varje tillfälle och i varje stadium av revolutionen, det må vara en demokratisk, nationell befrielse eller en socialistisk revolution. En revolutionär strategi och en korrekt politisk linje som grundas på marxismen-leninismen, världsproletariatets revolutionära praktik och klasskampen i det egna landet, gör det möjligt att klart bestämma det strategiska målet i det givna stadiet, att avgöra vilka som är huvudfienderna, inom landet och utanför, mot vilka huvudslaget ska riktas, vilka som är proletariatets bundsförvanter inom och utom landet, o s v.

De marxist-leninistiska partierna har som sitt mål att störta den kapitalistiska ordningen och säkra socialismens seger, medan de, när revolutionen i deras land står inför uppgifter av en demokratisk och anti-imperialistisk karaktär, syftar till att utveckla den oavbrutet, att höja den till en socialistisk revolution, att så snart som möjligt gå över till att genomföra de socialistiska uppgifterna.

Såväl det strategiska målet som vägarna att uppnå det skiljer sig fullständigt mellan de marxist-leninistiska partierna och de falska kommunist- och arbetarpartierna. De förstnämnda kan inte tänka sig att uppnå målet på annat sätt än att avskaffa de kapitalistiska produktionsförhållan-

dena och i grunden förstöra den gamla statsapparaten och hela den borgerliga överbyggnaden. De håller fast vid lärdomarna från Lenin, som säger:

> *"Revolutionen består i att proletariatet* **krossar** *'förvaltningsapparaten' och* **hela** *statsapparaten samt ersätter den med en ny som består av beväpnade arbetare."* (Not 30)

De falska kommunist- och arbetarpartierna predikar att den gamla statsapparaten ska bevaras, trots att de i ord hävdar att de står för socialismen. Enligt dem kan socialismen upprättas genom reformer, på den parlamentariska vägen, ja t o m genom att utnyttja den gamla statsapparaten.

Ett flertal av de s k kommunistpartierna visar sig nu vara ännu mer entusiastiska än de uttalat borgerliga partierna i sitt försvar av den rådande kapitalistiska ordningen. Så t ex försvarar Carillos och Ibarruris revisionistiska parti skamlöst Juan Carlos monarkistiska regim, i en tid då vissa borgerliga spanska partier kräver att den ersätts med en republikansk regim. Likaså framträder Berlinguers revisionistparti som en ivrig försvarare av den italienska kapitalistiska statens repressiva lagar, som riktas mot demokratiska fri- och rättigheter, i en tid då olika borgerliga partier inte gör detta öppet. De kinesiska revisionisterna för sin del råder de partier i de kapitalistiska länderna som följer den kinesiska linjen, att kämpa tillsammans med de mest militaristiska kretsarna för att stärka arméerna och de borgerliga våldsapparaterna, under förevändning att försvara fosterlandet, men i verkligheten för att undertrycka revolutionen, om den skulle bryta ut.

I sin strävan att underminera rörelsen för revolution och befrielse, och för alltid bevara kapitalismens och imperialismens herravälde, försöker bourgeoisin och dess anhängare, särskilt de moderna revisionisterna, på alla sätt att förvirra och splittra de revolutionära krafterna genom att sudda ut skillnaden mellan vänner och fiender till revolutionen. Typiskt för detta är de kinesiska revisionisternas predikningar som framställer den monopolistiska storbourgeoisin, de reaktionära och fascistiska regimerna, NATO och EG, och t o m USA-imperialismen, som bundsförvanter till proletariatet och de förtryckta folken.

Vad beträffar de marxist-leninistiska partierna, så anser de det som en absolut nödvändig förutsättning för att bygga upp en äkta revolutionär strategi, att man drar upp en klar skiljelinje mellan revolutionens drivkrafter och dess fiender, och en klar definition av den inre och yttre huvudfienden,

mot vilken, som Stalin påvisade, huvudstöten måste riktas, utan att kampen mot de andra fienderna underskattas och försummas.

I våra dagar, under imperialismens förhållanden, är den inre huvudfienden till revolutionen, inte bara i de utvecklade kapitalistiska länderna utan också i de förtryckta och beroende länderna, den inhemska storbourgeoisin som står i ledningen för den kapitalistiska ordningen och kämpar med alla medel, med våld och förtryck, demagogi och bedrägeri, för att bevara sitt herravälde och sina privilegier, och för att kväva och utsläcka varje rörelse inom det arbetande folket som på minsta sätt hotar dess statsmakt och klassintressen. Å andra sidan är, under de nuvarande förhållandena, revolutionens och folkens yttre huvudfiende världsimperialismen, särskilt de imperialistiska supermakterna. Att råda och uppmana proletariatet och de förtryckta folken att stöda sig på den ena supermakten för att bekämpa den andra, eller att gå i allians med de imperialistiska makterna under förevändning att försvara nationell frihet och oberoende, som de kinesiska revisionisterna predikar, är ingenting annat än ett förräderi mot revolutionens sak.

Revisionisterna har gjort **arbetarklassens hegemoniska roll i revolutionen som utgör en av de grundläggande frågorna i den revolutionära strategin**, till sin speciella måltavla.

> *"Det huvudsakliga i Marx' lära,"* skrev Lenin, *"är klargörandet av proletariatets världshistoriska roll som skapare av det socialistiska samhället. "(Not 31)*

Lenin beskrev förnekandet av idén om proletariatets hegemoni i den revolutionära rörelsen som det grövsta uttrycket för reformism.

Bland de moderna revisionisterna försöker en del bevisa att arbetarklassen skulle hålla på att avproletariseras och ombildas till "med-förvaltare" av företagen, varigenom det inte längre skulle finnas någon plats för den proletära revolutionen, inget behov av en samhällsordning som skiljer sig från den nu rådande. Andra hävdar att inte bara arbetarna, utan hela det arbetande folket och de intellektuella, ja alla som får lön numera är proletärer, och att inte bara arbetarklassen utan också andra klasser och skikt i samhället har intresse av socialismen. Därför kommer de till slutsatsen att arbetarklassens hegemoni i revolutionen idag har förlorat sin mening. De sovjetiska revisionisterna förnekar inte i ord arbetarklassens ledande roll, men de har avskaffat den i praktiken, eftersom de har berövat

denna klass alla möjligheter att vara ledande. Men även i teorin har de undanröjt denna roll, såtillvida att de försvarar den illa beryktade teorin om "hela folkets parti och hela folkets stat". De kinesiska revisionisterna placerar, pragmatiker som de är, ibland bönderna, ibland armén, ibland skoleleverna och studenterna, osv, i ledningen för "revolutionen" alltefter-som det passar för tillfället.

Albanska Arbetets Parti försvarar beslutsamt den marxist-leninistiska tesen att arbetarklassen utgör den avgörande kraften i samhällets utveckling, den ledande kraften i den revolutionära omvandlingen av världen, för uppbygget av det socialistiska och kommunistiska samhället.

Arbetarklassen är fortfarande den viktigaste produktivkraften i samhället, den mest avancerade klassen, den klass som har större intresse än någon annan av nationell och social befrielse, av socialismen, och den som är bärare av den revolutionära organiseringens och kampens bästa traditioner. Den har den enda vetenskapliga teorin för den revolutionära omvandlingen av samhället och sitt eget stridbara marxist-leninistiska parti, som leder den mot detta mål. Objektivt sett har historien gett den uppdraget att leda hela kampen för övergången från kapitalism till kommunism.

Proletariatets hegemoni i revolutionen är den avgörande faktorn för lösningen av den grundläggande frågan i revolutionen, frågan om den politiska makten, till fördel för den själv och för folkets massor.

Den nya makten kan genomgå olika faser och ha olika namn, allt enligt de konkreta förhållandena där revolutionen genomförs och de olika stadier som den kan genomgå, men det kan aldrig ske någon utveckling av revolutionen mot seger för socialismen utan upprättandet av proletariatets diktatur. Marxismen-leninismen lär oss detta, och erfarenheten från alla segrande socialistiska revolutioner visar också detta. Därför avstår aldrig det marxist-leninistiska partiet, vilka omständigheter revolutionen än må genomföras under, från sitt mål att upprätta proletariatets diktatur.

Alla revisionister av olika kulörer och strömningar förnekar, utan undantag, på det ena eller andra sättet, nödvändigheten av att upprätta proletariatets diktatur, därför att de är emot revolutionen, därför att de står för bevarandet och förevigandet av det kapitalistiska systemet.

Proletariatet med sitt marxist-leninistiska parti går ut i striden sida vid sida med sina bundsförvanter. Detta är också en av de viktigaste frågorna i den revolutionära strategin.

Den närmaste, naturliga bundsförvanten till proletariatet är de fattiga

bönderna, som förenas med det inte bara av det omedelbara strategiska målet, utan också av det långsiktiga och slutgiltiga strategiska målet. Sådana bundsförvanter är också de fattiga skikten av det arbetande folket i städerna. Proletariatet utgör, tillsammans med de fattiga bönderna och det övriga förtryckta och utplundrade arbetande folket, den huvudsakliga drivkraften i revolutionen.

Även småbourgeoisin i städerna, som ständigt är i storkapitalets grepp och under hotet av fullständig ruinering, kan och bör också bli en bundsförvant.

Proletariatet försöker också att dra till sig andra skikt av befolkningen, såsom den progressiva delen av de intellektuella, som exploateras av inhemskt och utländskt kapital. De intellektuellas betydelse har ökat i de kapitalistiska och revisionistiska länderna. Men trots alla förändringar som skett i deras ställning, deras karaktär och deras roll i arbetet, utgör de inte, och kan aldrig utgöra, en klass i sig, och inte heller har de sammansmält med arbetarklassen, och kan inte heller göra det, som olika revisionister hävdar. Därför kan, som Lenin har visat och som historien har bekräftat, de intellektuella inte vara en oberoende social och politisk kraft. Deras roll och plats i samhället avgörs av deras sociala och ekonomiska ställning, och deras ideologiska och politiska övertygelser. Oberoende av hur mycket denna ställning och dessa övertygelser må förändras, kan de intellektuella aldrig överta arbetarklassens ledande roll i revolutionen. Proletariatets uppgift är att vinna över den progressiva delen av de intellektuella till sin sida, att övertyga dem om att det kapitalistiska systemets sammanbrott och socialismens seger är oundvikliga, och göra dem till en bundsförvant i revolutionen.

I de länder i Afrika, Latinamerika, Asien osv, som är föga socialt och ekonomiskt utvecklade och är mer beroende av utländskt kapital, och där de demokratiska och antiimperialistiska uppgifterna för revolutionen har särskild betydelse, kan även mellanbönderna och den del av bourgeoisin som inte är knuten till utländskt kapital, men som strävar efter en oberoende utveckling för landet, bli bundsförvanter till proletariatet.

Om denna del av bourgeoisin ansluter sig till den demokratiska och antiimperialistiska revolutionen beror på riktigheten i proletariatets strategi och taktik, och arbetarklassens revolutionära partis förmåga att manövrera skickligt och klarsynt. På det sättet kan proletariatet med sitt parti övertyga inte bara småbourgeoisin, utan också denna del av bourgeoisin, att den ska ställa sig under proletariatets ledning och resa sig för att avskaffa det utländska herraväldet, och undanröja den grymma kapitalitiska storbour-

geoisin, imperialismens verktyg som förtrycker och exploaterar folket, demoraliserar det och förstör dess rena känslor och sekelgamla kultur.

För att vinna de övriga klasser och skikt, som har intresse av att uppnå det strategiska målet i ett visst stadium av revolutionen, som sina bundsförvanter, måste proletariatet gå till strid mot storbourgeoisin och de övriga reaktionärerna, liksom i varje annan fråga.

Den reaktionära bourgeoisin och de stora jordägarna, som förutser sitt nederlag, gör tusentals ansträngningar och manövrer för att dra över småbourgeoisin, bönderna och de progressiva intellektuella till sin sida och hindra dem från att bli bundsförvanter till proletariatet. De försöker också bedra själva arbetarklassen, så att revolutionen ska förhindras, och, om den ändå bryter ut, inte ska genomföras ända till målet, utan köra fast eller till och med gå tillbaka.

Proletariatet och dess marxist-leninistiska parti, å sin sida, arbetar för och har alla möjligheter att ena och samla bundsförvanterna omkring sig mot de gemensamma fienderna, såsom storbourgeoisin, de stora jordägarna, imperialisterna och socialimperialisterna, och att hindra böndernas och småbourgeoisins skikt från att bli en reserv för storkapitalet eller för den fascistiska diktaturen, såsom skedde under Hitlers tid i Tyskland, under Mussolini i Italien och under Franco i spanska inbördeskriget.

Det marxist-leninistiska partiet upprätthåller en vaksam och smidig hållning, särskilt mot sina vacklande, möjliga eller t o m tillfälliga bundsförvanter, inbegripet olika skikt som t ex mellanbourgeoisin, som med tusen trådar, olika intressen, traditioner och fördomar är förbundna med kapitalets och imperialismens värld. Utan att någonsin avlägsna sig från sina principiella ståndpunkter, och trots dessa krafters vacklan och tveksamhet, är proletariatet och dess förtrupp, det marxist-leninistiska partiet, även intresserat av att dra dessa krafter över till revolutionens eller befrielsekampens sida, eller åtminstone neutralisera dem, så att de inte blir en reserv för fienden.

Revolutionens lagar gäller även i de länder där revisionisterna har makten, liksom på alla andra håll. Vilken ställning har den nya bourgeoisi som för närvarande utvecklas i de revisionistiska länderna i Europa? Den strävar efter att befria sig från det allomfattande, grymma förtrycket från den sovjetiska bourgeoisin, från den sovjetiska socialimperialismen, men båda sidor har grundläggande gemensamma intressen. Bourgeoisin i dessa länder kan inte existera åtskild från den sovjetiska bourgeoisin. Och även om den skulle lyckas lösgöra sig från denna råa socialimperialitiska storbourgeoisi skulle den otvivelaktigt snart hamna under herravälde av bour-

geoisin i de utvecklade kapitalistiska staterna i Västeuropa och USA-imperialismen.

Men även i de revisionistiska länderna, som ekonomiskt, politiskt och militärt samordnas med den stora sovjetiska socialimperialistiska staten, finns andra skikt av befolkningen, vid sidan av proletariatet, som är missnöjda på grund av den exploatering de utsätts för av den nya bourgeoisin och på grund av den sovjetiska socialimperialismens herravälde. Av den orsaken hatar de både sin egen styrande bourgeoisi och den ryska hegemonismen och neokolonialismen. Proletariatet i dessa länder behöver väckas till medvetenhet om den historiska nödvändigheten av att än en gång gå till strid och att kasta sig ut i kampen för att störta och fullständigt förinta förrädarna för att genomföra den proletära revolutionen än en gång, för att återupprätta proletariatets diktatur. Det måste skapa sina nya marxist-leninistiska partier och ena folkets massor omkring sig.

Samtidigt som de marxist-leninistiska partierna alltid håller fast vid principen att den inre faktorn, den revolutionära kamp som förs av proletariatet och folket i det egna landet, är den avgörande faktorn för revolutionens seger, så betraktar de den yttre faktorn som en bidragande och sekundär förutsättning, men de försummar inte, och underskattar inte på minsta vis, de yttre bundsförvanterna i revolutionen. De intar också en principiell och smidig ståndpunkt gentemot de yttre bundsförvanterna, precis som de gör gentemot sina inre bundsförvanter.

I överensstämmelse med Lenins och Stalins läror och på grundval av de rådande förhållandena, ser de proletariatet och dess revolutionära rörelse i andra länder, världens förtryckta folks revolutionära antiimperialistiska rörelse samt de verkligt socialistiska länderna, som den naturliga och pålitliga yttre bundsförvanten för den revolutionära rörelsen i varje land.

I särskilda fall kan det uppstå omständigheter där ett socialistiskt land, eller ett folk som kämpar mot imperialistisk eller socialimperialistisk aggression, befinner sig på en gemensam front t o m med länder i den kapitalistiska världen, som bekämpar samma fiende, så som skedde under andra världskriget.

I sådana fall är det av yttersta vikt att försäkra sig om att revolutionens intressen alltid tillvaratas, aldrig försummas, döljs eller offras för den gemensamma frontens skull eller för alliansen med dessa tillfälliga bundsförvanter, detta för att garantera att denna front eller allians inte omvandlas till ett mål i sig. Det är särskilt viktigt att inte tillåta sådana bundsförvanter att ingripa för att sabotera revolutionen och beröva den segern. Erfaren-

heterna från Albaniens Kommunistiska Partis hållning gentemot de amerikanska och brittiska bundsförvanterna under åren för det anti-fascistiska nationella befrielsekriget är betecknande. Denna hållning var avgörande för revolutionens öde i Albanien.

Den revolutionära strategin är oskiljbar från den revolutionära taktiken som används av de marxist-leninistiska partierna för att uppnå målet och genomföra revolutionens uppgifter. Taktiken, som är en del av strategin och ska tjäna dess syften, kan förändras alltefter som det råder ebb eller flod i den revolutionära kampen, och alltefter de konkreta omständigheterna och villkoren, men hela tiden inom gränserna för den revolutionära strategin och de marxist-leninistiska principerna.

> *"Det är den taktiska ledningens uppgift",* säger Stalin, *"att behärska proletariatets samtliga kamp- och organisationsformer och att trygga deras riktiga utnyttjande för att under det givna styrkeförhållandet uppnå största möjliga resultat, vilket är nödvändigt för förberedandet av den strategiska framgången." (Not 32)*

Alltmedan de använder en skicklig taktik och lämpliga kampformer för att driva revolutionens sak framåt, håller de verkliga marxist-leninistiska partierna alltid lojalt fast vid de revolutionära principerna. De förkastar och bekämpar varje tendens att överge principerna för taktikens skull, de är de mest beslutsamma motståndarna till all principlös konjunkturanpassad och pragmatisk politik som karaktäriserar hela den verksamhet som bedrivs av revisionister av alla riktningar.

Revolutionen är alltid ett verk av massorna, under ledning av den revolutionära förtruppen. Därför kan det marxist-leninistiska partiet inte underlåta att ägna stor uppmärksamhet åt den revolutionära organiseringen av massorna i lämpliga former, med utgångspunkt från de konkreta förhållandena och omständigheterna, de traditioner som finns i varje land, osv. Utan organiserade förbindelser mellan partiet och massorna är det fåfängt att ens tala om att resa dem, förbereda och mobilisera dem för den revolutionära kampen.

Just av det skälet fäster det marxist-leninistiska partiet stor vikt vid att skapa massorganisationer som står under dess egen ledning. Detta är sannerligen ingen lättlöst fråga, särskilt inte idag, när det finns många slags fackföreningar, kooperativa, kulturella, vetenskapliga, ungdoms-, kvinno- och andra organisationer i alla de kapitalistiska och revisionistiska länderna.

De flesta av dessa organisationer står under borgarklassens, revisionisternas och kyrkans ledning och påverkan.

Kommunisterna måste dock, som Lenin lär oss, gå in och arbeta överallt där massorna finns. Därför kan de inte underlåta att arbeta även i de massorganisationer som leds och står under inflytande av borgarklassen, socialdemokraterna, revisionisterna osv. Marxist-leninisterna arbetar där för att underminera de borgerliga och reformistiska partiernas inflytande och ledning, för att sprida ut inflytandet från arbetarklassens revolutionära parti bland massorna, för att avslöja den bedrägliga karaktären i de program och den verksamhet som ledarna för dessa organisationer har, och för att ge massornas handlingar en antikapitalistisk, antiimperialistisk, antirevisionistisk politisk karaktär. Genom det revolutionära arbete de utför i massornas led kan också revolutionära fraktioner bildas inom dessa organisationer, i själva verket kan möjligheter skapas för att ta över ledningen i dessa organisationer och styra in dem på en riktig kurs.

Men i alla händelser ger det marxist-leninistiska partiet aldrig upp sitt mål att bilda revolutionära massorganisationer under sin egen ledning.

De viktigaste massorganisationerna är fackföreningarna. Allmänt sett tjänar dessa organisationer i de kapitalistiska och revisionistiska länderna idag borgarklassen och revisionismen, och håller proletariatet och alla arbetande massor i slaveri. Redan på sin tid sade Engels att de brittiska fackföreningarna hade förvandlats från organisationer som satte skräck i bourgeoisin, till organisationer som tjänade kapitalet. De fackliga organisationerna har bundit arbetaren med tusen band, med tusen länkar av slaveriets kedjor, så att den enskilde arbetaren lätt kan slås ned, när han gör uppror. De opportunistiska fackliga ledarna ser till så att de uppror som görs av strejkande eller demonstrerande arbetare, i ett eller flera företag, hålls under kontroll och endast får ekonomisk karaktär. Arbetararistokratin arbetar mycket hårt för att driva saker och ting i denna riktning. I de kapitalistiska länderna spelar denna aristokrati en viktig roll i upplösandet, nedtryckandet och vilseledandet av massornas uppror, och är sedan länge en brandkår som kväver revolutionens flammor.

I alla kapitalistiska länder idag har de viktigaste borgerliga och revisionistiska partierna sina egna fackföreningar. Dessa fackföreningar agerar nu gemensamt, och har upprättat ett intimt samarbete för att bromsa proletariatets revolutionära rörelse och fördärva arbetarklassen politiskt och moraliskt.

I Frankrike och Italien t ex, är de revisionistiska partiernas fackföreningar stora och starka organisationer. Men vad gör de? De försöker hålla proletariatet i slaveri, vagga det till sömns, och, när dess vrede och upproriskhet ökar, rikta in det på förhandlingar med arbetsköparna och tysta arbetarnas munnar med några små, små smulor från de kapitalistiska extraprofiterna. Och vad de får tas tillbaka genom prishöjningar.

För att befria sig från kapitalismen, är det därför nödvändigt för proletariatet i varje land, att skaka av sig oket från de av bourgeoisin och opportunisterna styrda fackföreningarna, liksom från varje slag av socialdemokratisk och revisionistisk organisation eller parti. Alla dessa organismer stöder arbetsköparna på olika sätt, och försöker skapa illusioner om att de utgör "en stor kraft", att de "gör motstånd", att de "kan sätta press på storkapitalisterna", vilket skulle vara till proletariatets fördel. Detta är inget annat än ett stort bedrägeri. Proletariatet måste krossa dessa organismer. Men hur? De måste krossa dem genom att kämpa mot ledningen för dessa fackföreningar, genom att resa sig emot deras förrädiska förbindelser med bourgeoisin, genom att bryta det "lugn", den "samhällsfred" som de vill upprätta, en "fred" som maskeras av det spelade uppror mot arbetsköparna som fackföreningarna startar då och då.

Det är möjligt att arbeta för att krossa dessa fackföreningar genom att gå in i dem för att kämpa och upplösa dem inifrån, och motsätta sig deras orättfärdiga beslut och handlingar. Denna aktivitet måste dra in så stora och mäktiga grupper som möjligt av arbetarna i industrin. I varje läge måste syftet vara att uppnå en stålhård enighet inom proletariatet i kampen, inte bara mot arbetsköparna utan också mot deras agenter, fackföreningsbossarna. Det kraftfulla avslöjandet av alla förrädiska element i ledningen för fackföreningarna, av den borgerliga urartning som skett i fackföreningarnas ledning och av de reformistiska fackföreningarna i allmänhet, frigör arbetarna från många illusioner som de fortfarande har om dessa ledare och fackföreningar.

När de går in i de existerande fackföreningarna, förfaller marxist-leninisterna aldrig till de trade-unionistiska, reformistiska, anarko-syndikalistiska eller revisionistiska ståndpunkter som är typiska för ledningen i dessa fackföreningar. De sätter sig aldrig i ledningen för fackföreningarna tillsammans med revisionisterna och de övriga borgerliga och opportunistiska partierna. Deras syfte är att avslöja den borgerliga karaktär och reaktionära roll som fackföreningarna idag i allmänhet har i de kapitalistiska och revisionistiska länderna och att underminera bildandet av dessa organisationer för att öppna vägen för verkligt proletära fackföreningar.

Organiseringen av ungdomsmassorna är av särskild vikt för de marxist-leninistiska partierna. Ungdomens roll i de revolutionära rörelserna har alltid varit stor. Av naturen är ungdomen för det nya och mot det gamla och den visar sig beredd att slåss för att allt progressivt och revolutionärt ska segra. Däremot är ungdomen oförmögen, att på egen hand, hitta den rätta vägen. Endast arbetarklassens parti kan visa på denna väg. När ungdomens outtröttliga revolutionära krafter förenas med arbetarklassens och de andra arbetande massornas krafter för att utplåna förtrycket och utsugningen och genomföra den nationella och sociala befrielsen, finns det ingen kraft som kan förhindra revolutionens seger.

I de kapitalistiska och revisionistiska länderna, förbrukar emellertid den största delen av ungdomen idag sina krafter på ett felaktigt sätt. Den är vilsesedd av bourgeoisin och revisionismen och tar ofta sin tillflykt till äventyrspolitik och anarkism eller sjunker ned i utopi och förtvivlan, på grund av att den har blivit bortkommen och förvirrad och har en dyster syn på framtiden och på utsikterna till att få sina politiska, materiella och andliga krav tillfredsställda.

Marxist-leninisterna ägnar alltid stor uppmärksamhet åt ungdomen, försöker att upplysa och övertyga den om, att dess strävanden och önskningar endast kan uppfyllas på den väg marxismen-leninismen visar, under arbetarklassens och dess partis ledning. De arbetar för att befria ungdomen från bourgeoisins och revisionisternas inflytande, från "vänsteristiska", trotskistiska, anarkistiska rörelser och för att mobilisera den i revolutionära organisationer och leda in den på revolutionens väg.

Det verkliga marxist-leninistiska partiet och de revolutionära kommusterna deltar aktivt i arbetarnas strejker och demonstrationer och kämpar för att förvandla dem till politiska strejker och demonstrationer för att göra livet omöjligt för kapitalismen, arbetsköparna, kartellerna, monopolen och även för fackföreningspamparna. Under denna intensiva verksamhet kommer proletariatet att konfronteras oftare och mer öppet med bourgeoisins våldsapparat, men genom dessa sammandrabbningar kommer proletariatet att lära sig slåss bättre. Under själva kampen kommer proletariatet också att finna vilka organisationsformer och revolutionära kampmetoder som är möjliga, förnuftiga och lämpliga. "Man kan inte lära sig att gå innan man kan krypa", lyder ett folkligt ordspråk. Utan kamp genom strejker och demonstrationer, utan att delta aktivt i aktioner mot kapitalismen i alla avseenden, kan inte kampen för den slutgiltiga segern organiseras och intensifieras och den borgerliga samhällsordningen omstörtas.

Revolutionen kan inte förberedas genom att enbart prata, såsom de olika revisionisterna gör, eller genom att teoretisera om de "tre världarna", som de kinesiska revisionisterna gör. Den kan inte segra på den fredliga vägen. Visserligen talade Lenin om denna möjlighet i speciella situationer, men han poängterade alltid det revolutionära våldet, eftersom bourgeoisin aldrig ger upp sin makt frivilligt. **Den historia som omfattar den internationella arbetar- och kommunistiska rörelsen, revolutionens utveckling, och arbetarklassens segrar i en rad f d socialistiska länder och i vårt socialistiska land, visar att fram till nu, har revolutioner segrat endast genom väpnat uppror.**

Revolutionära väpnade uppror har inget gemensamt med militära statskupper. De förstnämnda har som syfte, det radikala politiska omstörtandet av den gamla ordningen, att krossa den i grunden. De sistnämnda leder inte till, och kan inte leda till ett störtande av förtryckets och utsugningens ordning, eller till omintetgörande av det imperialistiska herraväldet. Det väpnade upproret grundar sig på stödet från folkets breda massor, medan statskuppen är ett uttryck för bristande tillit till massorna, för isolering från massorna. Kupptendenser i politiken och verksamheten hos ett parti som kallar sig arbetarklassens parti, är en avvikelse från marxismen-leninismen.

I enlighet med ett lands konkreta förhållanden och situationen i allmänhet, kan det väpnade upproret vara ett plötsligt utbrott eller en längre revolutionär process, men inte en ändlös process utan perspektiv, vilket förts fram i Mao Tsetungs teori om "det långvariga folkkriget". Om man jämför Marx', Engels', Lenins och Stalins lärdomar om det väpnade revolutionära upproret med Maos teori om "folkkriget" framstår denna teoris antimarxistiska, antileninistiska, antivetenskapliga karaktär tydligt. Den marxist-leninistiska läran om det väpnade upproret grundas på det nära sambandet mellan kampen i staden och kampen på landsbygden, under ledning av arbetarklassen och dess revolutionära parti.

Den maoistiska teorin som går mot proletariatets ledande roll i revolutionen, betraktar landsbygden som det väpnade upprorets enda bas och försummar de arbetande massornas väpnade kamp i städerna. Den predikar, att städerna ska intas från landsbygden, eftersom städerna anses vara den kontrarevolutionära bourgeoisins fästning. Detta är ett uttryck för misstro mot arbetarklassen, ett förnekande av dess hegemoniska roll.

Genom att orubbligt hålla fast vid de marxist-leninistiska lärdomarna om den våldsamma revolutionen som en allmängiltig lag, motsätter sig arbetarklassens revolutionära parti absolut äventyrspolitik och leker aldrig

med det väpnade upproret. Partiet genomför en oupphörlig revolutionär kamp och verksamhet i olika former under alla förhållanden och omständigheter, för att förbereda sig och massorna för de avgörande striderna i revolutionen, för störtande av bourgeoisins herravälde med revolutionärt våld. Men inte förrän den revolutionära situationen är fullmogen sätter partiet det väpnade upproret direkt på dagordningen och vidtar alla de politiska, ideologiska, organisatoriska och militära åtgärderna för att föra det till seger.

Propagandan är ett mäktigt medel i händerna på det marxist-leninistiska partiet för att förbereda massorna för revolutionen, men den måste vara intensiv, klar och övertygande. Revolutionär propaganda är värdelös om den inskränker sig till frasmakeri. Endast en knivskarp propaganda nära sammanbunden med tillvarons problem, med allmänna problem och lokala frågor, endast en propaganda som skapar och uppmuntrar till initiativförmåga hos de breda massorna kan uppfostra proletariatet och de andra arbetande massorna politiskt och ideologiskt och sätta dem i rörelse och förbereda dem för revolutionen.

Utöver sin enorma våldsapparat med armén, polisen osv, som den kapitalistiska bourgeoisin i alla länder förfogar över, har den även bred erfarenhet av kampen mot proletariatet och dess verksamhet. Likaså disponerar den ett helt propagandanät med press, radio, TV, film, teater, musik o s v. All denna propaganda har en så nedbrytande makt, att den tillfälligt, för en viss tid, kan desorientera, fördärva och försvaga proletariatets ansträngningar och dess befrielsekamp.

I de s k borgerligt-demokratiska staterna, där ett visst mått av "demokratisk frihet" existerar, räcker det inte att endast i pressen föra en vanlig propaganda mot kapitalismen i allmänhet. De olika borgerliga och revisionistiska partiernas tidningar gör utfall hit och dit, givetvis inte mot den borgerliga ordningen, utan mot enskilda individer, som försöker roffa åt sig mer än sin del av kakan vid det dukade bordet där de alla sitter för att frossa på folkets bekostnad.

De unga marxist-leninistiska partiernas propaganda, särskilt deras press, står inför en mycket viktig uppgift: att avslöja den borgerliga "demokratins" falskhet, blotta alla dess manövrer såväl som revisionisternas och de övriga kapitalistlakejernas demagogi. Den marxist-leninistiska propagandan och pressen berättar den nakna sanningen, visar vägen till social och nationell befrielse genom revolutionen. Medan den borgerliga och revisionistiska propagandan och pressen bedrar folk, söver ner och

förvirrar dem, för att avleda massorna från revolutionen, för att leda dem in i en återvändsgränd och hålla dem i slaveri.

Men för att upplysa massorna, för att övertyga dem om riktigheten av arbetarklassens partis politiska linje och för att förbereda dem för revolutionen, räcker det inte bara med propaganda. Lenin skriver att för att förbereda revolutionen måste

> *"Dessa massor ... ha en egen politisk erfarenhet." (Not 33)*

Propagandan blir effektiv och träffar målet, endast då den genomförs parallellt med revolutionär verksamhet. Utan handling dör tanken bort. Denna verksamhet är inte, och får inte bli, ett äventyr, utan är en hård kamp, en häftig sammandrabbning med klassfienderna, en kamp som går från en lägre form till en högre, en kamp som övervinner otaliga svårigheter och accepterar alla de offer som revolutionen kräver.

De verkliga marxist-leninistiska partierna står i spetsen för den revolutionära verksamheten och befinner sig inte i dess kölvatten. Dessa partier låter sig inte slås ned av tillfälligt inskränkta möjligheter i kampen och striden genom vilka de bekämpar och måste bekämpa den kapitalistiska reaktionens väldiga styrka. De lär sina medlemmar att vara modiga och hålla i minnet, att ett korrekt, välbetänkt, moget och bestämt agerande från deras sida vinner djup genklang bland massorna, som ser och hör dem. När kommunisterna handlar på detta vis, inser massorna att målet med den ena eller andra revolutionära handlingen ligger i linje med proletariatets och de utsugnas intressen. Djärvhet och mognad i handlingarna är av enorm vikt, eftersom man på detta sätt, bit för bit vinner terräng och banar sig fram, samtidigt som revolutionens flodvåg stiger. Revolutionär handling sammanlänkar arbetarklassens partier med massorna, för dem fram till massornas ledning och gör det möjligt för dem att besegra de reformistiska och revisionistiska partierna.

> *"Varje steg av verklig rörelse"*, skriver Marx, *"är värt mer än ett dussin program". (Not 34)*

Förutom de revolutionära krafterna, ledda av det marxist-leninistiska partiet, finns i de kapitalistiska länderna också andra krafter som slåss och drabbar samman med polisen, gendarmeriet o s v. Många av de aktioner och anfall, som dessa krafter genomför har en terroristisk, äventyrlig och anarkistisk karaktär. De visar sig under alla möjliga färger och etiketter och

vägleds av olika ideologier. Sådana aktioner har ofta organiserats på tillskyndan av och med pengar från de kapitalitiska ländernas hemliga polis och syftar just därigenom till att misskreditera de marxist-leninistiska partierna genom att tillskriva dem dessa aktioner. De fascistiska element eller de bourgeoisins hemliga agenter som organiserar och leder dessa aktioner försöker dra fördel av missnöjet, vreden och modet hos proletariatet, skoleleverna, studenterna och ungdomen i allmänhet, för att inveckla de olika grupper och rörelser som växer fram ur dessa massor, i aktioner som inte har något gemensamt med de verkliga revolutionära rörelserna, men som utsätter dessa för en allvarlig fara. De skapar intrycket att proletariatet urartar och har förvandlats till trasproletariat.

Genom att ägna en noggrann uppmärksamhet åt frågan, måste de marxist-leninistiska partierna å ena sidan få massorna, att genom egna erfarenheter övertyga sig om, att revolutionära aktioner har en fullständigt annorlunda karaktär än terroristiska och anarkistiska aktioner och, å den andra sidan, kämpa för att vinna över de revolutionära element, som fallit offer för de terroristiska och anarkistiska grupperna och för de fascistiska elementen och bourgeoisins hemliga agenter som verkar i dessa grupper.

De marxist-leninistiska partierna är revolutionens partier. I motsats till de revisionistiska partiernas teori och praktik, vilka totalt har sjunkit ned i borgerlig legalism och "parlamentarisk kretinism", inskränker inte de marxist-leninistiska partierna sin kamp till endast legalt arbete, och inte heller ser de detta som sin huvudsakliga verksamhet. Inom ramen för ansträngningarna att behärska alla kampformer, fäster de särskild vikt vid **att kombinera legalt och illegalt arbete och ger det senare prioritet**, såsom avgörande för störtandet av bourgeoisin och den enda verkliga garantin för segern. De fostrar och undervisar sina kadrer, sina medlemmar och sympatisörer för att dessa ska kunna handla förståndigt, skickligt och tappert under både legala och illegala förhållanden. Men även när man verkar under mycket hemliga förhållanden, när man försöker undvika att avslöja sina krafter för fienden, och vill skydda den revolutionära organisationen från fiendens angrepp, isolerar sig inte de marxist-leninistiska partierna. De försvagar eller bryter inte förbindelserna med massorna, de upphör aldrig med sin levande verksamhet bland dem och försummar aldrig att utnyttja alla legala möjligheter, när förhållandena och omständigheterna så tillåter, till fördel för revolutionens sak.

Fast det inte gör sig några illusioner om möjligheten att gripa makten på parlamentarisk väg, kan också det marxist-leninistiska partiet anse det välbetänkt, att under synnerligen gynnsamma omständigheter delta i

sådana legala aktiviteter som kommunal- och riksdagsval etc, med det enda syftet att propagera partiets linje bland massorna, och att avslöja den borgerliga politiska ordningen. Däremot förvandlar inte partiet detta deltagande till en allmän linje för sin kamp, som revisionisterna gör; det gör inte detta till den huvudsakliga, eller ännu värre, den enda kampformen.

Samtidigt som det utnyttjar de legala möjligheterna, söker, finner och tillämpar partiet former och metoder av revolutionär karaktär, från de enklaste till de mest komplicerade, oavsett uppoffringarna och försöker att göra dessa former och metoder så populära och tillgängliga som möjligt för massorna.

I sin aktivitet drar sig inte marxist-leninisterna för att överträda och bryta mot den borgerliga författningen, lagar, regler, normer och den borgerliga ordningen, genom sina revolutionära handlingar. De slåss just för att undergräva denna samhällsordning, för att förbereda revolutionen. Sålunda förbereder det marxist-leninistiska partiet sig självt och massorna för att kunna möta motattackerna som borgarklassen kan tänkas göra, som svar på proletariatets och folkets massors revolutionära aktioner.

Under den revolutionära befrielserörelsens nuvarande utvecklingsförhållanden — en komplicerad process med bred social bas, i vilken flera klasser och politiska krafter deltar — möter proletariatets revolutionära parti, under det ena eller det andra stadiet i revolutionen, inte sällan problemet med samarbete och gemensamma fronter med andra partier och politiska organisationer i en eller annan fråga av gemensamt intresse. En riktig, principfast och samtidigt smidig inställning i denna fråga, fjärran från all opportunism och sekterism, är av yttersta vikt för att kunna dra med sig, förbereda och mobilisera massorna för revolutionen och befrielsekampen. Det marxist-leninistiska partiet är inte, och kan inte, i princip vara emot samarbete eller gemensamma fronter med andra partier och politiska krafter, då revolutionens intressen kräver det och situationen gör det nödvändigt. Det marxist-leninistiska partiet ser däremot aldrig detta samarbete varken som en sammanslutning av ledare eller som ett mål i sig, utan som ett medel att ena och väcka massorna till kamp. Det väsentliga är, att det proletära partiet i dessa gemensamma fronter aldrig för en minut förlorar proletariatets klassintressen och slutmålet för dess kamp ur sikte. Det får inte smälta ihop med fronten, utan måste behålla sin ideologiska särart och sitt politiska, organisatoriska och militära oberoende; det måste kämpa för att säkra sin ledande roll i fronten, och där tillämpa en revolutionär politik.

För att det marxist-leninistiska partiet ska kunna utarbeta och tillämpa

en revolutionär strategi och taktik, en riktig politisk linje, riktigt kunna orientera sig i svåra situationer, klara av fienderna och ta sig förbi hinder, **är det absolut nödvändigt att partiet bedriver ett omfattande och intensivt arbete för studier och tillägnande av den marxist-leninistiska teorin**.

En anledning till att de f d kommunistiska partierna i de kapitalistiska länderna omvandlades till revisionistiska partier är just, att de fullständigt försummade att studera och tillgodogöra sig marxismen-leninismen. Den marxist-leninistiska läran användes bara som en prydnad, förvanskades till tomma ord och fraser, den hade inte inpräntats djupt i partimedlemmarnas medvetande, den hade inte blivit en del av deras kött och blod, den hade inte blivit ett vapen för handling. Det ringa arbete som gjordes för studiet av marxismen-leninismen begränsades bara till att göra partimedlemmen bekant med några torra formler, tillräckliga för att han skulle kunna kalla sig kommunist och älska kommunismen på ett sentimentalt sätt, medan han inte visste något om hur man uppnår kommunismen, eftersom han inte undervisats i det.

Dessa partiers ledare, vilka pratade mycket, men var hållningslösa i handling, levde i borgerlig miljö och infekterade sina länders proletariat med liberala och reformistiska idéer.

Sålunda är de revisionistiska partiernas vändning mot bourgeoisin en socialdemokratisk, opportunistisk utveckling, för länge sedan igångsatt av deras ledare, som i realiteten är socialdemokrater, av arbetararistokratin, som ledde dessa s k kommunistpartier.

De marxist-leninistiska partierna får absolut inte glömma denna negativa erfarenhet, utan av den lära sig, att de måste organisera studiet och tillägnandet av marxismen-leninismen på en fast grund, och alltid sammankoppla dessa studier med revolutionär handling.

Enheten och samarbetet mellan de marxist-leninistiska partierna i de olika länderna, på grundval av den proletära internationalismens principer, är av särskild vikt i förberedelserna för revolutionen.

Denna enhet kommer att stärkas och detta samarbete kommer att utvidgas i kampen mot imperialismen och socialimperialismen, mot bourgeoisin och den moderna revisionismen av alla schatteringar, den chrusjtjovitiska, den titoistiska, den "eurokommunistiska", den kinesiska, osv.

Såsom fiender till revolutionen bekämpar revisionisterna den proletära

internationalismen med hela sin styrka och med alla medel, för att rycka detta mäktiga vapen ur händerna på världsproletariatet och proletariatet i varje enskilt land, i dess kamp mot bourgeoisin och imperialismen.

Det är de marxist-leninistiska partiernas plikt att avslöja manövrerna från Tito-revisionister och "eurokommunister", som påstår att den proletära internationalismen idag är gammal och föråldrad, att avslöja de kinesiska och de sovjetiska revisionisterna som har förvrängt den proletära internationalismen, och som försöker att använda den som ett vapen för att nå sina hegemonistiska, socialimperialistiska mål.

Kinas Kommunistiska Parti, som varken följer den proletära internationalismens principer eller stöder folkens revolutionära kamp och befrielsekamp, har slagit in på en väg av närmande till och vänskap med de socialdemokratiska och borgerliga partierna, ända ut till den yttersta högern och de mest reaktionära partierna. Samtidigt försöker partiet att skapa grupper av olika slag, som är underkastade och leds av det. Kinas Kommunistiska Parti behöver sådana grupper just för att sabotera de verkliga marxist-leninistiska partierna och de progressiva elementen, vilka har ställt sig uppgiften att väcka folket, att resa det i revolution mot de härskande klickarna som är lierade med supermakterna.

De små grupperna, som kallar sig partier, och som dansar efter den kinesiska pipan, opportunister som de är, gör inget annat än försvarar och propagerar Hua Kuo-feng- och Teng Hsiao-ping-gruppens revisionistiska teorier och dess kontrarevolutionära gärningar. Dessa små grupper har varken någon egen karaktär eller någon beslutsamhet att kämpa enligt den marxist-leninistiska teorin.

Dessa partiers huvudparoll, som också är den kinesiska politikens grundparoll, är att proletariatets enda och grundläggande uppgift under nuvarande förhållanden är att försvara det nationella oberoendet, som påstås vara hotat endast av den sovjetiska socialimperialismen. De upprepar nästan ord för ord parollerna från Andra internationalens ledare, vilka övergav revolutionens sak och ersatte den med tesen om försvaret av det kapitalistiska fosterlandet. Lenin avslöjade denna falska och antimarxistiska paroll, som inte tjänar försvaret av ett verkligt oberoende, utan tjänar anstiftandet av interimperialistiska krig. Han definierade vad den verkligt revolutionära inställningen måste vara beträffande konflikter mellan imperialistiska grupperingar. Han skrev:

> *"Om kriget är ett reaktionärt imperialistiskt krig, d v s ett krig som förs av två världsomfattande grupper av den imperialistiska, eröv-*

> *ringslystna, rovgiriga, reaktionära bourgeoisin, så blir varje bourgeoisi (t o m i ett litet land) delaktig i plundringen, och det är min uppgift som representant för det revolutionära proletariatet att förbereda* **den proletära världsrevolutionen** *såsom den* **enda** *räddningen undan världsslaktens fasor ...*
>
> *Detta är internationalism, detta är internationalistens, den revolutionära arbetarens, den verkliga socialistens uppgift." (Not 35)*

Partierna som följer den kinesiska linjen har blivit apologeter för ökandet och förstärkningen av de borgerliga arméerna, under förevändning att detta är nödvändigt för försvaret av sitt lands oberoende. De uppmanar det arbetande folket att bli lydiga soldater och att resa sig sida vid sida med bourgeoisin mot alla som slåss för att försvaga detta huvudvapen för kapitalistiskt herravälde och utsugning. Kort sagt, de vill att proletariatet och de arbetande massorna ska bli kanonmat i plundringskrigen som imperialismen och socialimperialismen förbereder.

Samtidigt har dessa kinesiska bihang blivit ivriga försvarare av de borgerliga kapitalistiska statsinstitutionerna, särskilt NATO, EG osv, som de anser som huvudfaktorer i "försvaret av oberoendet". Precis som de kinesiska ledarna rentvår och skönmålar de dessa stöttepelare för kapitalistiskt herravälde och expansion. De stöder just de organ som i verkligheten allvarligt har kränkt sina länders oberoende och suveränitet.

Förbund med storbourgeoisin, försvar av den borgerliga armén, stöd till NATO, EG osv är för dessa pseudo-marxister en bekymmersfri väg, därför att den inte leder till sammandrabbningar med bourgeoisin, utan tvärtom försäkrar den dess gunst.

De ståndpunkter som intas av dessa element, besmittade av gruppmentalitet och utan framtid, leder dem till en förening med de "eurokommunistiska" och borgerliga partierna, och detta kommer säkert att ske, därför att Kina självt uppmanar proletariatet att ena sig med bourgeoisin. Framdeles finns det ingen som helst skillnad mellan dessa pseudo-marxist-leninister och Marchais.

Marxist-leninisterna måste vara på sin vakt mot de tomma fraser som de moderna revisionisterna, socialdemokraterna och pseudo-marxist-leninisterna använder om proletär internationalism, proletärernas enighet i försvaret av freden, osv. Den proletära internationalismen är äkta när man arbetar självuppoffrande för att stöda och genomföra revolutionära handlingar, att skapa en verklig situation av revolutionär kamp, i första hand i sitt eget land. Samtidigt, som Lenin säger, måste de med propaganda,

sympati och materiell hjälp stöda denna kamp och denna linje, i alla länder utan undantag. Varje annat handlingssätt, lär han oss, är bedrägeri och *manilovism*.

Därför måste vi vara väldigt vaksamma mot sådana pseudo-marxistiska, pseudo-revolutionära och pseudo-internationalistiska element, såväl enskilda individer som smågrupper, eller t o m partier som kallar sig marxist-leninistiska, men som i realiteten inte är det, utan är socialchauvinister, centrister och småborgare. Alla dessa partier som skryter om sin proletära internationalism, om försvaret av freden, om reformer, osv tjänar i verkligheten kapitalet.

Också de kinesiska revisionisterna talar om proletär internationalism ibland men de gör det från nationalistiska och chauvinistiska ståndpunkter. De kinesiska ledarna tillhör dem som slår sig för bröstet och svär "vid Gud" att de är för den proletära internationalismen, för freden, för proletariatets kamp och dess krav, men i praktiken står de vid sidan om och begränsar sig till att formulera bedrägliga fraser för att splittra de revolutionära krafterna.

Den viktiga uppgift som de marxist-leninistiska partierna står inför är att stärka den proletära internationalismen, som måste utvecklas mellan alla partier, stora som små, gamla som nya. De måste alla stärka enheten mellan sig, och samordna sina politiska, ideologiska och kamp-aktioner.

Genom att betona denna viktiga linje, som utgör en förstarangsuppgift för de marxist-leninistiska partierna för att de ska kunna sätta igång ett frontalangrepp på världskapitalismen och dess förslavande politik, mot dess intriger, bedrägerier och allianser med den moderna revisionismen, den sovjetiska, titoistiska, kinesiska, italienska, franska, spanska, etc, kommer de marxist-leninistiska partierna att skapa en mäktig front som för varje dag blir allt svårare att besegra. Om de handlar enat och tillsammans angriper reaktionens krafter, om de avslöjar alla intriger som kapitalismen och den moderna revisionismen kokar ihop på olika sätt för att undertrycka revolutionen och kuva klasskampen, är deras seger säkrad.

Vi marxist-leninister måste kämpa och uppmana arbetarna, var de än befinner sig, att resa sig mot sina sekelgamla fiender och spränga sina bojor, att genomföra revolutionen och inte underkasta sig monopolen och kapitalisterna, såsom de moderna revisionisterna förordar. Uppgiften för marxist-leninisterna, de verkliga revolutionärerna, är att mana proletärerna och folken att resa sig för att bygga upp den nya världen, sin egen värld, den socialistiska världen.

DEL TVÅ

I

TEORIN OM "TRE VÄRLDAR" - EN KONTRAREVOLUTIONÄR CHAUVINISTISK TEORI

Idag har även de kinesiska revisionisterna börjat uppträda öppet och slåss på en bred front mot den leninistiska teorin och strategin om revolutionen och folkens befrielsekamp. De försöker bekämpa denna ärorika vetenskapliga teori och strategi med sin teori om "tre världar", som är en falsk, kontrarevolutionär och chauvinistisk teori.

Teorin om "tre världar" står i motsättning till Marx', Engels', Lenins och Stalins teori, eller utgör rättare sagt ett förnekande av den. Det har ingen betydelse vem som först hittade på begreppet den "tredje världen", vem som först delade upp världen i tre delar, men det är säkert att Lenin inte gjorde en sådan uppdelning. Däremot gör Kinas Kommunistiska Parti anspråk på den, och hävdar att Mao Tsetung uppfann teorin om "tre världar". Om han verkligen är den som först formulerade denna s k teori, är det ytterligare ett bevis på att Mao Tsetung inte är marxist. Men även om han bara övertog teorin från andra, är även detta bevis nog för att han inte är marxist.

Begreppet "tre världar" — ett förnekande av marxismen-leninismen

Uppfattningen att det finns tre världar, eller uppdelningen av världen i tre delar, grundar sig på en rasistisk och metafysisk världsåskådning, som är en produkt av världskapitalismen och reaktionen.

Men den rasistiska tesen som placerar länderna på tre nivåer eller i tre "världar" grundas inte bara på hudfärg. Den gör en indelning som grundar sig på ländernas ekonomiska utvecklingsnivå, och som är avsedd att definiera den "stora härskar-rasen" å den ena sidan, och "parians och plebsens ras" å den andra sidan. Tesen är avsedd att skapa en oföränderlig och metafysisk uppdelning i den kapitalistiska bourgeoisins intressen. Den

betraktar världens olika nationer och folk som en fårskock, som en oformlig massa.

De kinesiska revisionisterna ansluter sig till och förkunnar att "härskar-rasen" måste bevaras, och att "parians och plebsens ras" måste tjäna den ödmjukt och hängivet.

Den marxist-leninistiska dialektiken lär oss att det inte finns någon gräns för utvecklingen, att ingenting upphör att förändras. I denna process av oavbruten utveckling mot framtiden förekommer kvantitativa och kvalitativa förändringar. Som alla andra epoker utmärks vår epok av djupa motsättningar, vilka Marx, Engels, Lenin och Stalin definierade mycket klart. Denna epok är imperialismens och de proletära revolutionernas epok, då följaktligen stora kvantitativa och kvalitativa omvandlingar äger rum. Dessa omvandlingar leder till revolution, och till att arbetarklassen griper makten för att bygga det nya socialistiska samhället.

Marx' teori är helt grundad på klasskampen och på den dialektiska och historiska materialismen. Marx bevisade att det kapitalistiska samhället är ett samhälle uppdelat i utsugande och utsugna klasser. Han bevisade också att klasserna inte kommer att försvinna förrän det klasslösa samhället, kommunismen, har uppnåtts.

Idag lever vi i det stadium då imperialismen faller samman och den proletära revolutionen segrar. Detta betyder att det i dagens kapitalistiska samhälle finns två huvudklasser, proletariatet och bourgeoisin, som är i oförsonlig kamp med varandra, en kamp på liv och död. Vilken av dem kommer att segra? Marx och Lenin, den marxist-leninistiska vetenskapen och revolutionens teori och praktik visar och övertygar oss om att proletariatet kommer att segra till slut. Proletariatet kommer att segra genom att kasta över ända och förinta bourgeoisins, imperialismens och alla utsugares makt, och bygga ett nytt samhälle, det socialistiska samhället. De lär oss likaledes att det även i detta nya samhälle under en mycket lång tid kommer att finnas klasser: arbetarklassen och de arbetande bönderna, som är nära förbundna med varandra. Men det kommer också att finnas rester av de störtande och exproprierade klasserna. Under hela denna period kommer dessa rester, såväl som element som urartar och motsätter sig uppbyget av socialismen, att försöka återta sin förlorade makt. Följaktligen kommer det även under socialismen att finnas hård klasskamp.

Marxist-leninisterna håller alltid i minnet att det i alla länder, med undantag av de länder där revolutionen har segrat och socialistisk ordning har upprättats, finns fattiga klasser med proletariatet i spetsen, och rika klasser med bourgeoisin i spetsen.

I varje kapitaliststat, var den än är och hur demokratisk eller progressiv den än är, finns det förtryckta och förtryckare, utsugna och utsugare, där finns antagonism och skoningslös klasskamp. Denna kamps varierande intensitet ändrar inte den verkligheten. Denna kamp har sina upp- och nedgångar, men den existerar och kan inte släckas ut. Den finns överallt, den existerar i USA mellan proletariatet och den imperialistiska bourgeoisin. Den existerar också i Sovjetunionen, där marxismen-leninismen har förrätts och en ny borgerligt kapitalistisk klass har skapats, som förtrycker det arbetande folket i landet. Klasser och klasskamp finns också i den "andra världen", som i Frankrike, Storbritannien, Italien, Västtyskland och Japan. De finns också i den "tredje världen", i Indien, Zaire, Burundi, Pakistan, Filippinerna etc.

Det är bara enligt Mao Tsetungs teori om "tre världar" som klasser och klasskamp inte existerar i något land. Denna teori ser dem inte, därför att den bedömer länder och folk enligt borgerliga geo-politiska begrepp och efter deras ekonomiska utvecklingsnivå.

Att se världen som uppdelad i tre, i den "första världen", den "andra världen" och den "tredje världen" som de kinesiska revisionisterna gör, och inte ur en klassynvinkel, betyder att avvika från den marxist-leninistiska teorin om klasskampen. Det betyder att man förnekar proletariatets kamp mot bourgeoisin för övergången från ett efterblivet samhälle till ett nytt samhälle, det socialistiska samhället, och senare till ett klasslöst samhälle, det kommunistiska samhället. Att dela världen i tre betyder att inte inse vad som karakteriserar epoken, att hindra proletariatets och folkens frammarsch mot revolutionen och den nationella befrielsen. Det betyder att man hindrar deras kamp mot USA-imperialismen, den sovjetiska socialimperialismen, kapitalet och reaktionen i varje land och i varje hörn av världen. Teorin om "tre världar" förespråkar samhällsfred och klassförsoning. Den försöker skapa allianser mellan oförsonliga fiender, mellan proletariatet och bourgeoisin, mellan de förtryckta och förtryckarna, mellan folken och imperialismen. Det är ett försök att förlänga livet på den gamla världen, den kapitalistiska världen, att hålla den på fötter just genom att söka utplåna klasskampen.

Men klasskampen — proletariatets och dess allierades kamp för att ta makten och bourgeoisins kamp för att behålla sin makt — kan aldrig utplånas. Detta är en obestridlig sanning, och den kan inte ändras med en massa tomt teoretiserande om "världarna", vare sig den "första världen", den "andra världen", den "tredje världen", den "alliansfria världen" eller den "femtioelfte världen". Att godta en sådan uppdelning betyder att

förneka och överge Marx', Engels', Lenins och Stalins teori om klasserna och klasskampen.

Efter Oktoberrevolutionens seger sade Lenin och Stalin att det finns två världar i vår epok: den socialistiska världen och den kapitalistiska världen, fastän socialismen bara hade segrat i ett land vid den tiden. Lenin skrev 1921:

> *"... det finns nu två världar: den gamla kapitalistiska världen, som befinner sig i ett tillstånd av förvirring men som aldrig kommer att ge upp frivilligt, och den nya uppstigande världen som fortfarande är mycket svag, men som kommer att växa, ty den är oövervinnerlig." (Not 36)*

Detta klasskriterium på uppdelningen av världen gäller ännu idag, oberoende av det faktum att socialismen inte har segrat i så många länder, och att det nya samhället inte har ersatt det gamla borgerligt-kapitalistiska samhället. Detta kommer med nödvändighet att inträffa i morgondagens värld.

Det faktum att socialismen har förråtts i Sovjetunionen och i de andra tidigare socialistiska länderna ändrar på intet vis det leninistiska kriteriet för uppdelningen av världen. Nu som tidigare finns det bara två världar, och kampen mellan dessa två världar, mellan de två antagonistiska klasserna, mellan socialismen och kapitalismen, existerar inte bara i nationell skala utan också i internationell skala.

De kinesiska revisionisterna erkänner inte att den socialistiska världen finns. Detta under förevändning att det socialistiska lägret, som ett resultat av Sovjetunionens och de andra tidigare socialistiska ländernas förräderi, inte längre existerar. Dessa revisionister förbiser avsiktligt en sak, nämligen att den moderna revisionismens framträdande på intet vis ändrar historiens allmänna tendens till revolution, till imperialismens sammanbrott, oavsett det faktum att kapitalismen fortfarande är vid liv. Samtidigt bortser de ifrån det faktum att marxismen-leninismens odödliga idéer existerar, utvecklas och segrar, att de marxist-leninistiska partierna finns, att det socialistiska Albanien finns, att folken som slåss för frihet, nationellt oberoende och suveränitet existerar, och att världsproletariatet finns och kämpar.

Pariskommunen segrade inte, utan den slogs ned, men den gav världsproletariatet ett stort exempel. Marx sade att erfarenheten av Kommunen avslöjade det franska proletariatets tillfälliga svaghet, men den

förberedde ändå proletariatet i alla länder för världsrevolutionen, den gav en viktig lärdom om vilka förhållanden som är nödvändiga för att uppnå seger. Marx höjde kommunardernas stora erfarenhet — kommunarderna som "stormade himlen" — till teorins nivå, och lärde proletariatet att det måste krossa den borgerliga statsapparaten och dess diktatur med revolutionärt våld.

De moderna revisionisterna är fega. De tror att de kontrarevolutionära krafterna är mycket mäktiga idag. Men det är inte alls sant. De är svagare än folken. Folken med proletariatet i spetsen är starkare. De kommer att krossa de kontrarevolutionära krafterna, reaktionens, imperialismens och socialimperialismens krafter. Denna syn grundar sig på en klassmässig analys av världen. Varje annat synsätt är felaktigt, oberoende av hur revisionisterna förkläder sitt handlande och sin rädsla med revolutionära fraser.

När vi marxist-leninister säger att det finns två världar, och inte tre eller fem, är vi på den rätta vägen. Det är på grundval av marxismen-leninismen som vi måste bygga vår kamp mot den kapitalistiska bourgeoisin, USA-imperialismen och den sovjetiska socialimperialismen, och mot de andra imperialismerna. Denna kamp måste leda till förintandet av den gamla borgerligt-kapitalistiska världen och upprättandet av den nya ordningen, den socialistiska.

Proletariatet är den samhälleliga drivkraften i vår epok. Lenin betonade att den kraft som driver historien framåt utgörs av den klass som står

> *"... i centrum under den ena eller den andra epoken och bestämmer dess huvudinnehåll, dess utvecklings huvudriktning, de viktigaste kännetecknen för den epokens historiska situation, etc." (Not 37)*

Tvärtemot denna Lenins tes försöker de kinesiska revisionisterna emellertid framställa den "tredje världen" som den "stora kraft som driver historiens hjul framåt". När man gör ett sådant uttalande ger man en definition på drivkraften som är teoretiskt och praktiskt felaktig. Hur är det möjligt att i den nuvarande epoken av samhällelig utveckling — som har den mest revolutionära klassen, proletariatet, i sitt centrum — kalla en gruppering av stater för drivkraften, en gruppering av vilka den överväldigande massan styrs av bourgeoisin och feodalherrarna, ja t o m av öppna reaktionärer och fascister? Detta är en grov förvrängning av Marx' teori.

Den kinesiska ledningen tar inte med i beräkningen det faktum att det i den "tredje världen" finns förtryckta och förtryckare. Att det å ena sidan finns proletariatet och de förslavade, utarmade och utblottade bönderna, och å andra sidan kapitalisterna och de stora jordägarna, som utplundrar och hudflänger folket. Att inte peka ut klassförhållandena i den s k tredje världen, att inte peka ut de motsättningar som existerar där, betyder att man reviderar marxismen-leninismen och försvarar kapitalismen. I länderna i den s k tredje världen är i allmänhet den kapitalistiska bourgeoisin vid makten. Denna bourgeoisi utplundrar landet, utsuger och förtrycker det fattiga folket i sin egen klass' intressen, för att göra största möjliga profit för sig själv, och för att hålla folket i ständigt slaveri och elände.

I många länder i den "tredje världen" är de regeringar som sitter vid makten borgerliga, kapitalistiska regeringar, men naturligtvis med olika politiska nyanser. De är den klass' regeringar som är fientliga till proletariatet, de förtryckta och fattiga bönderna, och till revolutionen och befrielsekrigen. Bourgeoisin, som har statsmakten i dessa länder, skyddar just det kapitalistiska samhälle som proletariatet i förbund med de fattiga skikten i städerna och på landsbygden söker kasta över ända. Bourgeoisin utgör den övre klass, som, utifrån sina egna snäva intressen, är beredd att i varje ögonblick, vid varje tillfälle, till den utländska kapitalismen sälja ut landets rikedomar och underjordiska tillgångar, sälja ut fosterlandets frihet, oberoende och suveränitet. Denna klass, var än den är vid makten, står i motsättning till proletariatets och dess förbundnas — de förtryckta klassernas och skiktens — kamp och strävanden.

Många av de stater som de kinesiska ledarna innefattar i den "tredje världen" motsätter sig varken USA-imperialismen eller den sovjetiska socialimperialismen. Att kalla sådana stater "den viktigaste drivkraften för revolutionen och kampen mot imperialismen", som Mao Tsetung förespråkar, är ett misstag lika stort som Himalaya. Det finns andra pseudo-marxister också, men de vet åtminstone hur de ska gömma och maskera sig bakom sina borgerliga teorier.

De kinesiska revisionisterna har samma anti-marxistiska syn inte bara på den "tredje världen", utan också på vad de kallar den "andra världen", där den kapitalistiska storbourgeoisin och de stora imperialisterna av igår — som fortfarande är imperialister — härskar. I länderna i den s k andra världen finns det ett stort och mäktigt proletariat, som utsugs in på bara kroppen, som förtrycks av lagar, av armén, polisen och fackföreningarna, ja av alla dessa den borgerliga diktaturens vapen. I länderna i den "tredje världen", såväl som i de i den "andra världen", är det den borgerliga

kapitalistklassen, samma samhälleliga krafter, som härskar över proletariatet och folken och som måste krossas. Också här är proletariatet den främsta drivkraften.

I länderna i den "tredje världen" och den " andra världen", liksom i USA och Sovjetunionen, ignorerar de kinesiska revisionisterna just proletariatet, som representerar revolutionens stora armé. De förnekar just samhällets viktigaste drivkraft, den kraft som ska slå monopolbourgeoisin, dess klassfiende och hela världsrevolutionens fiende.

Mao Tsetungs teori om "tre världar" förnekar denna stora verklighet, och föraktar proletariatet i Europa och de andra utvecklade länderna. Det är sant att en viss degenerering kan observeras i proletariatets led i den s k tredje världen såväl som i den s k andra eller första världen, eftersom bourgeoisin inte sitter med armarna i kors, utan bekämpar sin fiende inte bara med vapen och förtryck, utan också politiskt och ideologiskt, med det levnadssätt den skapar. Men det faktum att några skikt av proletariatet, såsom arbetararistokratin, degenererar, får inte betyda att marxismen-leninismen ska överges och arbetarklassens avgörande roll i den världsrevolutionära processen förnekas. Genom korrekt marxist-leninistisk skolning och genom sin dagliga revolutionära aktivitet försvarar de äkta kommunisterna proletariatet i varje land och varje "värld" mot degenerering, och mobiliserar det till kamp mot sina förtryckare, antingen de är brittiska eller franska, italienska eller tyska, portugisiska eller spanska, amerikanska eller japanska, osv.

Också i USA, som står i spetsen för världsimperialismen, finns ett stort proletariat. Eftersom det är ett av de mest industrialiserade länderna i världen och också det rikaste, så är de smulor som kapitalet ger ut för att lura proletariatet lite större än i de andra borgerliga länderna. I USA har levnadssättet ett större inflytande på proletariatet, men vi kan inte på minsta sätt förneka det amerikanska proletariatets roll i och bidrag till revolutionen i sitt land. Faktiskt finns det också i USA en opinion som motsätter sig imperialismen, plundringskrigen, förtrycket från kapitalisterna, trusterna, bankerna osv. Även bland de småborgerliga skikten i detta land kommer ett motstånd mot storkapitalets förtryck till uttryck.

Genom att förneka klasskampen förnekar den kinesiska teorin om "tre världar" också folkens kamp för att befria sig själva från utländskt herravälde, för att vinna sina demokratiska fri- och rättigheter, den förnekar deras kamp för socialismen. Denna kontrarevolutionära och anti-vetenskapliga teori stryker ett streck över folkens kamp mot dess fiender — imperialismen, socialimperialismen och hela den internationella storbourgeoisin.

Att sätta folken i "tre fack" och predika att endast den "tredje världen" strävar efter befrielse från imperialismen, att den ensam antas vara "den viktigaste drivkraften mot imperialismen", är ett bedrägeri och en uppenbar avvikelse från marxismen-leninismen. Om imperialisterna och kapitalisterna ska räknas in i den "första världen" och i den "andra världen" uppkommer frågan: Var ska man placera folken i dessa "två världar", folken som också slåss för sin befrielse från samma förtryckare som förtrycker den "tredje världen"? Uppfinnarna och anhängarna av en uppdelning av världen i tre är helt oförmögna att svara på denna fråga, därför att de slår ihop imperialisterna, de styrande och folken till en enhet, enligt sin anti-marxistiska och anti-leninistiska uppfattning.

Marxist-leninister kan inte betrakta de sovjetiska folken som identiska med de anti-marxistiska, socialimperialistiska bedragarna och de nya kapitalister som styr dem. På samma sätt kan de inte blanda ihop och förväxla det amerikanska folket med USA-imperialismen. Om revolutionärerna skulle bete sig som de kinesiska revisionisterna gör, då skulle de begå ett grovt teoretiskt misstag och gå emot revolutionen. De skulle stödja just imperialismen och socialimperialismen, kapitalets krafter, mot vilka proletariatet och folket slåss i dessa fienders håla.

Vad är meningen med den kinesiska uppmaningen att den "tredje världen" bör sluta förbund med den "andra världen" för att slåss tillsammans mot hälften av den "första världen", när en sådan uppdelning blandar ihop folkens egenart, strävanden och utvecklingsnivå, folken som är i motsättning till och i kamp mot den oligarki som förtrycker dem? Graden av folkens motstånd och revolutionära kamp är likaså olika, men deras yttersta mål, kommunismen, är detsamma. Under dessa förhållanden måste vi marxist-leninister utföra propagandaarbete och mobilisera oss själva så att vi, genom ständiga klasstrider mot imperialismen, socialimperialismen, kapitalismen och deras bedrägliga teorier, uppnår det slutliga målet.

De kinesiska revisionisterna slår inte bara ihop och identifierar folken med de styrande i de kapitalistiska länderna, utan de söker också likvidera de socialistiska ländernas egenart när de framhåller att dessa länder också kan innefattas i den "tredje världen".

Hur kan ett socialistiskt land likställas med den "tredje världen", där det finns antagonistiska klasser, utsugning och förtryck, och placeras under samma tak som "kungar och furstar", som de kinesiska ledarna hävdar? De kinesiska revisionisterna, som betraktar sitt land som socialistiskt, påstår att de inräknar sig själva i den "tredje världen" för att hjälpa

folken i denna "värld". Detta är ett bedrägeri som de använder för att dölja sina expansionistiska syften. För att hjälpa och stödja folkens kamp behöver inte ett äkta socialistiskt land dela upp världen i tre eller innefatta sig självt i den "tredje världen".

Genom våra ställningstaganden, som grundas på klasskriterier, hjälper vi marxist-leninister folken, proletariatet och folkens verkliga demokrati, suveränitet och frihet, och inte de stater där kungar, shaher och reaktionära klickar härskar. Vi hjälper de folk och demokratiska stater som vill befria sig från supermakternas ok. Men vi betonar att detta inte kan ske på den rätta vägen och enligt klasskriterier om de inte slåss lika hårt mot både kungarna och de internationella monopolen, som är förbundna med supermakterna. De kinesiska ledarna gör anspråk på att ha löst detta invecklade klassproblem genom att "slå ihop" sig själva med denna inbillade "tredje värld". Men det är en anti-marxistisk lösning. Tvärtemot vad de kinesiska ledarna hävdar, så är de flesta stater och regeringar i den "tredje världen" inte för kamp mot den "första världen" — USA-imperialismen och den sovjetiska socialimperialismen — eller mot den "andra världen".

Tendensen hos världens folk är att de går till kamp för sin befrielse, för revolutionen och socialismen. Men kungarnas, emirernas och de reaktionära klickarnas regeringar av Mobutus och Pinochets typ i den "tredje världen", där Kina innefattar sig självt, ingår inte i denna tendens.

Vad gäller staterna i den s k tredje världen, gör inte den kinesiska ledningen någon klassåtskillnad enligt den proletära internationalismens principer eller i världsrevolutionens intressen. De räknar inte med det faktum att dessa nationalstater, av vilka de flesta leds av bourgeoisins övre skikt, står under inflytande av och med många trådar är nära bundna till USA-imperialismen och även till den sovjetiska socialimperialismen.

I dessa stater finns djupa inre motsättningar mellan å ena sidan proletariatet och de fattiga och förtryckta bönderna, och å andra sidan bourgeoisin och alla slavdrivarna. Det stöd som ett socialistiskt land ger folken i dessa stater bör vara en kraftig stimulans till framsteg i deras skapande av en verkligt demokratisk stat, utan att fördunkla perspektivet, frågan om den proletära revolutionens seger och proletariatets gripande av makten. Revolutionen kan inte importeras. Den kommer att utföras av proletariatet och folket i varje land. Naturligtvis kan inte makten gripas över en natt, men som Lenin lär oss så måste sådana förhållanden skapas, att proletariatet vid varje vändpunkt i historien kommer att finnas i spetsen för kampen för att kasta över ända diktatorernas och den reaktionära bour-

geoisins degenererade statsmakt och upprätta folkets makt.

Den uppdelning som vi kommunister gör idag, på det leninistiska klasskriteriets grund, hindrar oss inte från att bekämpa supermakterna och stödja alla folk och stater som söker befrielse och står i motsättning till supermakterna. Det socialistiska Albanien har givit helhjärtat och kraftfullt stöd till folkens kamp i Asien, Afrika och Latinamerika, därför att denna kamp motsvarar folkens egna intressen och är riktad emot imperialismen och det utländska koloniala herraväldet. Men att dölja och förvränga marxismen-leninismens principer, proletariatets partis ideologi och politik — som de kinesiska ledarna gör — det är anti-marxistiskt, ett bedrägeri och ett svek. Albanska Arbetets Parti har inte gjort och kommer aldrig att göra något sådant, därför att detta vore ett oförlåtligt brott mot dess eget folk, mot andra folk och mot det internationella proletariatet och världsrevolutionen.

I sin uppdelning av världen i tre förespråkar Kinas Kommunistiska Parti klassförsoning.

De äkta marxist-leninisterna glömmer aldrig Lenins lärdomar, som betonar att opportunisterna och revisionisterna strävar efter att med alla medel tona ned klasskampen och bedra arbetarklassen och de förtryckta med "revolutionära" fraser, medan de berövar den marxist-leninistiska läran dess revolutionära innehåll. Detta är vad de kinesiska revisionistiska ledarna gör när de predikar försoning och fredlig samexistens mellan arbetarklassen och bourgeoisin.

Som Engels och Lenin lär oss kan inte motsättningarna mellan klasser eller samhälleliga krafter med motstridiga grundläggande intressen biläggas, utan tvärtom blir de allt allvarligare och slutar i sociala och politiska konflikter. Själva statens existens visar att motsättningarna mellan klasserna är oförsonliga. Att försöka mildra dessa antagonistiska klassmotsättningar, som kommer till uttryck i olika borgerliga och revisionistiska länder i den "tredje", "andra" eller "första världen", genom att predika principlös enhet, betyder därför att förneka den objektiva karaktären hos motsättningarnas existens, och att behandla detta problem på ett antimarxistiskt sätt.

De kinesiska "teoretikerna" försöker försona klasser som aldrig kan försonas, och detta betyder att det har intagit en revisionistisk, opportunistisik ståndpunkt. De kinesiska revisionisternas förvrängning av Marx' teori är helt uppenbar, då de betraktar de länder vilka enligt dem tillhör den "tredje världen" som länder där klassfred råder, och staten i dessa länder som ett organ för klassförsoning.

Att acceptera begreppet den "tredje världen", så som de kinesiska ledarna framställer det, betyder att bidra till skapandet av en opinion som tjänar till att försvara de statliga organ som bourgeoisin behöver för att förtrycka arbetarklassen och folkets massor. Tesen om att tona ned klasskampen, som Lenin sade när han attackerade revisionisterna, rättfärdigar och bekräftar detta förtryck. Att söka enhet inom den "tredje världen" betyder faktiskt att söka enhet mellan den förtryckta klassen och den förtryckande klassen, d v s man försöker tona ned antagonismen mellan de arbetande massorna och bourgeoisin, mellan folket och de utländska förtryckarna. Dessa de kinesiska revisionisternas teser går tvärs emot folkens intressen av nationell och social befrielse, deras strävanden efter frihet, oberoende och social rättvisa.

De flesta av staterna som påstås utgöra den "tredje världen" eller den "alliansfria världen" är beroende av det utländska finanskapitalet, vilket är så starkt och så utbrett att det har en avgörande betydelse för varje livsyttring där. Dessa stater åtnjuter inte fullt oberoende. Tvärtom är de beroende av detta stora finanskapital, som utvecklar just den politik och sprider den ideologi som rättfärdigar utplundringen av folken.

Bourgeoisin och imperialismen anstränger sig hårt för att dölja denna verklighet, och när den avslöjas uppfinner de olika "teorier" mot staternas oberoende och suveränitet. För att kväva folkens strävanden efter frihet, oberoende och suveränitet framställer de borgerliga och revisionistiska teoretikerna dessa strävanden som "otidsenliga", ger dem olika metafysiska tolkningar och möter dem med parollen om "ömsesidigt beroende i världen", vilken påstås uttrycka tendenserna i den nuvarande utvecklingen av det mänskliga samhället. Eller också möter de dem med parollen om "begränsad suveränitet", som påstås uttrycka den s k socialitiska gemenskapens högsta intressen.

Den borgerliga och revisionistiska verkligheten, som karakteriseras av åsidosättandet av nationers och staters frihet, oberoende och suveränitet i alla former och på alla områden, visar det kapitalistiska systemets ruttenhet. Vi lever i en epok när bourgeoisin tappar mark som härskande klass, medan världsproletariatet har blivit en kolossal kraft och har inträtt i en oupphörlig, skoningslös kamp för att bli kvitt klassen som utsuger det. Bourgeoisin tvingades av slagen från folken och proletariatets klasskamp at *de jure* uppge kolonialismen och formellt erkänna många länders frihet, oberoende och suveränitet, länder som den under lång tid hade ockuperat och utplundrat in på bara kroppen.

Emellertid har den frihet, det oberoende och den suveränitet som de

kapitalistiska staterna lagligt erkänt sina forna kolonier, för många länder förblivit rent formell, därför att kapitalisterna och imperialisterna fortfarande härskar där i nya former. För att förlänga sitt herravälde över de tidigare kolonierna drar dessa vår tids bakåtsträvande krafter fördel av folkens ekonomiska, politiska och ideologiska efterblivenhet, de revolutionära krafternas brist på organisation, och använder i stor omfattning komplotter och intriger för att söndra och härska, vilket det ännu finns utrymme för i dessa länder.

När man behandlar detta problem ska man inte tro att de tidigare koloniala ländernas kamp har varit till ingen nytta, bara för att de ännu inte har vunnit fullt oberoende och full suveränitet. På intet sätt. Folkens kamp för att frigöra sina länder från de mäktigas diktat och förmyndarskap — från imperialismen och socialimperialismen — får inte underskattas. Albanska Arbetets Parti och den albanska staten har tvärtom givit, och kommer att fortsätta att ge, oreserverat stöd åt denna rättvisa revolutionära kamp och befrielsekamp, som de har betraktat som en seger för folken i kampen för att stärka sitt politiska oberoende och bryta sig fria från kolonialt och neokolonialt herravälde. Men vi är emot de revisionistiska teoretiker som predikar att hela den revolutionära kampen nu bör reduceras till en kamp för det nationella oberoendet, för att vinna och försvara detta oberoende mot imperialistmakternas aggression, medan man förnekar kampen för social befrielse. Bara en seger i denna kamp garanterar äkta och fullständig nationell frihet, oberoende och suveränitet. Dessa förespråkare för utsugarsystemet "glömmer" att klasskampen mellan å ena sidan proletariatet och dess förbundna, och å andra sidan den inhemska bourgeoisin och dess utländska allierade, ständigt pågår våldsamt och en dag kommer att leda till de tidpunkter — de revolutionära situationer, som Lenin kallar dem — då revolutionen bryter ut. De allt mer gynnsamma förhållanden som skapas i världen för att anti-imperialistiska och demokratiska revolutioner ska utvecklas i stor skala och med proletariatet i ledningen, måste utnyttjas för att säkra kampens övergående från nationellt oberoende till en mer avancerad fas, till kampen för socialismen. Lenin lär oss att revolutionen måste genomföras till slutet, genom att bourgeoisin och dess statsmakt krossas. Bara på denna grund kan man tala om äkta frihet, oberoende och suveränitet.

Enligt våra marxist-leninistiska uppfattningar kan inte folket ha frihet och suveränitet i ett samhälle med antagonistiska klasser, där den feodala klassen eller bourgeoisin härskar. Frihet, oberoende och suveränitet har ett konkret socialt och politiskt innehåll. Äkta och fullständig frihet och

suveränitet säkras under den proletära diktaturens förhållanden. Däremot leder de ojämlika ekonomiska och politiska förhållandena mellan utplundrarna och de utplundrade — där statsmakten är i händerna på utsugarklassen — och mellan länderna själva, till förlust eller begränsande av folkets frihet och suveränitet. Slutsatsen är att man inte kan tala om någon riktig nationell frihet och suveränitet, och ännu mindre om folkets suveränitet, i de länder som innefattas i den "alliansfria världen" eller den "tredje världen". Bara utifrån en vetenskaplig analys grundad på den marxist-leninistiska teorin är det möjligt att korrekt avgöra vilket folk som verkligen är fritt och vilket som är förslavat, vilken stat som är oberoende och suverän, och vilken som är beroende och förtryckt. Den marxist-leninistiska teorin förklarar tydligt vilka som är folkens förtryckare och utsugare, och vilken väg folken ska ta för att bli fria, oberoende och suveräna. Det är endast på detta sätt, i ljuset av marxismen-leninismen, som vi albanska kommunister uppfattar staternas och folkens frihet, oberoende och suveränitet.

De kinesiska revisionisternas inställning till motsättningar är en idealistisk, revisionistisk och kapitulationistisk inställning

Tillämpningen av en korrekt revolutionär strategi, grundad på marxismen-leninismens läror, fordrar inte bara en allsidig dialektisk analys och värdering av drivkrafterna bakom den revolutionära och frihetssträvande strömningen i världen eller en korrekt värdering av fiendestyrkorna med deras starka och svaga sidor, utan också en korrekt och vetenskaplig förståelse av de motsättningar som karakteriserar vår tid.

Endast om vi tolkar motsättningarna i enlighet med den marxist-leninistiska teorins lärdomar och förbinder dem med konkreta fakta och lägets verkliga utveckling, kan vi undvika misstag.

Vad gäller motsättningar "teoretiserar", "tolkar", "filosoferar", omskriver och sammanblandar de kinesiska ledarna många av de teser som de marxist-leninistiska klassikerna formulerat så klart. Genom att tolka motsättningarna på ett felaktigt sätt ingår de avtal och kompromisser som inte tjänar befrielsekampen, folken, revolutionen och det socialistiska uppbygget, utan som tjänar bourgeoisin och imperialismen. Dessa människor, som framställer sig som marxist-leninistiska filosofer, har två ansikten: ett då de framställer sig som trogna den marxist-leninistiska teorin och ett annat då de i praktiken förvränger den.

Deras inställning till motsättningar, allianser och kompromisser härrör från deras förvrängda och pragmatiska analys av den internationella

situationen, de motsättningar som finns i världen, motsättningarna mellan imperialistmakterna, mellan de olika kapitalistiska staterna, mellan proletariatet och bourgeoisin, o s v. Denna ståndpunkt har sina rötter i deras idealistiska och revisionistiska världsåskådning.

Men det är ingen tillfällighet att de kinesiska ledarna lägger fram just problemen med motsättningar, allianser och kompromisser till diskussion. Den kinesiska ledningen har nu kastat sin förklädnad och trätt fram öppet mot revolutionen. Den har blivit högeropportunismens och revisionismens fanbärare. Ledarna för Kinas Kommunistiska Parti försöker också som alla revisionister "rättfärdiga" sitt avsteg från den marxist-leninistiska teorin och sin revisionistiska inriktning genom att använda citat av Marx, Engels, Lenin och Stalin. Naturligtvis förkortar, styckar och rycker de dessa citat ur sitt sammanhang. Sålunda kan de använda dem i stympad form för att prångla ut sina reaktionära ståndpunkter och teser som marxist-leninistiska. Men de kinesiska revisionisterna är varken de första eller sista som gör dessa förvrängningar, förkortningar och tendentiösa tolkningar av vår korrekta teori. Långt före dem har socialdemokratins ledare, titoisterna, de sovjetiska, italienska, franska och andra revisionister gjort, och gör fortfarande, samma sak.

Genom att bolla med motsättningarna strävar de kinesiska ledarna först och främst efter att rättfärdiga sin hållning gentemot USA-imperialismen och att bana väg för ett närmande till och samarbete med den.

De kinesiska revisionisterna hävdar att det bara finns en motsättning i världen idag, och att denna sätter den "tredje världen", den "andra världen" och hälften av den "första världen" i motsättning till Sovjetunionen. Utgående från denna tes, vilken förenar folken med en grupp imperialister, förfäktar de att alla klassmotsättningar måste skjutas åt sidan och att kampen måste riktas enbart emot den sovjetiska socialimperialismen.

Men låt oss analysera frågan om motsättningarna mellan folken och supermakterna, och motsättningarna mellan supermakterna själva.

Vid fastställandet av en konsekvent revolutionär strategi och taktik är under nuvarande förhållanden den principfasta inställningen beträffande de två imperialistiska supermakterna USA och Sovjetunionen — som utgör det kapitalistiska utsugar- och förtryckarsystemets största försvarskraft, världsreaktionens bålverk — av förstarangsbetydelse. De är svurna fiender, de farligaste fienderna till revolutionen, socialismen och folken i hela världen. De har tagit på sig den motbjudande rollen av internationell polis

emot varje revolutionär rörelse och befrielserörelse. De representerar de mest aggressiva krigsanstiftande makterna, som med sina handlingar driver världen mot ett förödande krig.

Ingen, och allra minst Albanska Arbetets Parti, kan förneka existensen av djupa motsättningar mellan de två största imperialistmakterna i vår tid — USA-imperialismen och den sovjetiska socialimperialismen. Vi har ständigt framhävt att motsättningarna mellan de två supermakterna inte bara existerar utan även fördjupas. Parallellt med detta gör supermakterna å sin sida ansträngningar för att komma överens i speciella frågor. Lenin förklarar detta fenomen med kapitalets två tendenser. Han sade:

> *"... det finns två tendenser — en som gör en allians mellan alla imperialister oundviklig, och en annan som hetsar några imperialister mot andra ..." (Not 38)*

Men varför finns det oförsonliga motsättningar och antagonism mellan de två supermakterna? Eftersom de är stora imperialistiska makter slåss var och en för världsherravälde, för att skapa nya inflytelsesfärer och för att förslava och utplundra folken. Den aptit och glupskhet som var och en av dem har är en källa till trätor och allvarliga slitningar dem emellan. Dessa slitningar kan leda till krig mellan dem, och t o m till ett blodigt världskrig.

Vi marxist-leninister måste utnyttja de motsättningar som finns mellan supermakterna i revolutionens och folkens befrielsekamps intressen.

Utnyttjandet av motsättningarna i fiendelägret är en beståndsdel av den revolutionära strategin och taktiken. Utnyttjandet av motsättningar och konflikter inom arbetarklassens fienders led inom landet eller mellan imperialistiska stater på det internationella planet, beskrev Stalin som en indirekt reserv i den proletära revolutionen. Det är ett välkänt historiskt faktum att den socialistiska sovjetstaten under ledning av Lenin och Stalin räknade med och utnyttjade de interimperialistiska motsättningarna under perioden efter Oktoberrevolutionen och under andra världskriget.

Men vid varje tillfälle måste värderingen och utnyttjandet av motsättningarna mellan fienderna, som de revolutionära krafterna och de socialistiska länderna gör, vara resultatet av en konkret marxist-leninistisk analys av dessa motsättningar och deras skärpa, av styrkeförhållandena vid ett givet ögonblick eller under en given period, för att man ska kunna bestämma på vilket sätt, i vilken form och med vilka medel man ska utnyttja dem. Principen är att dessa motsättningar alltid måste utnyttjas för

att främja revolutionen, folken och deras frihet, för att främja socialismens sak. Utnyttjandet av motsättningarna inom fiendens led måste leda till att den revolutionära rörelsen och befrielserörelsen växer och stärks, och inte till att den försvagas och tynar bort. Det måste leda till en alltmer aktiv mobilisering av de revolutionära styrkorna i kampen mot fienderna, speciellt huvudfienderna, utan att tillåta att några illusioner om den skapas bland folken.

De två supermakterna, USA och det revisionistiska Sovjetunionen, har som första punkt på sitt program att undertrycka revolutionen och socialismen. De kinesiska ledarna underlåter inte endast att framhålla detta faktum — vilket är ett uttryck för den oförsonliga motsättningen mellan socialismen och kapitalismen — utan de förnekar det också i praktiken. Det är naturligtvis otillåtligt för marxist-leninister att glömma att supermakterna, trots kampen dem emellan om världsherravälde och trots deras motsättningar, på inget sätt förlorar sitt gemensamma mål ur sikte: att förslava de folk som kräver frihet och att sabotera revolutionen, vilket återigen leder till storkrig eller lokala krig. I denna fråga vidhåller de kinesiska revisionisterna sin kända ståndpunkt att kämpa endast mot den sovjetiska socialimperialismen, som enligt dem är den farligaste, mest aggressiva och krigiska. De hänför USA-imperialismen till en andrarangsplats, och hävdar att USA "vill behålla status quo, att det är på nedgång". Av detta drar de kinesiska revisionisterna slutsatsen att en allians kan och bör ingås med USA-imperialismen mot den sovjetiska socialimperialismen.

USA-imperialismen är inte alls försvagad eller tämjd, som de kinesiska ledarna hävdar. Tvärtom är den lika aggressiv, brutal och mäktig som den sovjetiska socialimperialismen. Det faktum att USA-imperialismen inte längre har samma dominerande ställning som förr förändrar inte dess natur. Detta är den kapitalistiska utvecklingens dialektik, och det bekräftar Lenins teser att imperialismen är kapitalism på nedgång och i förruttnelse. Men utifrån detta är det otillåtligt att gå så långt som till att undervärdera den nuvarande aggressiva, ekonomiska och militära styrkan hos den ena eller andra supermakten. Det är likaledes otillåtligt att, utifrån den faktiska försvagningen av och nedgången i imperialisternas styrka, påstå att en imperialism har blivit farligare eller mindre farlig än den andra. Båda de imperialistiska supermakterna är lika farliga, därför att ingen av dem glömmer kampen mot de som vill gräva deras grav, och de som vill gräva deras grav är just folken.

Att som de kinesiska ledarna tala om kamp enbart mot den sovjetiska socialimperialismen, medan man faktiskt upphör med kampen mot

USA-imperialismen, innebär att avlägsna sig från marxismen-leninismens grundläggande teser. Det råder inget tvivel om att den sovjetiska socialimperialismen måste bekämpas till slutet. Men det är oacceptabelt att inte kämpa lika hårt mot USA-imperialismen, det är att förråda revolutionen. Om den kinesiska linjen följs kommer man inte att klart förstå varken USA-imperialismens eller den sovjetiska socialimperialismens natur, varför dessa två supermakter har inbördes motsättningar och dessa motsättningars natur, vad som är grunden för kampen dem emellan — vilken vi måste fördjupa — och vad vi måste göra för att förhindra att dessa två imperialistiska stater utlöser ett världskrig, o s v.

Om vi teoretiskt har en riktig förståelse av dessa frågor och om vi handlar riktigt på grundval av den marxist-leninistiska teorin, kommer det att stå fullkomligt klart för oss att det finns ett obetingat behov av hjälp och stöd till de folk som kämpar mot de två supermakterna och mot de borgerliga kapitalistklickar som förtrycker dem. Den kapitalistiska världen genomgår idag en djup kris. Men denna kris måste värderas i sin fulla omfattning, och på samma vis måste motsättningarna i den kapitalistiska världen värderas i sitt fulla djup.

De kinesiska revisionisternas pragmatiska och anti-marxistiska logik driver dem att framställa Sovjetunionen som ett land vilket utvecklas utan motsättningar, som en imperialism vilken utan problem härskar över de andra revisionistländerna, såsom Polen, Östtyskland, Ungern, Tjeckoslovakien, Rumänien och Bulgarien. De framställer det sovjetiska blocket som ett block på uppåtgående och Sovjetunionen som den enda imperialism som finns kvar i världen, som försöker upprätta sin hegemoni överallt.

När det gäller Sovjetunionens hegemoni över Östeuropas revisionistländer, så uttrycks den först och främst genom de sovjetiska väpnade styrkornas militära ockupation i dessa länder, den sovjetiska socialimperialismens skoningslösa och samvetslösa utplundring av deras tillgångar, och dess försök att t o m integrera dem fullkomligt i sitt system av sovjetrepubliker. Naturligtvis möter det revisionistiska Sovjetunionen motstånd i sina ansträngningar. Det ska komma en tid när detta motstånd och dessa motsättningar, som nu ligger latent i den revisionistiska fållan, kommer att bli skarpare och bryta ut.

Vi har beskrivit den sovjetiska socialimperialismen som aggressiv, därför att den anföll och ockuperade Tjeckoslovakien, därför att den har intervenerat i Afrika och på andra håll och planerar och förbereder andra aggressionshandlingar. Men kan det sägas att USA-imperialismen begått färre aggressionshandlingar eller är mindre aggressiv än den sovjetiska socialimperialismen?

Den kinesiska ledningen har glömt USA:s angrepp på Korea, den har glömt det utdragna och barbariska kriget mot Vietnam, Kambodja och Laos, den har glömt dess krig i Mellanöstern, dess intervention i Centralamerikas republiker, o s v. Den kinesiska ledningen har strukit ett streck över allt detta, och kommer nu fram till slutsatsen att USA-imperialismen skulle ha tämjts. Den glömmer att USA-imperialismen har sträckt ut sina tentakler över hela världen, etablerat sina militärbaser överallt och utvecklar och förstärker dem. Mao Tsetung och Chou En-lai glömde allt detta, och den revisionistiska kinesiska ledningen glömmer också detta när den säger att USA-imperialismen skulle ha försvagats och tämjts, och att en allians sålunda kan ingås med den! Att handla på detta sätt innebär ett försök att kväva kampen mot imperialismen i allmänhet och mot USA-imperialismen i synnerhet, och faktiskt även mot den sovjetiska socialimperialismen, vilken Kina skryter med att det bekämpar så hårt.

Det är sant att den sovjetiska socialimperialismen är mycket expansionshungrig. Dess interventioner i Angola och Etiopien, dess försök att etablera baser i Medelhavet och vissa arabländer, att bemäktiga sig sunden i Röda havet eller att etablera militärbaser i Indiska oceanen; allt detta är öppna imperialistiska handlingar. Men dessa den sovjetiska socialimperialismens ställningar har inte konsoliderats i samma utsträckning som USA-imperialismen har konsoliderat sina neokolonialistiska, ekonomiska, strategiska och militära ställningar i andra länder. Det är just detta läge som de kinesiska ledarna låtsas underskatta, men i verkligheten erkänner de det och stöder det.

På samma gång kan de kinesiska revisionisterna inte undgå att se att Västeuropas kapitalistiska stater och USA-imperialismen är nära förbundna med varandra genom politiska, ekonomiska och militära allianser såsom NATO, EG o s v, trots de motsättningar som finns mellan dem. Det är omöjligt att den kinesiska ledningen inte skulle känna till att USA-kapitalet har trängt djupt in i de västeuropeiska ländernas ekonomier, och inte bara där utan också i Östeuropa och Sovjetunionen. Den kinesiska ledningen vet mycket väl att USA har investerat och fortsätter att investera tiotals miljarder dollar i olika länder i världen. Vad är det då den hoppas på? Hoppas den att västvärldens kapitalistiska länder, med deras motsättningar till USA, ska bryta sig loss från USA för att därmed försvaga sitt eget läger, avstå från den militära potential som de tillförsäkras och de ekonomiska, sociala och kulturella band de idag har med USA, och i Kinas intresse utlämna sig själva inför den sovjetiska socialimperialismen? Detta är en absurditet i Kinas utrikespolitik.

Som vi redan framhävt finns det inga tvivel om att de motsättningar som finns mellan de två supermakterna och de andra imperialistiska och revisionistiskt kapitalistiska länderna måste utnyttjas av de revolutionära krafterna och befrielsekrafterna. Men det är viktigt att man förstår detta ordentligt och alltid ser det med utgångspunkt från revolutionens intressen och underordnat dessa. Utnyttjandet av motsättningarna mellan de imperialistiska makterna och grupperingarna, de kapitalistiska och revisionistiska staterna o s v, kan aldrig vara ett mål i sig för arbetarklassen och de marxist-leninistiska revolutionärerna.

Att utnyttja motsättningarna mellan de två supermakterna och de imperialistiska länderna innebär att fördjupa klyftorna mellan dem, att uppmuntra de revolutionära och patriotiska krafterna i dessa länder till motstånd mot USA-imperialismen och den sovjetiska socialimperialismen, vilka vill underkuva dem ekonomiskt, politiskt och militärt, utplundra dem och förneka dem deras nationella identitet, o s v.

Men vad gör Kina?

Den kinesiska politiken förespråkar den "heliga alliansen" mellan västvärldens kapitalistiska länder och USA. Den går faktiskt öppet ännu längre. Den predikar en allians mellan proletariatet och den reaktionära bourgeoisin i de västeuropeiska länderna. Var finns här den revolutionära marxist-leninistiska linjen? Var finns linjen om att utnyttja motsättningarna? Tror de kinesiska ledarna att de med en sådan politik ska kunna stärka detta block emot ryssarna, i enlighet med sina egna önskningar? Detta är den utopi som de drömmer om, men det är ett metafysiskt synsätt från deras sida.

USA, västvärldens kapitalistiska länder och tillsammans med dem också Japan och Kanada, är inte så galna som de kinesiska ledarna tror, och deras politik är inte lika naiv som den kinesiska. För sin del vet de mycket väl hur de ska utnyttja de motsättningar som finns mellan Kina och Sovjetunionen. De vet hur de ska bära sig åt för att försvaga den stora aggressiva makten Sovjetunionen. De har länge kämpat med denna inriktning, och man kan inte säga att de inte uppnått resultat. USA och alla de andra kapitalistiska staterna underblåser motsättningarna mellan de revisionistiska länderna i öst och Kreml.

Nu har också Kina börjat utöva denna gamla amerikanska politik. Hua Kuo-fengs besök i Rumänien och Jugoslavien skedde i enlighet med denna linje. Men Kinas öppning mot Europa, dess underblåsande av motsättningarna där, och särskilt dess försök att skapa ett gynnsamt verksamhetsområde för sig självt på Balkanhalvön, görs inte i folkens och revolu-

tionens intresse. De är delar av den krigshetsande kinesiska politiken, vars mål är att de europeiska folken ska döda varandra och bli kanonmat i ett imperialistiskt krig.

"Pravda" polemiserar sedan länge mot USA, givetvis utan resultat, och anklagar det för dess snabba och omfattande upprustning. Syftet är inte att kritisera detta USA:s handlande, eftersom de sovjetiska social-imperialisterna själva sysslar med samma sak. Problemet är att ökningen av USA:s krigspotential relativt sett försvagar Sovjets militära styrka och tvingar landet att följa USA steg för steg, för att upprätthålla samma nivå på sin militära potential och anfallsstyrka. Men Sovjetunionens ekonomi försvagas av försöken att hålla sig i nivå med USA-imperialismen i kapprustningen, eftersom det innebär en överföring från ekonomin till armén av många materiella, monetära och mänskliga resurser. Det är detta som bekymrar Brezjnev & Co.

Men det som förvånar är att de kinesiska revisionisterna genom sin tidning "Folkets Dagblad" oreserverat tar USA:s parti. Man publicerar artikel efter artikel som manar USA att inte förlora försprånget i kapprustningen, utan att oupphörligen öka sin militära potential. Av "Folkets Dagblad" framgår det sålunda att det inte är USA som rustar, utan endast Sovjetunionen. Inte i något annat land kan man finna en sådan förespråkare för amerikanerna som den revisionistiska kinesiska ledningen. Bourgeoisin försöker åtminstone bevara ett visst sinne för proportioner i sin kritik och tolkning av verkligheten; den försöker hitta en viss balans i de lägen som uppkommer, fastän naturligtvis på ett tendentiöst sätt. Men att agera på det sätt som de kinesiska ledarna gör är helt utan motstycke.

Det amerikanska utrikesdepartementets sekreterare, Vance, förklarade vid sitt möte med Teng Hsiao-ping att "USA har en militär överlägsenhet över Sovjetunionen". Men till en stor grupp amerikanska journalister som vid denna tid besökte Kina sade Teng Hsiao-ping att Peking inte tror på "Vance's uttalande", och att "Sovjetunionen militärt är mycket överlägset USA". "Ingen är så döv som den som inte vill höra", som man säger.

Man kan inte erkänna den kinesiska tesen, vilken framställs som marxistisk och som ifrågasätter det faktum att det inte bara är den ena utan båda de imperialistiska supermakterna som önskar en nyuppdelning av världen för att skapa nya kolonier, förtrycka folken och utvidga sina marknader.

Att framställa frågan som att den ena imperialismen är starkare och den andra svagare, den ena är aggressiv och den andra är

tämjd, är inte marxist-leninistiskt. Att framställa frågan på detta sätt speglar ett reaktionärt synsätt, som leder de kinesiska revisionisterna att alliera sig med USA, NATO och EG, med kungen av Spanien, shahen av Iran, Pinochet i Chile och alla fascistdiktatorerna. Den kinesiska politiken är ofarligt för USA-imperialismen, för bankernas makt och vår tids största kapital; det är en helt igenom borgerligt reformistisk, pacifistisk och mycket vulgär politik.

De kinesiska ledarna kan inte undgå att se att det amerikanska finanskapitalet, trusterna och monopolen på intet sätt minskar sina investeringar utomlands eller ger upp sina syften att plundra och förslava, utan tvärtom blir starkare och försöker ändra styrkeförhållandena i världen till sin egen fördel.

De sovjetiska socialimperialisterna gör likadant. Målet för deras ekonomiska politik och för de stora truster som finns i Sovjetunionen är att med alla medel suga blod ur satellitstaterna och andra länder. I ny maskering och under nytt namn försöker också de att ändra styrkeförhållandena till sin fördel, till en början genom s k avtal och förhandlingar, men när de själva vill också genom tvång, d v s krig.

Genom sitt resonemang att USA "vill behålla status quo", att "det är på nedgång" och att den sovjetiska socialimperialismen är "farligare, aggressivare och mer krigisk" etc, vill de kinesiska revisionisterna bevisa att USA kan och bör bli Kinas allierade mot Sovjetunionen. Detta bekräftas av Kinas utvidgande av olika slags relationer med USA och det öppna gillandet av att USA ökar sin militära budget och fortsätter att rusta.

De kinesiska revisionisterna förkunnar att läget idag är sådant att marxist-leninisterna, revolutionärerna och folken kan kompromissa med och stödja sig på USA-imperialismen. Vårt parti är emot alla kompromisser med den grymma USA-imperialismen, därför att en sådan sak är emot revolutionens och folkens befrielses intressen. Vi har kämpat, kämpar och kommer att kämpa mot USA-imperialismen till dess fullkomliga förintelse. Likadant kämpar och kommer vi att kämpa mot den sovjetiska socialimperialismen till dess slut.

Det stöd som Kina ger USA-imperialismen är inte till den minsta fördel för revolutionen och folken, utan till fördel för kontrarevolutionen. Genom sin reaktionära politiska och ideologiska linje lämnar den kinesiska ledningen världens folk i USA-imperialismens klor. Den vill att folken ska förbli lydiga och inte göra uppror, och t o m förena sig med USA-imperialismen emot den andra supermakten, som vill roffa åt sig de tillgångar som USA byggt upp av folkens svett och slit. Den kinesiska ledningen rekom-

menderar Europas kapitalistländer, samlade i EG, att förena sig. De räknar också folken till denna Europas kapitalistiska union. Denna inställning innebär: Håll er lugna, prata inte mer om revolutionen, prata inte mer om proletariatets diktatur, utan ställ er i trusternas och kapitalisternas tjänst, och skapa tillsammans med dem en ännu större ekonomisk och militär styrka för att ta itu med den sovjetiska socialimperialismen.

EG, som Kina stöder och stärker ekonomiskt, är endast ett medel för att bevara maximal profit för monopoltrusterna i Västeuropa och för att hålla samman de utvecklade industristaterna, vilkas rika klasser — som Lenin säger — uppbär en kolossal tribut från Afrika, Asien o s v. Genom att stödja dessa kapitalistiska stater stöder de kinesiska ledarna faktiskt en handfull kapitalisters parasitism på bekostnad av folken i dessa länder, såväl som andra folk som hamnat i deras grepp. De kinesiska revisionisternas teori om "tre världar", genom vilken de försöker rättfärdiga sin kontrarevolutionära hållning, är inget annat än en variant av opportunismen inom arbetarrörelsens led, vilket hjälper imperialismen att skapa marknader och utkräva profiter på andra folks bekostnad, så att anhängarna till denna strömning kan få några smulor från kapitalisternas bord.

Det är ett obestridligt faktum att den kinesiska ledningen försvarar de kapitalistiska krafterna och staterna och inte de revolutionära krafterna och proletariatet i Europa, så att de ska kunna resa sig och krossa USA-imperialismens och den sovjetiska socialimperialismens, det "Förenade Europas", EG:s och Comecons planer, med andra ord alla hörnstenarna i det imperialistiska systemet, vilket som ett stort monster suger ut folkens blod.

Fastän den revisionistiska kinesiska ledningen innefattar utvecklade kapitalistiska stater som Västtyskland, Storbritannien, Japan, Frankrike, Italien etc, i den "andra världen", och oavsett allt deras struntprat på det teoretiska planet om dessas "dubbla" karaktär, betraktar den inte dessa stater som revolutionens fiender. Kineserna har tvärtom funnit det bekvämast att blunda för detta och göra öppna kompromisser med dem i det föregivna syftet att utnyttja dem mot den sovjetiska socialimperialismen.

Förblindad till följd av sin pragmatiska och anti-marxistiska politik, "glömmer" den kinesiska ledningen att stater som Västtyskland, Storbritannien, Japan, Frankrike, Italien och andra liknande stater, har varit och fortfarande är imperialistiska, och att de som sådana inte har förlorat och inte kan förlora de förslavande och kolonialistiska strävanden som traditionellt karaktäriserar dem. Det är sant att dessa imperialistmakter har försvagats efter andra världskriget, ja t o m försvagats avsevärt, och att de

förlorat sin tidigare ställning till förmån för USA-imperialismen. Trots detta har varken Frankrike, Storbritannien eller något annat av dem gett upp kampen för att försvara sina marknader eller vinna nya i Afrikas, Asiens och Latinamerikas länder.

Mellan alla dessa kapitalistiska och imperialistiska stater, som inte är så starka som USA-imperialismen, finns det förvisso motsättningar, men på samma gång har de en tendens att komma överens med varandra.

Efter andra världskriget hjälpte USA-imperialismen sina gamla allierade i Europa att återhämta sig, och de amerikanska monopolen lierade sig med monopolen i dessa länder genom ett nät av gemensamma intressen. Men motsättningar har alltid funnits mellan dem, eftersom var och en av dem försökt att fritt monopolisera marknader, importera råvaror och exportera sina industriella produkter. Också i detta fall bekräftar den internationella verkligheten Lenins tes om kapitalets två objektiva tendenser.

Det är också sant att dessa kapitalistiska stater har motsättningar med inte bara USA-imperialismen utan också med den sovjetiska socialimperialismen. Frågan uppstår: Hur ska dessa motsättningar utnyttjas? De interimperialistiska motsättningarna kan på intet sätt utnyttjas så som de kinesiska revisionisterna förespråkar. Vi marxist-leninister kan inte försvara de olika reaktionärerna, klicken kring Strauss eller Schmidt i Tyskland, de konservativa ledarna eller labour-ledarna i Storbritannien, endast för att de står i motsättning till den sovjetiska socialimperialismen. Skulle vi göra detta och stödja de kinesiska teserna enligt vilka "Europas kapitalistiska stater måste förena sig i EG", och "det Förenade Europa" måste stärkas så att det kan möta den sovjetiska socialimperialismen, skulle det betyda att vi samtyckte till att offra de ansträngningar och den kamp som förs av proletariatet i dessa länder för att spränga slaveriets bojor, det skulle vara det samma som att sabotera revolutionens framtid i dessa länder.

Genom att principlöst kompromissa med USA-imperialismen har de kinesiska revisionisterna förrått marxismen-leninismen och revolutionen. **Marxist-leninister tolkar Marx', Engels', Lenins och Stalins tes om motsättningar och kompromisser i dess verkliga anda. Kineserna tolkar denna tes på ett sätt som är diametralt motsatt dess verkliga innebörd.**

Vårt parti, som följer den leninistiska linjen, är inte emot varje slags kompromiss, men vi är emot förrädiska kompromisser. En kompromiss kan göras när det är nödvändigt och tjänar klassens och revolutionens intressen, men man måste alltid hålla i minnet att det inte får ske på bekostnad av strategin och troheten mot marxismen-leninismens principer.

den får inte skada klassens och revolutionens intressen.

Bl a beträffande inställningen till kompromisser säger Lenin:

> *"Kan en anhängare till den proletära revolutionen sluta kompromisser med kapitalister eller med kapitalistklassen? ... det vore uppenbart absurt att ge ett negativt svar på denna allmänna fråga. Naturligtvis kan anhängaren till den proletära revolutionen sluta kompromisser eller avtal med kapitalister. Allt är beroende av avtalets* **natur** *och de* **omständigheter** *under vilka det sluts. Det är där och endast där som man måste söka skillnaden mellan ett från den proletära revolutionens synpunkt legitimt avtal och ett svekfullt avtal, ett förräderiets avtal (från samma synpunkt)." (Not 39)*

Och Lenin fortsätter:

> *"Slutsatsen är klar: att fullständigt utesluta varje överenskommelse eller kompromiss med rövarna är lika absurt som att rättfärdiga deltagande i röveriet med den abstrakta tesen att överenskommelser med tjuvar, allmänt sett, ibland är tillåtliga och nödvändiga." (Not 40)*

Lenin sade också:

> *"Ett sant revolutionärt partis uppgift är inte att förkunna omöjligheten i att avstå från varje slag av kompromiss, utan att —* **oberoende av dessa kompromisser***, då de är oundvikliga — veta hur det ska bevara sin lojalitet gentemot sina egna principer, gentemot sin egen klass, gentemot sin egen revolutionära uppgift, gentemot förberedelsearbetet för revolutionen och fostran av folkets massor för revolutionens seger." (Not 41)*

Bara om man utgår från dessa lärdomar av Lenin kan kompromisser tillåtas. Men hur kan en kompromiss med USA-imperialismen eller med den sovjetiska socialimperialismen vara i socialismens och världsrevolutionens intresse, när det är känt att dessa två supermakter är de grymmaste fienderna till folken och revolutionen? Denna kompromiss är inte endast onödig, utan den utgör också en fara för revolutionens intressen. Att kompromissa eller kränka principerna för dessa så viktiga frågor innebär att förråda marxismen-leninismen.

Om Mao Tse-tung och de andra kinesiska ledarna har pratat och fortfarande pratar mycket om motsättningar "i teorin", så borde de inte bara tala om att utnyttja de interimperialistiska motsättningarna och om kompromisser med imperialisterna, utan först och främst borde de tala om de grundläggande motsättningarna i vår epok, motsättningarna mellan proletariatet och bourgeoisin, motsättningarna mellan de förtryckta folken och länderna å ena sidan och de två supermakterna och hela världsimperialismen å den andra sidan, samt motsättningarna mellan socialismen och kapitalismen. Men om dessa motsättningar, som existerar objektivt och inte kan döljas, tiger de kinesiska ledarna. De talar bara om en motsättning, vilken enligt dem är den mellan hela världen och den sovjetiska socialimperialismen, för att på detta sätt försöka att rättfärdiga sina principlösa kompromisser med USA-imperialismen och hela världskapitalismen.

Den marxist-leninistiska klassanalysen och fakta visar att förekomsten av motsättningar och klyftor mellan de imperialistiska makterna och grupperingarna på intet sätt överskuggar motsättningarna mellan arbete och kapital i de kapitalistiska och imperialistiska länderna, eller motsättningarna mellan de förtryckta folken och deras imperialistiska förtryckare, eller tränger undan dem till en andraplansroll. Just dessa, motsättningarna mellan proletariatet och bourgeoisin, mellan de förtryckta folken och imperialismen, samt mellan socialismen och kapitalismen, är de djupaste motsättningarna; de är varaktiga och oförsonliga. I konsekvens med detta är utnyttjandet av interimperialistiska motsättningar, eller motsättningar mellan kapitalistiska och revisionistiska stater, meningsfullt endast om det tjänar till att skapa gynnsammast möjliga förutsättningar för ett kraftfullt uppsving av den revolutionära rörelsen och befrielserörelsen mot bourgeoisin, imperialismen och reaktionen. Därför måste dessa motsättningar utnyttjas utan att bland proletariatet och folken skapa illusioner om imperialismen och bourgeoisin. Det är nödvändigt att noggrant klargöra Lenins lärdomar för arbetarna och folken; att göra dem medvetna om att de endast genom en oförsonlig hållning mot förtryckare och utsugare, genom beslutsam kamp mot imperialismen och bourgeoisin, och genom revolution, kan försäkra sig om en verklig social och nationell frihet.

Utnyttjandet av motsättningar mellan fienderna kan inte utgöra revolutionens grundläggande uppgift eller stå i motsättning till kampen för att störta bourgeoisin, de imperialistiska förtryckarnas reaktionära och fascistiska diktatur.

Marxist-leninisternas hållning i denna fråga är klar. De riktar sig till folken och proletariatet, manar massorna att resa sig för att krossa USA-

imperialisternas och de sovjetiska socialimperialisternas hegemonistiska, förtryckande, aggressiva och krigsanstiftande planer, att störta den reaktionära bourgeoisin och dess diktatur både i öst och i väst.

När det gäller vår socialistiska stat så har den alltid utnyttjat motsättningarna i fiendelägret. När vårt parti utnyttjar dem utgår det från en riktig värdering av karaktären hos de motsättningar som finns mellan ett socialistiskt land och imperialistiska och borgerligt-revisionistiska länder, och från en riktig värdering av de interimperialistiska motsättningarna.

Marxismen-leninismen lär oss att motsättningarna mellan ett socialistiskt land och kapitalistiska och revisionistiska länder, vilka återspeglar motsättningarna mellan två klasser med diametralt motsatta intressen — arbetarklassen och bourgeoisin — är varaktiga, grundläggande och oförsonliga. De går som en röd tråd genom hela den historiska epoken av övergång från kapitalism till socialism i världsmåttstock. Däremot är motsättningarna mellan de imperialistiska makterna uttryck för motsättningar mellan förtryckare, mellan klasser med gemensamma grundläggande intressen. Hur häftiga motsättningarna och konflikterna mellan de imperialistiska makterna än må vara, förblir faran för aggressionshandlingar från världsimperialismen eller olika delar av den mot ett socialistiskt land en verklig, varaktig fara vid varje tillfälle. Splittring mellan imperialisterna och interimperialistiska gräl och konflikter kan möjligen försvaga eller tillfälligt uppskjuta faran för imperialismens fientliga handlingar mot ett socialistiskt land. Även om det ligger i detta lands intresse att utnyttja dessa motsättningar i fiendens led, kan det inte eliminera denna fara. Detta har kraftfullt betonats av Lenin, som sade:

> *"... det är otänkbart att Sovjetrepubliken skulle kunna existera sida vid sida med de imperialistiska staterna under någon längre tid. Den ena eller den andra sidan måste segra till slut. Och innan detta slut kommer måste det inträffa en rad fruktansvärda sammanstötningar mellan Sovjetrepubliken och de borgerliga staterna." (Not 42)*

Dessa Lenins lärdomar behåller sin fulla giltighet än idag. De har grundligt bekräftats av en serie historiska händelser, som den fascistiska aggressionen mot Sovjetunionen under andra världskriget, USA-imperialismens aggression i Korea och senare i Vietnam, de fientliga imperialistiska och socialimperialistiska handlingarna och de olika komplotterna mot Albanien, etc. Därför har vårt parti betonat, och betonar, att det skulle föra med sig mycket farliga konsekvenser om man undervärderade motsättningarna mellan den socialistiska staten och de imperialistiska makterna

och de revisionistiskt-kapitalistiska länderna, om man undervärderade faran för aggressiva handlingar från de sistnämnda mot det socialistiska Albanien, eller om man släppte på vaksamheten till följd av föreställningen om att motsättningarna mellan de imperialistiska makterna är så skarpa att de på grund av detta inte kan företa sig sådana handlingar mot vårt fosterland.

Albanska Arbetets Parti utgår också från det faktum, att endast de revolutionära, frihetsälskande och progressiva krafterna kan vara sanna och pålitliga bundsförvanter till vårt land, som socialistiskt land. Vårt land upprätthåller statliga förbindelser med skilda länder i den borgerliga och revisionistiska världen, det utnyttjar motsättningarna mellan imperialistiska, kapitalistiska och revisionistiska stater, och stöder på samma gång bestämt den revolutionära kamp och befrielsekamp som förs av arbetarklassen, de arbetande massorna och folken i varje land där en sådan kamp pågår. Vårt land betraktar detta som en ädel internationalistisk plikt. Albanska Arbetets Parti har alltid konsekvent hållit fast vid denna ståndpunkt; på sin sjunde kongress betonade partiet åter att det kommer att stödja proletariatet och folken, de marxist-leninistiska partierna, de revolutionärer och progressiva som slåss mot de två supermakterna, mot den kapitalistiska och revisionistiska bourgeoisin och världsreaktionen, för social och nationell befrielse.

I det förflutna citerade också Kinas Kommunistiska Parti välkända marxist-leninistiska principer och teser vad gäller motsättningar. I det kända dokumentet betitlat "Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje", publicerat av Kinas Kommunistiska Partis centralkommitté 1963, skrev kineserna t ex: "Men nödvändiga kompromisser mellan de socialistiska och de imperialistiska länderna kräver inte att de undertryckta folken och nationela skall följa efter och kompromissa med imperialismen och dess lakejer." Och de tillade: "Ingen bör någonsin i den fredliga samlevnadens namn kräva att de undertryckta folken och nationerla skall ge upp sin revolutionära kamp." Då talade de kinesiska ledarna på detta sätt, för på den tiden var det de chrusjtjovitiska ledarna som ville att folken och de kommunistiska partierna skulle hålla med om att USA-imperialismen och dess ledare blivit fredliga, och att de skulle underkasta sig den sovjetiska politiken av närmande till USA. Nu är det Kinas Kommunistiska Partis ledning som för folken, revolutionärerna, de marxist-leninistiska partierna och hela världens proletariat predikar att de måste gå i allians med de imperialistiska eller kapitalistiska länderna, och förena sig med bourgeoisin och alla reaktionärer mot den sovjetiska socialimperialismen. Och kineserna uttrycker inte dessa idéer i maskerade fraser

utan öppet. Sådan vacklan och sådana helomvändningar har inget att göra med en principfast marxist-leninistisk politik. De är karakteristiska för den pragmatiska politik som alla revisionister följer, vilka underordnar principerna sina borgerliga och imperialistiska intressen.

I avsikt att rättfärdiga sina principlösa kompromisser med USA-imperialismen och den internationella bourgeoisin, gör de kinesiska ledarna och alla förespråkarna för teorin om "tre världar" avsiktligt en felaktig framställning av den historiska sanningen om den sovjetisk-tyska icke-angreppspakten 1939 och den anglo-sovjetisk-amerikanska alliansen under andra världskriget.

Den sovjetisk-tyska icke-angreppspakten var ett skickligt utnyttjande av de interimperialistiska motsättningarna från Stalins sida. Vid den tidpunkten var det hitleristiska angreppet på Sovjetunionen ett överhängande hot. Det var den period när Nazi-Tyskland hade invaderat Österrike och Tjeckoslovakien och det fascistiska Italien invaderat Albanien, när Munchen-avtalet slutits och den tyska krigsmaskinen snabbt avancerade mot öster. Sovjetunionen slöt inte ett förbund utan en icke-angreppspakt med Tyskland, efter det att de västliga makterna hade vägrat att svara på Stalins maning till gemensam handling med sovjetstaten för att hejda de nazi-fascistiska angriparna, och först när det stod klart att dessa makter drev på Hitler att anfalla sovjeternas land. Den sovjetisk-tyska pakten tillintetgjorde deras planer och gav Sovjetunionen tid att förbereda sig för att möta det nazistiska angreppet.

När det gäller den anglo-sovjetisk-amerikanska alliansen, är det känt att den slöts när Hitler-Tyskland, som redan ockuperat Frankrike och var i krig med Storbritannien, utlöste sitt brutala angrepp mot Sovjetunionen, och när kriget mot axelmakterna antagit en klar och uttalad anti-fascistisk karaktär och karaktär av befrielse. Det måste poängteras att Stalin och Sovjetunionen vid denna tid inte vid något tillfälle och i inget fall förespråkade eller manade proletariatet och de kommunistiska partierna att uppge revolutionen och förena sig med den reaktionära bourgeoisin. När Browder gav upp klasskampen och förespråkade klassförsoning, i det föregivna syftet att den anglo-sovjetisk-amerikanska alliansens intressen krävde detta, blev han faktiskt av Stalin och den kommunistiska rörelsen brännmärkt som revisionist och förrädare av revolutionen.

Som synes kan ingenting rättfärdiga kinesernas principlösa kompromisser och allianser med USA-imperialismen och de olika reaktionära krafterna. Den historiska analogi som de kinesiska revisionisterna försöker göra håller inte.

I sin propaganda försöker de kinesiska ledarna att ge intrycket att vi albaner skulle vara emot varje kompromiss och inte strävar efter att uttrycka motsättningarna som vi borde. De vet naturligtvis, att vi i dessa frågor intar en marxist-leninistisk inställning, men de fortsätter att propagera sin oärliga linje i avsikt att dölja sitt avståndstagande från marxismen-leninismens vetenskapliga teori och revolutionens väg. De handlar på detta sätt i avsikt att svärta ned vårt partis och vår proletära stats riktiga politik och hållning. Deras anklagelser är grundlösa. Låt oss hänvisa till följande fakta:

Vårt parti har alltid, utan undantag, energiskt stött de arabiska folkens rättvisa sak, och kommer att fortsätta stödja dem till slutet. Vi stöder det palestinska folkets kamp mot Israel, vilket för länge sedan blivit ett blint verktyg, en gendarm för USA-imperialismen i Mellanöstern. Israel har ålagts uppgiften att försvara de rika arabiska oljefälten åt de stora monopolföretagen i USA, och att bibehålla status quo, som de kinesiska revisionisterna kallar det.

Trots det faktum att president Sadat och hans regering tidigare var allierade med Sovjetunionen stödde vi det egyptiska folkets kamp för att återvinna de territorier som ockuperats av Israel. Men vi avslöjade Sovjetunionens syften gentemot Egypten och dess manövrer i Mellanöstern i allmänhet. Inte för ett ögonblick har vi hållit tyst om Sovjetunionens kolonialistiska syften gentemot Egypten. Vi har gjort samma sak genom att lika konsekvent stödja det egyptiska folket i dess kamp mot USA-imperialismen och Israel.

Medan vi försvarar det egyptiska folkets och de andra arabfolkens intressen, avslöjar vårt parti och vårt folk också de manövrer som USA-imperialismen tillsammans med Israel nu är inblandat i. Vi kan inte godkänna någon väg eller linje som innebär en kompromiss med angriparen Israel, under den falska förevändningen att detta skulle vara till det egyptiska folkets fördel.

Den kinesiska ledningen avslöjar emellertid inte USA-imperialismen. Den applåderar de israelisk-egyptiska avtalen, och kräver att de arabiska folken ska förhandla och kompromissa med USA-imperialismen och Israel, som är deras huvudfiender. En sådan ståndpunkt är inte marxist-leninistisk. En sådan kompromiss à la Kina är inte i folkens intressen. Man kan på intet sätt godkänna den kinesiska absurditeten, enligt vilken man, genom att övergå från en imperialism till en annan, "handlar i folkens frihets intresse". Dessa typiskt borgerliga manövrer och intriger kan inte kallas marxist-leninistiska handlingar som hjälper till att fördjupa motsättningarna mellan de två imperialistiska supermakterna.

Det albanska partiet och folket är emot imperialistiska plundringskrig, och stöder bestämt rättvisa nationella befrielsekrig, vilka är och alltid måste vara till folkens fördel, till revolutionens fördel. De är inte emot att stödja t o m en borgerlig stat, när de ser att de som styr denna stat är progressiva människor som kämpar för att befria sitt folk från imperialistisk hegemoni. Men vårt land kan inte göra gemensam sak — eller ingå en kompromiss, som de kinesiska revisionisterna kallar det — med en stat styrd av en reaktionär klick, som i sin egen klass' intressen, och på folkets bekostnad, ingår förbund med den ena eller andra supermakten.

Likaledes är det socialistiska Albanien inte emot bibehållandet av normala diplomatiska förbindelser med staterna i den "tredje världen" eller den "andra världen". Det är emot sådana förbindelser endast med de två supermakterna och de fascistiska staterna. När vi utvecklar våra diplomatiska förbindelser, såväl som handelsmässiga, kulturella och andra förbindelser, arbetar vi efter principer och har först och främst vårt lands och revolutionens intressen för ögonen. Vi har aldrig handlat i motsättning till dessa, och kommer aldrig att göra det.

Vi marxist-leninister som sitter vid makten måste etablera diplomatiska förbindelser också med de borgerligt-kapitalistiska staterna, därför att dessa förbindelser är i vårt intresse, men även i deras intresse. Detta intresse är ömsesidigt.

Marxist-leninisterna måste alltid komma ihåg principerna. De kan inte trampa på principerna på grund av omständigheter som skapas i en eller annan period. Vi måste hålla i minnet, att i de länder där bourgeoisins övre skikt härskar, befinner sig dessa i ständig kamp mot folket, proletariatet och de fattiga bönderna liksom småbourgeoisin i städerna. Både när det socialistiska landet upprätthåller statliga förbindelser med de borgerliga länderna och när det inte gör detta, måste det klargöra för folken att det stöder deras kamp, och att det inte godkänner deras förtryckares reaktionära och folkfientliga handlingar.

Vi marxist-leninister måste känna till och hålla i minnet inte bara de motsättningar som finns mellan de förtryckta klasserna och deras förtryckare, utan också de motsättningar som uppstår mellan stater, d v s mellan regeringarna i dessa länder och USA-imperialismen, den sovjetiska socialimperialismen, de andra kapitalistiska länderna, o s v. Vi måste alltid följa en sådan politik att vi inte försvarar en reaktionär regering, bara för att den på grund av sina och den härskande klassens intressen tillfälligt bryter med USA-imperialismen i avsikt att kasta sig i famnen på någon annan imperialism, t ex den brittiska, den sovjetiska eller någon annan. Vi måste

utnyttja de motsättningar som finns mellan dem, så att vårt ställningstagande hjälper till att stärka proletariatets och de förtryckta massornas kamp mot deras reaktionära regering. Om motsättningar har uppstått mellan den reaktionära och förtryckande kapitalistiska regeringen i ett land i den "andra" eller "tredje världen" och regeringen i ett land i den "första världen", enligt de kinesiska revisionisternas uppdelning, kan man inte ta för givet att dessa motsättningar alltid gynnar folkets befrielse från kapitalets ok i detta land, från den där härskande reaktionära bourgeoisins ok. I detta fall har vi att göra huvudsakligen med borgerliga klassintressen, med intressen hos borgerliga regeringar som representerar de utsugande klasserna, med frågan om vem som bjuder mest, vem som bäst försvarar deras maktinnehav och vem som försöker få dem på fall för att få in sina egna män.

När det handlar om proletariatets kamp får inställningen till bourgeoisin inte blandas samman med diplomatiska, handelsmässiga, kulturella och vetenskapliga förbindelser mellan ett socialistiskt land och stater med ett annat samhällssystem. Dessa mellanstatliga förbindelser är nödvändiga och måste utvecklas, men det socialistiska landet måste ha klara mål med att etablera dem. Det ideologiska, politiska, moraliska och materiella livet i det socialistiska landet måste vara en förebild för folken i dessa stater, med vilka det upprätthåller förbindelser. Detta för att folken i de icke-socialistiska staterna, genom utvecklandet av dessa förbindelser, blir medvetna om det socialistiska systemets fördelar och överlägsenhet. Naturligtvis är det deras sak om de slår in på den socialistiska vägen eller inte, men det är det socialistiska landets plikt att vara ett gott exempel.

De kinesiska ledarna är inte bara oklara över alla dessa politiska, teoretiska och organisatoriska problem, utan vägrar dessutom att reda ut dem och gör dem istället avsiktligt ännu dunklare, därför att — som Mao Tse-tung säger — först måste vi röra ihop saker för att senare kunna reda ut dem. Denna tes är inte riktig. Tvärtom måste vi klargöra saker och ting och övertyga folk att genomföra revolutionen, ty oredan finns redan. Om frågan gäller att ställa till oreda, så låt oss då ställa till oreda för den döende imperialismen, och inte hjälpa den och förse den med kryckor för att förlänga dess existens. Låt oss förkorta kapitalismens existens, så att folken och proletariatet kan befrias och socialismens och kommunismens perspektiv föras närmare. Detta är vår revolutionära väg, marxismen-leninismens väg. Det finns ingen annan väg.

De kinesiska ledarna använde förr uttrycket en "lika för lika"-kamp mot USA-imperialismen, men de tillämpade den inte i praktiken då, och de

tillämpar den sannerligen inte idag. De för ingen "lika för lika"-kamp mot USA, eftersom de närmar sig USA-imperialismen och har allierat sig med den.

Kinas diplomatiska, handelsmässiga och kulturella förbindelser med de imperialistiska staterna och världens övriga stater sker på en kapitalistisk grund. Kinas mål med dessa förbindelser är att stärka sina ekonomiska och militära ställningar genom den hjälp som landet vill få från de mäkriga imperialistiska staterna, så att också Kina kan tävla med de två andra supermakterna. Kinas propaganda via radio och andra media är utformad för att ute i världen ge intryck av att Kina inte bara är en stor och mäktig stat med en uråldrig kultur, utan också att den nuvarande kinesiska politiken är progressiv, ja t o m marxist-leninistisk. Men denna de kinesiska revisionisternas verksamhet tjänar inte, och kan inte på något sätt tjäna, som ett exempel som folken i världen bör följa i sin kamp för att krossa den kapitalistiska och imperialistiska makten.

Den kinesiska uppfattningen om den "tredje världens" enhet är reaktionär

Den kinesiska ledningen eftersträvar att förena alla den "tredje världens" länder, länder vilka är heterogena från varje synpunkt: vad gäller deras ekonomiska, sociala och kulturella utveckling, den tid som behövdes och den väg som följdes av vart och ett av dem för att vinna den grad av frihet och oberoende de åtnjuter idag, o s v.

Men hur tänker sig Kina den enhet som det förkunnar? Den kinesiska ledningen tänker sig inte denna enhet som uppnådd på det marxist-leninistiska sättet och i revolutionens och folkens befrielses intresse. Den ser den från den borgerliga synpunkten, d v s som en enhet medelst fördrag och avtal som ingås och upplöses av de styrande i dessa länder, vilka är knutna till en imperialistisk makt idag, men som imorgon kan säga upp de avtal de själva har slutit, för att knyta sig till en annan.

Den revisionistiska kinesiska ledningen glömmer att dessa nationalstaters enhet kan säkras endast genom proletariatets och de arbetande massornas kamp i varje enskilt land, i första hand mot den yttre imperialism som trängt in i landet i fråga, men också mot den inhemska kapitalismen och reaktionen. Endast på denna grundval kan dessa länders enhet åstadkommas. Bara på denna grundval kan man förverkliga enhetsfronten mot den utländska imperialismen såväl som mot kungarna, den inhemska reaktionära bourgeoisin, de feodala jordägarna och diktatorerna.

Under kapitalismen genomförs enhet endast uppifrån, i toppen, för att trygga bourgeoisins segrar och för att försvara sig mot revolutionen, medan däremot äkta enhet, en folkens enhet, måste uppnås huvudsakligen nedifrån, med proletariatet i ledningen för denna enhet.

Naturligtvis kan inte den taktik som proletariatet i ett land i den s k tredje världen, eller som proletariatet i alla dessa länder, kan komma att bruka för att enas med andra politiska krafter mot imperialismen, förkastas utan vidare. De revolutionära krafternas enhet vid en given tidpunkt med t o m den borgerliga ledningen i ett land, när en djup motsättning uppkommer mellan denna och en främmande imperialism, eller med en reaktionär ledning i ett annat av den "tredje världens" länder, kan inte heller uteslutas.

Alla dessa tillfällen och möjligheter måste studeras och utnyttjas av de revolutionära krafterna. Det är därför som Lenin säger att det socialistiska landets och det internationella proletariatets hjälp ska vara differentierad och villkorlig.

De kinesiska ledarna förespråkar emellertid just en ovillkorlig allians mellan reaktionära regeringar, för att, som man påstår, motsätta sig imperialismen. Och när de uttalar sig mot imperialismen, menar de inte imperialismen i allmänhet, utan bara den sovjetiska socialimperialismen.

Imperialismens och kapitalismens försvagande är världshistoriens huvudtendens idag. Olika staters ansträngningar att frigöra sig från imperialismens inflytande utgör en annan tendens, vilken också leder till imperialismens försvagande. Men denna andra tendens, som den kinesiska ledningen anser absolut viktigast, utan att göra någon skillnad mellan olika länder, utan att analysera de allmänna och särskilda förhållandena, leder inte in på den rätta vägen för folkens enhet i kampen för att frigöra sig från imperialistisk inblandning och herravälde. Likaledes kan de kinesiska revisionisternas andra ståndpunkt, som ser Europa som en kontinent bestående av den "andra världens" länder, vilka de sätter i allians med den "tredje världen", inte heller leda in på den rätta vägen. Denna gruppering av kapitalistiska stater kan aldrig vara förespråkare för världskapitalismens allmänna försvagning. Att säga att en sådan sak kan uppnås med bistånd och medverkan från Storbritanniens aristokratiska bourgeoisi, Västtysklands revanschistiska bourgeoisi, den sluga franska bourgeoisin och andra viktiga kapitalistiska grupper är en beklaglig naivitet.

Anhängarna av teorin om "tre världar" kan hävda, att de genom att förespråka dessa kapitalistiska länders enhet avser att försvaga imperialismen. Men vilken imperialism kommer denna enhet att försvaga? Den impe-

rialism vilken teorin om "tre världar" manar till att man ska skapa en enhetsfront med, mot socialimperialismen? Den imperialism med vilken de kapitalistiska länderna i Europa är i allians, trots deras motsättningar med den? Att förespråka stärkandet av denna gruppering av stater innebär helt klart att förespråka ett stärkande av USA-imperialismens och Västeuropas kapitalistiska staters positioner.

Å andra sidan, när den kinesiska ledningen talar om skapandet av en allians mellan den "andra världens" stater och staterna i den s k tredje världen, så syftar den på en allians mellan de härskande kretsarna i dessa länder. Men att hävda att dessa allianser kommer att bidra till folkens befrielse är en idealistisk, metafysisk och anti-marxistisk föreställning. Att bedra folkens breda massor, som kämpar för sin befrielse, med sådana revisionistiska teorier är således att begå ett brott mot folken och revolutionen.

Kinas Kommunistiska Parti anser att imperialismen inte känner till, inte ser, inte förstår och inte utnyttjar de motsättningar som finns mellan de länder som helt nyligen har kastat av sig kolonialismens ok och istället har hamnat under neokolonialismens ok. Fakta visar att imperialismen utnyttjar dessa motsättningar ständigt till sin egen fördel. Den uppmanar och driver dessa länder och deras folk att bekämpa varandra, att splittras och tvista så att de misslyckas att uppnå enhet ens om vissa enskilda problem.

Imperialismen för också en kamp på liv och död, den försöker att förlänga sin existens, och när den ser att den inte kan uppnå detta med de vanliga medlen, kastar den sig in i öppet krig och aggression för att återvinna sin överhöghet och hegemoni.

De kinesiska ledarna vill ena länderna i den "tredje världen", inte bara med varandra utan också med USA, mot den sovjetiska socialimperialismen. Med andra ord säger de kinesiska revisionisterna öppet till folken i den "tredje världen" att den sovjetiska socialimperialismen är deras huvudfiende, och att de därför inte för närvarande får resa sig mot USA-imperialismen eller mot dess allierade, d v s den reaktionära bourgeoisin som härskar i deras egna länder. Enligt den kinesiska "teorin" måste den "tredje världens" stater kämpa, inte för att stärka sin frihet, sitt oberoende och sin suveränitet, och inte för att genomföra den revolution som störtar bourgeoisins välde över ända, utan för att bevara status quo. Det är förståeligt att de kinesiska revisionisterna, genom att förespråka en överenskommelse med USA tvärtemot revolutionens intresse och den nationella befrielsens sak, driver dessa stater in i en förrädisk kompromiss.

De äkta marxist-leninistiska partierna har den internationlistiska

plikten att uppmuntra och inspirera proletariatet och folken i alla dessa länder att förverkliga revolutionen, att resa sig mot utländskt och inhemskt förtryck och slaveri, i vilken form de än framträder. Vårt parti anser att detta är det enda sättet att skapa de förutsättningar som krävs för att folken ska kunna bekämpa både imperialismen och socialimperialismen, med vilka den kapitalistiska bourgeoisin i de flesta av dessa länder i den "tredje världen" på de mest olika sätt är sammanlänkad.

Men vad gör Kina? Kina tar Mobutu och klicken kring honom i Zaire under sitt beskydd. Genom sin propaganda försöker Kina skapa intrycket att det skulle försvara folket i detta land mot en invasion av legosoldater iscensatt av Sovjetunionen, men i verkligheten försvarar Kina den reaktionära Mobutu-regimen. Mobutu-klicken är en agentur i USA-imperialismens tjänst. Genom sin propaganda och sitt "pro-zairiska" ställningstagande försvarar Kina Mobutus allians med USA-imperialismen, med neokolonialismen, och arbetar för att förhindra varje förändring av status quo i detta land. De äkta revolutionärernas plikt är inte att försvara de reaktionära härskarna, imperialisternas verktyg, utan att uppmana Zaires folk att strida för sin frihet och suveränitet mot Mobutu, det inhemska kapitalet och USA-imperialismen, den franska, belgiska och all annan imperialism.

Precis som vi är emot Mobutu i Zaire, är vi också emot Neto och hans hantlangare i Angola, för Sovjetunionen och Neto gör samma sak i Angola som USA och Mobutu gör i Zaire. Om man analyserar situationens utveckling i de nämnda två staterna är det uppenbart hur rivaliteten där rasar mellan supermakterna om uppdelningen av kolonier och marknader. Vi stödjer varken Neto eller Sovjetunionen, men medan vi bekämpar dem kan vi inte stödja USA-imperialismen och dess legosoldater, fiender till det angolanska folket. I varje situation, under alla omständigheter och vid varje tidpunkt måste vi stödja de revolutionära folken, och i Zaires och Angolas fall kan vi stödja endast folken i dessa två länder i deras ansträngningar för att kasta av det ok som supermakterna lägger på deras skuldror.

Vad ska man rekommendera revolutionärerna i Zaire? Att göra en kompromiss med Mobutu, så att folket i detta land kommer att bli än mer förtryckt av imperialismen, som de kinesiska revisionisterna föreslår? Nej, marxist-leninister kan inte rekommendera detta slags kompromiss, varken åt Zaires folk eller åt något annat folk.

Låt oss som exempel ta Kinas politik i Pakistan. Khanernas Pakistan, där den rika bourgeoisin och de stora godsägarna alltid har härskat, har — som det påstås — varit en allierad till Kina. Kinas hjälp till detta land var

emellertid inte av revolutionär karaktär. Kina bidrog till att stärka Pakistans reaktionära och storgodsägande bourgeoisi, vilken barbariskt förtrycker folket i detta land, precis som Nehrus, Gandhis och de andra reaktionära magnaternas klick förtrycker det indiska folket. Zulfikar Ali Bhuttos regering var inget undantag. Först bröt sig Östpakistan loss från Västpakistan. Indien förstod att utnyttja de stora motsättningar som fanns mellan folket i Östpakistan och den reaktionära bourgeoisi som härskade i Västpakistan. Indien underblåste dessa motsättningar i så hög grad att Östpakistans folk drevs att göra uppror mot Ali Bhuttos Pakistan. Vid denna tid skapades i Östpakistan, som tog namnet Bangladesh, Mujibur Rahmans regering, som påstod sig kämpa för demokratin och för försvar av folkets intressen. Men en morgon mördades Mujibur Rahman av element nära knutna till USA-imperialismen. Nu har Ali Bhutto också störtats. Således har Kinas vän och allierade, Pakistans största jordägare och rikaste man, störtats av andra reaktionärer i en statskupp.

Men vad är det för slags opposition som kom till makten, och vilka är de som deltar i den? Också denna är en reaktionär kraft, bestående av militärer, kapitalister och stora jordägare. Drivna av sina klassintressen och de band de också har, än med USA, än med Sovjetunionen, än med Kina, försöker de hålla den reaktionära makten stadigt i sina händer. Att under dessa förhållanden tala till Pakistans folk om nära allians med och stöd åt den ena eller andra borgerliga politiska kraften, om att ersätta en klick av härskare med en annan, som de kinesiska ledarna gör, är inte att visa dem den rätta vägen för revolutionen. Den rätta vägen består i att mana folket att mellan de två eldar som Bhutto och hans motståndare utgör, tända revolutionens mäktiga eld, vilken är kapabel att kväva de två förstnämnda eldarna, att störta de två klickar av samma skrot och korn som finns i Pakistan. I denna strid på två flanker kommer det pakistanska folket självt att veta hur det ska utnyttja motsättningarna.

Detsamma är giltigt för många länder i den s k tredje världen, eller alliansfria världen.

Således misslyckas den kinesiska ledningen inte bara i sina allianser och sin vänskap med marxist-leninisterna, utan också i sina allianser med de borgerligt kapitalistiska staterna. Men varför misslyckas den? Därför att dess politik inte är marxist-leninistisk, därför att de analyser den gör och de slutsatser den drar är felaktiga. Vilket förtroende kan under dessa förhållanden folken i den "tredje världen" ha för Kina, som ju syftar till att ta dessa länder under sina vingars beskydd?

Endast proletariatets diktatur, endast den marxist-leninistiska ideolo-

gin, endast socialismen alstrar uppriktig kärlek, nära vänskap och stålhård enhet mellan folken, genom att de eliminerar allt som splittrar och skiljer dem åt. För att skapa enhet och vänskap mellan folken, och för att lösa problemen på det sätt som bäst motsvarar deras intressen, får man inte på något sätt hjälpa eller göra eftergifter åt sådana degenererade borgare som Mobutu, Bhutto, Gandhi och andra, med det föregivna syftet att etablera en politisk jämvikt, vilket är ett uttryck för den ovetenskapliga, folkfientliga och opportunistiska "jämvikts"-teorin, som tjänar till att vidmakthålla status quo och bevara slaveriet.

Vi marxist-leninister kämpar mot neokolonialismen och mot den förtryckande kapitalistiska bourgeoisin i varje land, alltså mot de som förtrycker folken. Denna kamp kan genomföras om de äkta kommunistiska partierna sporrar, organiserar och leder proletariatet och de arbetande massorna. Partiets ledning av proletariatet och massorna fullgörs framgångsrikt bara när partiet besjälas av en marxist-leninistisk revolutionär anda, och inte av en mångtydig anda med hundra tolkningar och hundra fanor. I sina handlingar utgår det marxist-leninistiska partiet i ett äkta socialistiskt land inte bara från den egna statens intressen, utan tar också alltid hänsyn till världsrevolutionens intressen.

Den kinesiska teorin om den "tredje världen" och den jugoslaviska teorin om den "alliansfria världen" saboterar folkens revolutionära kamp

Alla marxismen-leninismens renegater, de sovjetiska, titoistiska, kinesiska och de andra moderna revisionisterna, gör sitt yttersta för att bekämpa marxismen-leninismen, proletariatets segerrika teori. Vårt partis avslöjande av teorin om "tre världar" har ställt de kinesiska revisionisterna i en svår situation, därför att de är oförmögna att svara teoretiskt på vårt förkastande och avslöjande av deras teser, och detta inte för att de är rädda för oss, utan för att de är rädda för sin brist på argument.

Mao Tsetung och Teng Hsiao-ping, som utformade eller lade sig till med begreppet "tredje världen", ville inte stödja denna teori med teoretiska argument eftersom de inte kunde det, och detta inte utan orsak. Varför gjorde de inte detta? Detta deras "förbiseende" är ett trick, och dess syfte är att bedra folk, att få dem att acceptera en absurd tes utan diskussion, bara för att det var Mao Tsetung som formulerade den. Mao Tsetung kunde inte förklara den teoretiska grundvalen för detta "filosofiska" eller "politiska" begrepp av det enkla skälet att det inte har någon

sådan. Han och hans anhängare nöjer sig med att förkunna sin uppfattning om uppdelningen av världen i tre, men utan att försvara den, eftersom de själva vet att denna tes är oförsvarbar.

Den kinesiska "tredje världen" och den jugoslaviska "alliansfria världen" är nära nog en och samma sak. Syftet med bägge dessa "världar" är att tillhandahålla ett teoretiskt rättfärdigande för utsläckandet av klasskampen mellan proletariatet och bourgeoisin, och att bistå de stora imperialistiska och kapitalistiska makterna att bevara och föreviga det borgerliga förtryckar- och utsugarsystemet.

Som en falsk, anti-marxistisk teori, i fullständig avsaknad av en teoretisk grund, har teorin om den "tredje världen" — och den myt som de kinesiska revisionisterna har skapat kring den — ingen som helst effekt, varken på proletariatets breda massor eller de lidande folken i den "tredje världens" länder, eller ens på dessa länders ledare. Dessa ledare, vilka den kinesiska ledningen försöker att ta under sitt beskydd, har sina egna djupt rotade åsikter, de har sina egna ideologier och bestämda inriktningar, och därför går de inte på de kinesiska sagorna. Teng Hsiao-ping & Co tror att Kina med sitt väldiga territorium och sin stora befolkning kan imponera på dessa länder. Till en viss grad och så länge den inte äventyrar dess planer passar den kinesiska teorin om "tre världar" USA-imperialismen. Denna teori bidrar till att det skapas förvirrade situationer i världen, vilka både USA-imperialismen och den sovjetiska socialimperialismen utnyttjar för att utöka sin hegemoni, för att ännu fastare sammanlänka sig och ingå allianser och överenskommelser med de kapitalistiska och borgerliga jordägande ledarna i den s k tredje världens länder. Denna situation tjänar samtidigt de kinesiska revisionisternas socialimperialistiska syften.

Vad gäller teorin om den "alliansfria världen", upphöjer de jugoslaviska revisionisterna den till en allmängiltig teori som de menar ska ersätta den marxist-leninistiska teorin, vilken enligt deras åsikt har blivit "föråldrad" och inte längre är "aktuell", därför att folken och världen enligt dem skulle ha förändrats. De dömer inte ut marxismen-leninismen öppet, som Carillo gör, utan bekämpar den genom att försvara sin teori om den "alliansfria världen", medan de som försvarar marxismen-leninismen enligt de jugoslaviska revisionisterna alltid upprepar samma "misstag", eftersom de vägrar att korrigera denna revolutionära läras principer och normer, alltså är de "återfallsförbrytare". Enligt dem är Albanska Arbetets Parti (som är målet för deras angrepp) ett "återfallande" parti, eftersom det försöker tillämpa Marx', Engels', Lenins och Stalins principer, metoder och vetenskapliga lära på "en värld helt och hållet olik den då dessa levde".

De titoistiska uppfattningarna är helt och hållet anti-marxistiska. Den analys titoisterna gör av utvecklingsprocessen i dagens värld utgår från dessa uppfattningar. Den moderna revisionismen i allmänhet, och den jugoslaviska och kinesiska revisionismen i synnerhet, är mot revolutionen. De jugoslaviska och kinesiska revisionisterna anser USA-imperialismen vara en mäktig kraft som man kan få att slå in på en mer logisk kurs och att "hjälpa" dagens värld, som enligt dem befinner sig i utveckling och inte vill ingå allianser. Men den jugoslaviska teorin är oförmögen att göra en ordentlig definition av själva termen "alliansfri". I vilket avseende är de länder som den räknar in i denna sin värld alliansfria? Politiskt, ideologiskt, ekonomiskt eller militärt? Den jugoslaviska pseudo-marxistiska teorin nämner eller berör inte denna fråga, därför att inget av dessa länder, vilka den söker att leda under sken av att de utgör en ny värld, kan lösgöra sig från sina många och olika former av beroende till USA-imperialismen eller den sovjetiska socialimperialismen.

Den jugoslaviska "teorin" gör stort väsen av det faktum att kolonialismen av den gamla typen nu i allmänhet har avskaffats, men den talar inte om att många folk har hamnat i den nya kolonialismens klor. Vi marxist-leninister förnekar inte det faktum att kolonialismen i sin gamla form har avskaffats, men vi betonar att den har ersatts av neokolonialismen. Samma kolonialister som igår förtryckte folken förtrycker dem än idag genom sin ekonomiska och militära styrka, och förvirrar dem politiskt och ideologiskt genom att införa sitt dekadenta levnadssätt. Titoisterna betraktar en sådan situation som en stor förändring av världen, och tillägger att varken Marx eller Lenin — och allra minst Stalin som de avvisar helt och hållet — föreställde sig en sådan möjlighet. Enligt dem är folken nu fria och oberoende och strävar bara efter alliansfrihet och att världens rikedomar skall delas på ett mer rationellt och rättvist sätt.

För att denna "strävan" skall förverkligas, begär de jugoslaviska "teoretikerna" att USA-imperialisterna, de sovjetiska socialimperialisterna och de utvecklade kapitalistiska staterna skall visa sig generösa och genom internationella konferenser, debatter och ömsesidiga eftergifter välvilligt bidra till omvandlingen av dagens värld, vilken enligt dem "har uppnått en sådan medvetenhetsnivå att den är i stånd att gå mot socialismen".

Detta är den "socialism" som de titoistiska revisionisterna förkunnar, och de gör det särskilt enträget för att så mycket som möjligt vända bort folken från verkligheten. Eftersom de är emot revolutionen är de för bibehållandet av samhällsfreden och för samförstånd mellan bourgeoisin och proletariatet för att "förbättra de lägre klassernas levnadsstandard". Med

andra ord ber de ödmjukt de högre klasserna att visa sig "generösa" och avstå en liten del av sina profiter till "jordens fördömda".

Tito vill förvandla teorin om den "alliansfria världen" till "en allmängiltig lära", vilken, som vi nämnde tidigare, påstås vara anpassad till "det aktuella världsläget". Världens folk har vaknat upp och vill leva fria, men enligt Titos teori är denna "frihet" för närvarande inte "fullständig" på grund av att det existerar två block, nämligen NATO och Warszawapakten.

Tito uppträder som den ledande figuren och banérföraren i anti-blockpolitiken. Det är sant att hans land inte är medlem av varken NATO eller Warszawapakten, men det är med många band knutet till dessa militära organisationer. Den jugoslaviska ekonomin och politiken är inte oberoende, de hålls uppe av de krediter, den hjälp och de lån som de erhåller från de kapitalistiska länderna, i första hand från USA-imperialismen. Det är därför Tito litar mest till denna imperialism. Han liter emellertid också till den sovjetiska socialimperialismen och alla andra imperialistiska stormakter. Sålunda är Jugoslavien, som påstår sig vara alliansfritt, *de facto* om än inte *de jure*, knutet till supermakternas aggressiva organisationer.

Det finns många ledare som Tito i olika länder, vilka han vill församla i den s k alliansfria världen. Dessa personligheter är i allmänhet borgerliga, kapitalistiska och icke-marxistiska, och många av dem bekämpar revolutionen. Beteckningarna socialist, demokrat, socialdemokrat, republikan, oberoende republikan etc, som några av dessa personligheter lägger sig till med, tjänar i de flesta fall till att bedra proletariatet och det förtryckta folket, i avsikt att hålla dem i träldom och manövrera på deras bekostnad.

Den anti-marxistiska, kapitalistiska ideologin är förhärskande i de "alliansfria" staterna. Många av dessa stater har band till och är invecklade med supermakterna och alla de utvecklade kapitalistiska länderna i världen på samma sätt som det titoistiska Jugoslavien. Det enda syftet och grunden för grupperingen inom den "alliansfria världen" under Titos ledning, vilket denne förespråkar för alla världens länder, är att kväva revolutionen, att hindra proletariatet och folken att resa sig för att störta det gamla kapitalistiska samhället och upprätta det nya samhället, socialismen.

Detta är den idé och den huvudprincip som leder Tito i sammanförandet av dessa länder. Han skryter med att ha lyckats föra samman dem och ta ledningen över dem, men i verkligheten existerar inget sådant, då ingen ger den titoistiska teorin om den "alliansfria världen", eller den kinesiska teorin om "tre världar", den vikt som deras banérförare önskar och eftersträvar. Var och en går sin egen väg på det sätt som ger honom de största och snabbaste fördelarna.

Alla tecken tyder på att USA-imperialismen och världskapitalismen föredrar Titos "alliansfria värld" framför kinesernas "tredje värld". Även om de stödjer den kinesiska teorin om "tre världar", är de utvecklade kapitalistiska länderna och USA-imperialismen emellertid en smula försiktiga och tveksamma, eftersom Kinas stärkande kan leda till besvärliga situationer och eventuellt bli farligt för amerikanerna själva, medan däremot Titos "alliansfria världs" inte utgör någon fara alls för USA. Det är därför som Carter under Titos senaste besök i USA prisade dennes roll i skapandet av den "alliansfria världen", och beskrev de "alliansfria ländernas" rörelse som "en mycket viktig faktor i lösandet av de stora problemen i dagens värld".

De "alliansfria länderna", av vilka de flesta är kapitalistiska länder, har kastat sina tärningar. De vet att manövrera i politiken, de ställer sig på de imperialistiska och kapitalistiska makters sida som ger dem mest hjälp. Att ägna sig åt politik betyder, enligt den borgerliga och kapitalistiska synsättet, att bedra, lura och överlista andra i så stor utsträckning och så ofta som möjligt. Denna politik är en prostitutionens politik, som i givna ögonblick och allt efter omständigheterna syftar till att tjäna en del pengar på en mäktigare stat i sin egen klass' intresse, i denna klass' pampars intresse.

Titoismen förkunnar, genom sin teori om den "alliansfria världen", just denna politik. Men den har inte samma inriktning överallt, som Tito påstår. De "alliansfria" staterna agerar utan att rådfråga Tito om vad de skall göra och hur de skall göra det. Med några få undantag försöker dessa staters härskare att stärka sin kapitalistiska makt, att utsuga sitt folk, att stå på vänskaplig fot med ett stort imperialistiskt land, att förhindra utbrottet av varje revolt eller resning från folkets sida, varje revolution, och om så behövs, kväva dem. Detta är den titoistiska "alliansfria världens" hela politik.

Den kinesiska teorin om den "tredje världen" är också den för status quo. Syftet med den titoistiska "alliansfria världen" är att tigga krediter från USA-imperialismen och de andra kapitalistiska länderna för att berika bourgeoisin och hålla den vid makten. Kina i sin tur försöker med hjälp av den "tredje världen" att berika sig, stärka sig ekonomiskt och militärt i avsikt att bli en supermakt för att kunna behärska världen. Syftet med båda dessa "världar" är anti-marxistiskt. De är pro-kapitalistiska och för USA-imperialismen.

Som bl a Titos besök i Kina och Hua Kuo-fengs besök i Jugoslavien visade, öser de jugoslaviska revisionisterna lovord och hycklande smicker över Kina, väl anpassat till de kinesiska revisionisternas karaktär och avsett

att dra dem närmare de jugoslaviska ståndpunkterna, så att teorin om de "alliansfria länderna" kommer att finna inte bara förståelse utan också fullständigt accepterande i Peking. Även om de inte ger upp sin teori om den "tredje världen" har de kinesiska revisionistiska ledarna, ledda av Hua Kuo-feng och Teng Hsiao-ping, uttryckt sitt öppna stöd till den titoistiska teorin om den "alliansfria världen". De har visat att de vill verka i nära kontakt med de jugoslaviska revisionisterna och efter samma linje som de, på två parallella spår, med det gemensamma anti-marxistiska syftet att bedra folken i den "tredje världen". De jugoslaviska ledarna utvecklar nu dessa uppfattningar till försvar för Kina. I försvaret av Kina har de emellertid rest några "argument" som är stötande för Kina, som den storhetsvansinniga stat det är. Titoisterna kommer till stöd för och försvarar Kina mot det avslöjande som vårt parti gör av den kinesiska ledningen, då de påstår att Kinas nuvarande politik skulle vara realistisk.

Kina, säger jugoslaverna, är ett stort land som utifrån sin själva karaktär måste utvecklas, eftersom det fortfarande är efterblivet, ett utvecklingsland. Titoisterna hävdar att de marxist-leninistiska partierna, som t ex Albanska Arbetets Parti, har fel när de angriper Kina för dess rättfärdiga strävan till utveckling och alliansfrihet, för den hjälp det ger nationella befrielsekrig, o s v. Jugoslavien har ambitionen att göra Kina till en av sina satellitstater. Det viktiga för de jugoslaviska revisionisterna är att Kina antar deras anti-marxistiska uppfattningar utan någon tvekan.

Jugoslavien, med Tito i spetsen, har med teorin om den "alliansfria världen" alltid trofast tjänat USA-imperialismen. Tito och hans grupp utför även nu detta slags tjänst genom att försöka föra Kina närmare och i allians med USA. Detta var huvudsyftet med Titos resa till Peking och hans samtal där, vilka resulterade i en nära vänskap som i och med Hua Kuo-fengs resa till Jugoslavien har tagit formen av vidsträckt samarbete, inte bara mellan de två staterna utan också mellan de två partierna. Under Titos besök i Peking medgav de kinesiska ledarna halvt om halvt att Jugoslaviens Kommunisters Förbund är ett marxist-leninistiskt parti och att en äkta socialism bygges i Jugoslavien. När Hua Kuo-feng åkte till Belgrad bekräftade de denna bedömning fullständigt och officiellt.

Med andra ord har maoisterna gjort precis vad Mikojan och Chrusjtjov gjorde på sin tid, när de gav Tito fullt erkännande som en "marxist" och deklarerade att "socialismen byggs i Jugoslavien", och att "Jugoslaviens Kommunistiska Parti är ett marxist-leninistiskt parti".

USA drar allt efter sin önskan antingen i Tito-tråden eller i Hua Kuo-feng- och Teng Hsiao-ping-trådarna. De två sistnämnda är marionetter

som inte framträder öppet på barnteaterscenerna, utan håller sig i kulisserna. När deras teorier angrips och de inte finner några fakta att stötta sina argument med, deklarerar de att "de inte inlåter sig i polemik"! Varför inlåter de sig inte i polemik med det socialistiska Albanien och det marxist-leninistiska Arbetets Parti, när dessa avslöjar dem så grymt inför världsopinionen? Vad väntar de på? De inlåter sig inte i polemik, därför att de fruktar att deras förrädiska spel mot marxismen-leninismen och revolutionen kommer att avslöjas. När de kinesiska ledarna, genom jugoslaverna och andra, säger att Kina inte kommer att svara på den albanska polemiken, så är deras syfte att dölja sanningen. USA, Sovjetunionen och andra kapitalistiska länder håller ständigt olika bilaterala eller multilaterna möten, alla sorters konferenser och kongresser, antar resolutioner, håller tal och organiserar presskonferenser, ljuger mycket och använder sig på en och samma gång av löften, hotelser och utpressning. Allt detta gör de för att komma ur den kris i vilken de sjunkit ned, för att undertrycka de lidande förtryckta folkens hämndkänslor, för att bedra de breda arbetande massorna och proletariatet, och lura de progressiva demokraterna. Också de jugoslaviska och kinesiska revisionisterna spelar sina kort i hela detta förvillande och smutsiga spel.

Teorin om "utvecklingsvärlden" är också den ett av korten i detta spel, och har samma anti-marxistiska syfte: att förvirra folks tänkande. Denna teori nämner inte politiska problem, för att göra det skulle vara förgäves. Det enda som räknas enligt denna teori är den "ekonomiska frågan" och "utvecklingsfrågan" i allmänhet. Men vilket slag av utveckling som teorin om "utvecklingsvärlden" strävar efter definieras inte av någon. Naturligtvis vill de olika länderna i världen utvecklas på det ekonomiska, politiska, kulturella och på alla andra områden. Världens folk, med proletariatet i spetsen, vill störta den gamla, ruttna borgerliga kapitalistiska världen och i dess ställe bygga den nya världen, socialismen. Men teorierna om den "alliansfria världen" och "utvecklingsvärlden" nämner inte denna värld.

När vi marxist-leninister talar om olika länder, ger vi också våra uppfattningar om dem. Vi gör värderingar av utvecklingsnivån hos det ena eller andra landet, av möjligheterna för varje stat att utvecklas. Vi säger att folket i varje land måste genomföra revolutionen och bygga det nya samhället genom att lita till sina egna krafter. Vi säger att varje stat för att bli fri, oberoende och suverän måste bygga ett nytt samhälle, bekämpa och störta sina förtryckare, bekämpa varje imperialism som förslavar den, vinna och försvara sina politiska, ekonomiska och kulturella rättigheter, och bygga ett fullständigt fritt och oberoende fosterland där arbetarklassen

härskar i allians med alla de arbetande massorna. Detta är vad vi säger, och vi är bestämda försvarare av den leninistiska tesen om två världar. Vi är medlemmar av den nya socialistiska världen, och vi bekämpar intill döden den gamla kapitalistiska världen.

Alla andra teorier som indelar världen i den "första världen", "andra världen", "tredje världen", den "alliansfria världen", "utvecklingsvärlden" eller varje annan "värld" som kan tänkas bli uppfunnen i framtiden, tjänar kapitalismen, stormakternas hegemoni och deras syften att hålla folken i träldom. Det är därför som vi med all vår styrka bekämpar dessa reaktionära, anti-marxistiska teorier.

Hela världen, och speciellt länderna i den s k tredje världen, alliansfria världen eller utvecklingsvärlden, följer med sympati vårt partis kamp. I våra marxist-leninistiska uppfattningar, i vårt partis ideologiska och politiska inställning, ser folken i dessa länder — vilka de kinesiska, titoistiska och sovjetiska revisionistiska teorierna samt USA-imperialismens teorier etc, försöker att bedra — en korrekt inställning som motsvarar den rätta vägen för deras befrielse från utsugning och förtryck en gång för alla.

Just på grund av detta försöker marxismen-leninismens och vårt partis fiender att rikta anklagelsen mot oss att vi är sekterister, ultra-vänster, blanquister, och att vi inte gör en korrekt analys av det internationella läget, utan håller fast vid vissa omoderna scheman, o s v. Det står klart att de syftar på vår revolutionära lära, som de kallar "marxist-leninistisk schematism", "stalinistisk schematism", o s v.

De anklagar oss för att vi skulle uppmana de länder som har befriat sig från exploateringen i form av den gamla kolonialismen, och som nu utstår exploatering i den nya kolonialismens form, att genast gå över till socialismen, att genomföra den proletära revolutionen omedelbart. De tror att de skadar oss genom detta, genom att framställa oss som äventyrare. Men vårt parti förblir troget mot den marxist-leninistiska teorin, den teori som korrekt har definierat revolutionens väg, de stadier som denna revolution måste genomgå och de förutsättningar som måste uppfyllas för att denna revolution, antingen nationellt-demokratisk och anti-imperialistisk eller socialistisk, skall kunna genomföras framgångsrikt. Vi förblev trogna mot denna teori under vårt anti-fascistiska nationella befrielsekrig, vi är trogna mot den nu, i uppbygget av socialismen, och trogna mot den i vår ideologiska kamp och vår utrikespolitik. Vår analys är korrekt, därför kan inget förtal rubba den.

II

KINAS PLAN FÖR ATT BLI EN SUPERMAKT

Inledningsvis — då vi analyserade USA-imperialismens och den sovjetiska socialimperialismens globala strategi för världsherravälde — och samtidigt som vi analyserade den moderna revision ismens olika varianters framväxande och utveckling såväl som alla dessa fienders kamp mot marxismen-leninismen och revolutionen, dröjde vi också vid den kinesiska revisionismens roll och strategi.

Kina framställer sin politiska linje som marxist-leninistisk, men verkligheten visar på motsatsen. Det är just denna linjes verkliga natur som vi marxist-leninister måste blottlägga. Vi får inte tillåta de revisionistiska kinesiska teorierna att accepteras som marxistiska teorier, vi får inte tillåta Kina, med den kurs det slagit in på, att framställa sig som om det kämpar för revolutionen, medan det i verkligheten bekämpar den.

Med den politik som Kina för blir det än mer uppenbart att landet försöker att stärka kapitalismens positioner på hemmaplan och upprätta sin hegemoni i världen, att bli en stor imperialistisk makt och också det inta den "plats det förtjänar", så att säga.

Historien visar att varje stort kapitalistiskt land syftar till att bli en stor världsmakt, att nå ifatt och överträffa de andra stormakterna, och konkurrera med dem om världsherraväldet. För att bli imperialistiska makter har de stora borgerliga staterna följt olika vägar, beroende av bestämda historiska och geografiska omständigheter, av produktivkrafternas utveckling, o s v. USA följde inte samma väg som de gamla europeiska makterna, såsom Storbritannien, Frankrike och Tyskland, vilka blev imperialistiska makter på grundval av sina koloniala erövringar.

Efter andra världskriget framträdde USA som den största kapitalistiska makten. På grundval av sin stora ekonomiska och militära styrka, och genom utvecklingen av neokolonialismen, förvandlades det till en imperia-

listisk supermakt. Men kort därefter kom en annan supermakt till, nämligen Sovjetunionen, vilket efter Stalins död och den chrusjtjovitiska ledningens förräderi mot marxismen-leninismen, förvandlades till en imperialistisk supermakt. För detta syfte utnyttjade Sovjetunionen den stora ekonomiska, tekniska och militära potential som socialismen byggt upp.

Vi bevittnar nu ansträngningarna från en annan stor stat, dagens Kina, att bli en supermakt, emedan också Kina hastigt går framåt längs den kapitalistiska vägen. Men Kina saknar kolonier och en omfattande utvecklad industri, det saknar en stark ekonomi i allmänhet, och det saknar en stor kärnvapenpotential i nivå med de andra två imperialistiska supermakterna.

För att bli en supermakt är det absolut nödvändigt att ha en utvecklad ekonomi och en armé utrustad med atombomber, att kunna försäkra sig om marknader, inflytelsesfärer och kapitalinvesteringar i främmande länder, o s v. Kina försöker att förverkliga dessa förutsättningar så snabbt som möjligt. Detta uttrycktes i Chou En-lais tal i folkförsamlingen 1975 och upprepades på Kinas Kommunistiska Partis 11:e kongress, där det deklarerades att Kina före århundradets slut skulle bli ett mäktigt modernt land med målet att hinna ifatt USA och Sovjetunionen. Nu har hela denna plan utvecklats och preciserats i vad som kallas de "fyra moderniseringarnas" politik.

Men vilken väg har Kina valt för att också det skall bli en supermakt? För närvarande är världens kolonier och marknader upptagna av andra. Att inom tjugo år och med egna krafter skapa en ekonomisk och militär potential likvärdig med amerikanernas och ryssarnas, som de kinesiska ledarna hävdar att de kommer att göra, är omöjligt.

Under dessa förhållanden kommer Kina, för att kunna bli en supermakt, att få gå igenom två huvudfaser; först måste det söka krediter och investeringar från USA-imperialismen och de andra utvecklade kapitalistiska länderna samt inhandla modern teknologi för att kunna exploatera sina inhemska resurser, av vilka en stor del kommer att gå åt i form av utdelning till kreditgivarna. För det andra kommer Kina att investera det mervärde som utvunnits på det kinesiska folkets bekostnad i de olika kontinenternas stater precis som USA-imperialisterna och de sovjetiska socialimperialisterna gör idag.

Kinas ansträngningar för att bli en supermakt grundas i första hand på dess val av allierade och på skapandet av allianser. Två supermakter existerar i världen idag, USA-imperialismen och den sovjetiska socialimperialismen. **De kinesiska ledarna har räknat ut att de måste lita till**

USA-imperialismen, till vilken de sätter stort hopp om att få hjälp på de ekonomiska, finansiella, teknologiska och organisatoriska områdena, såväl som på det militära området. USA:s ekonomiska och militära styrka är i verkligheten större än den sovjetiska socialimperialismens. Detta känner de kinesiska revisionisterna väl till, fastän de säger att USA är på nedgång. På den väg som de valt kan de inte lita till en svag partner, från vilken de inte kan få så mycket. Det är just för att USA är mäktigt som kineserna valt det som sin allierade.

Alliansen med USA och den kinesiska politikens anpassning till USA-imperialismens politik har också andra syften. Den inrymmer också ett hot mot den sovjetiska socialimperialismen, vilket står klart utifrån den öronbedövande propaganda och den febrila aktivitet de kinesiska ledarna genomför mot Sovjetunionen. Genom denna politik låter Kina det revisionistiska Sovjetunionen veta att Kinas band till USA utgör en ofantlig styrka mot Sovjetunionen ifall ett nytt imperialistiskt krig bryter ut.

Dagens kinesiska politik syftar också till att knyta vänskapliga band och allianser med alla de andra utvecklade kapitalistiska länderna, från vilka Kina söker politiska och ekonomiska fördelar. Kina önskar och försöker stärka USA:s allians med länderna i den "andra världen", som det kallar dem. Kina uppmuntrar deras enhet med, eller riktigare deras underordnande under, USA-imperialismen, som Kina ser som sin främsta partner.

Detta är förklaringen till alla de nära band som den kinesiska regeringen är inriktad på att etablera med alla de rika kapitalistiska staterna, Japan, Västtyskland, Storbritannien, Frankrike, o s v, detta är förklaringen till de ofta förekommande besöken i Kina av ekonomiska, kulturella och vetenskapliga regeringsdelegationer från USA och alla de andra utvecklade kapitalistiska länderna — vare sig de är republiker eller kungariken — såväl som de kinesiska delegationernas besök i dessa länder. Detta är också förklaringen till Kinas systematiska handlande att vid varje tillfälle ta ställning till förmån för USA och de andra industrialiserade kapitalistiska staterna, genom att försöka rikta uppmärksamheten på allting som skrivs, sägs och görs i dessa stater mot den sovjetiska socialimperialismen.

Denna de kinesiska ledarnas politik kan inte undgå att dra till sig uppmärksamhet och finna tillbörligt stöd från USA. Som bekant fanns det i det amerikanska utrikesdepartementet vid tiden för andra världskriget två lobbies i den kinesiska frågan: en som försvarade Chiang Kai-shek och en annan som försvarade Mao Tsetung. På den tiden segrade naturligtvis Chiang Kai-shek-lobbyn i det amerikanska utrikesdepartementet och i senaten, medan Mao Tsetung-lobbyn segrade på platsen, på Kinas fast-

land. Bland denna lobbys inspiratörer fanns Marshall och Vandemeyer, Edgar Snow och andra, vilka blev kinesernas vänner och rådgivare, och uppmuntrade och inspirerade alla möjliga slags organisationer i det nya Kina. Idag återupplivas, stärks, intensifieras och konkretiseras dessa förbindelser ytterligare. Nu ser alla att Kina och USA drar sig allt närmare varandra. För någon tid sedan skrev en av de mest välinformerade amerikanska tidningarna, "Washington Post": "Det finns nu en amerikansk samstämmighet som stöds t o m av högern, t o m av de som knappast har någon sympati för Peking. Enligt denna samstämmighet finns det, oberoende av vad som hänt tidigare, inte längre någon anledning för USA att se Kina som ett hot. Med undantag av Taiwan är det få saker som de två regeringarna inte är överens om. De båda sidorna har i själva verket enats om att lägga Taiwan-frågan åt sidan i syfte att gå framåt på andra områden."

Frågan om Taiwan, som rests i relationerna mellan Kina och USA, har reducerats till en ren formalitet. För närvarande för inte Kina fram denna fråga. Det bekymrar sig inte om Hong-Kong och är inte det minsta oroat av att Macao fortfarande är under portugisernas välde. Den kinesiska regeringen accepterar inte den nya portugisiska regeringens erbjudande att återställa denna koloni till Kina, och säger att "en gåva tar man inte tillbaka". Existensen av dessa kolonier är en anakronism, men detta besvärar inte de kinesiska ledarnas pragmatiska politik. Varför skulle inte Taiwan också kunna förbli en koloni, så länge Hong-Kong och Macao är kolonier? Uppenbarligen är Kina mycket intresserat av att Taiwan behåller sin nuvarande status också i framtiden. Förutom de förbindelser som upprätthålls helt öppet, är Kina också intresserat av att kunna ägna sig åt en dold handel med USA-imperialisterna, de brittiska, japanska och de andra imperialisterna genom dessa tre dörrar. Därför är Teng Hsiao-pings och Li Hsien-niens struntprat om att de sino-amerikanska relationerna skulle vara beroende av USA:s hållning till Taiwan ingenting annat än en rökridå för att dölja den väg av närmande till USA som Kina har slagit in på i syfte att bli en supermakt.

Carter har deklarerat att USA kommer att upprätta diplomatiska förbindelser med Kina. Vad gäller Taiwan kommer USA att inta Japans hållning, d v s formellt kommer det att avbryta sina diplomatiska förbindelser med ön utan att avbryta de ekonomiska och kulturella förbindelserna, och, under täckmantel av dessa, de militära förbindelserna. Det ligger faktiskt i Kinas intresse att USA upprätthåller militära förbindelser med Taiwan. Kina vill att USA upprätthåller styrkor på Taiwan, i Japan, Sydkorea och i

Indiska oceanen, eftersom det anser att detta är till Kinas fördel genom att de utgör en motvikt mot Sovjetunionen.

Alla dessa ståndpunkter har att göra med den kurs som den kinesiska ledningen har valt för att Kina skall bli en supermakt, genom att försöka utveckla sin ekonomi och öka sin militära styrka medelst krediter och investeringar från USA och andra stora kapitalistiska länder. Kinas ledning rättfärdigar denna kurs genom att hävda att Kina tillämpar en korrekt politik, Mao Tsetungs "marxistiska" linje, enligt vilken "Kina måste dra nytta av världens stora framsteg, nya patent och teknologier, och låta det utländska tjäna landets inre utveckling", o s v. Artiklarna i "Folkets Dagblad" och de kinesiska ledarnas tal är fulla av sådana paroller. Att dra nytta av andra staters uppfinningar och industriella framsteg innebär enligt den kinesiska uppfattningen att ta emot krediter och acceptera investeringar från USA, Japan, Västtyskland, Frankrike, Storbritannien och alla de andra kapitalistiska länderna, vilka Kina överöser med smicker.

De kinesiska ledarna har antagit de revisionistiska teorier enligt vilka stora länder som Kina, vilka har stora tillgångar, kan ta emot krediter från USA-imperialismen eller från varje stat, trust eller stor kapitalistisk bank, därför att de skulle ha möjligheter att återbetala krediterna. De jugoslaviska revisionisterna har trätt fram till försvar för denna uppfattning. Genom att göra reklam för sina erfarenheter av "byggandet av den specifika socialismen" med hjälp från världens finansoligarki och i synnerhet USA-kapitalet, tillhandahåller de ett exempel och uppmuntrar Kina att utan att tveka gå fram längs denna väg.

De stora länderna kan återbetala de krediter som de mottager, men de imperialistiska investeringar som görs i dessa stora stater, såsom i det revisionistiska Sovjetunionen, Kina eller annorstädes, kan inte undgå att medföra allvarliga neokolonialistiska konsekvenser. Folkens rikedomar och slit exploateras också i de utländska kapitalistiska koncernernas och monopolens intresse. USA-imperialisterna, såväl som de utvecklade kapitalistiska staterna i Västeuropa eller Japan, vilka gör investeringar i Kina och i de revisionistiska länderna, avser att installera sig där och fläta samman sina länders koncerner i ett nära samarbete med trusterna och de viktigaste industrigrenarna i dessa länder.

Frågan om kapitalinvesteringar av imperialistiska stater i Kina är inte så enkel som revisionisterna försöker att framställa den, när de kallar detta inträngande av kapital i sina länder för ofarligt, under förevändning att det inte kommer in genom mellanstatliga kontakter (fastän höga kinesiska ledare nyligen har förklarat att de kommer att acceptera regeringskrediter

från utlandet), utan genom privata banker och bolag utan inblandning av politik eller politiska intressen. Varje land, stort eller litet, som ådrager sig stora skulder till den ena eller den andra imperialismen, utsätter alltid sin frihet, sitt oberoende och sin suveränitet för oundvikliga faror. Detta gäller särskilt för ekonomiskt svaga länder som Kina. Ett sant socialistiskt land har inget behov av sådana lån. Det finner källorna för sin ekonomiska utveckling på hemmaplan, i sina naturrikedomar, i sin inhemska ackumulation och i folkets skaparkraft. Exemplet Albanien, ett litet land, visar väldigt klart vilka medel, resurser och vilken outtömlig kapacitet ett socialistiskt land har för sin utveckling. Ett stort land som disponerar ännu större medel och resurser kan utnyttja dessa så mycket bättre om det konsekvent går fram på den marxist-leninistiska vägen.

Öppnandet av den kinesiska marknaden för USA-imperialismen och de stora amerikanska och andra västliga bolag har välkomnats med ohämmad förtjusning av USA:s imperialister och av hela den internationella bourgeoisin. De multinationella bolagen och USA:s industriägare har en god kännedom om Kinas ekonomi och stora naturtillgångar, och därför gör de sitt yttersta för att bygga upp sitt ekonomiska nätverk där, skapa samägna bolag och utvinna stora profiter. Inte bara de stora amerikanska bolagen utan också Japans, Västtysklands och de andra utvecklade kapitalistiska ländernas bolag opererar i Kina på detta sätt.

Kina har redan slutit ett kontrakt med Japan för leverans av upp till 10 miljoner ton olja per år. En stor grupp representanter från det italienska ENI reste till Kina för att där erbjuda licenser för oljeprospekteringsteknologi, men fann där stora grupper från de amerikanska oljebolagen som redan ingått överenskommelser med de kinesiska myndigheterna om gemensam upptagning och exploatering av oljan. Kina agerar likadant inom andra gruvsektorer såsom järn och andra prospekterbara mineraler, vilka verkligen finns i stort överflöd där. De tyska kolmagnaterna är nu i Kina och har slutit kontrakt värda flera tiotals miljarder mark. Kinesiska ministrar åker fram och tillbaka mellan Japan, USA och Europa för att be om krediter, göra beställningar på modern teknologisk utrustning, köpa moderna vapen, sluta tekniska och vetenskapliga avtal, o s v. Dörrarna till alla kinesiska institutioner och företag har öppnats för affärsmännen från Tokyo, Wall Street och EG, vilka kämpar om att komma först till Peking för att lägga beslag på de stora "moderniserings"-projekt som den kinesiska regeringen erbjuder dem. På detta sätt dras också Kina in i den imperialistiska integrationens strömvirvel, den stora imperialistiska hungern efter Kinas underjordiska tillgångar och dess råvaror, samt utsugningen av den kinesiska arbetskraften.

Det är välkänt att kapitalisten inte ger hjälp till någon utan att först överväga sina egna ekonomiska, politiska och ideologiska intressen. Det är inte endast en fråga om den profitkvot han kan uppnå. Tillsammans med den kredit det kapitalistiska landet ger, inför det också sin livsstil och sitt kapitalistiska tänkesätt i det land som mottager dess "hjälp", det skapar baser där och breder omärkligt ut sig som en oljefläck, det utökar sitt spindelnät med spindeln själv alltid närvarande i centrum, redo att suga blodet ur alla de flugor som blir insnärjda i dess nät, så som hände med Jugoslavien och som nu händer med Sovjetunionen. Samma sak kommer också att hända med Kina.

Följaktligen kommer också Kina att ge efter, som det redan gör, i politiska och ideologiska frågor, och den kinesiska marknaden kommer att bli en mycket viktig ny marknad för USA-imperialismen och de andra industrialiserade kapitalistiska makterna.

De amerikanska, västtyska, japanska och andra krediterna och investeringarna i Kina kan inte undgå att inkräkta på dess oberoende och suveränitet i större eller mindre grad. Sådana krediter gör varje mottagande stat beroende, eftersom långivaren påtvingar den sin egen politik. Varje stat, stor eller liten, som fångas i imperialismens mekanismer förlorar därför helt eller delvis sin politiska frihet, sitt oberoende och sin suveränitet. Även Sovjetunionen har inträtt i detta tillstånd av stympad suveränitet, fastän detta land, när det slog in på ett återupprättande av kapitalismen, ekonomiskt och militärt var mycket mäktigare än dagens Kina, vilket har slagit in på samma väg.

När de snärjer in sig i imperialismens maskineri mister naturligtvis de små länderna sin frihet och sitt oberoende mycket snabbare än stora länder som Kina och Sovjetunionen, inte bara för att de senare har större ekonomisk och militär styrka, utan också för att dessa, litande till denna styrka, kämpar för att skydda sina marknader och lägga under sig nya. De kämpar för att utvidga sina inflytelsesfärer och skapa nya i syfte att utöva tryck på varandra, och när de inte finner någon annan utväg, även ta till krig. Men detta räddar dem ändå inte från krediternas och investeringarnas bojor, som binder dem till händer och fötter. Krediterna måste återbetalas med ränta. Men när man inte är i stånd att återbetala dem, ådrager man sig nya skulder. Skulderna hopar sig, kapitalisten kräver sin betalning, och när man inte kan betala blir man hårt ansatt. De amerikanska monopolbolagen t ex dikterar sin regerings politik, tvingar den att skydda deras kapital med alla medel, t o m att förklara krig om det skulle behövas.

När man ser den iver som de kinesiska ledarna ådagalägger i sina

försök att stödja sig på USA-imperialismen, på USA:s kapitalister, för att utveckla sitt lands ekonomi, faller allt deras rabalder om denna imperialisms försvagning platt till marken. Deras uttalanden om USA-imperialismens försvagning är bara en bluff, precis som deras uttalanden om att lita till egna krafter. De kinesiska revisionisterna tänker tvärtemot vad de säger, vilket var och en kan se av deras praktik.

Den officiella kinesiska pressen ger ofta uttryck åt sin oro över de krediter som det socialimperialistiska Sovjetunionen mottager från amerikanska, västtyska, japanska och andra banker. De varnar USA och de andra utvecklade kapitalistiska länderna att vara försiktiga, därför att Sovjetunionen använder det teknologiska bistånd och de krediter de tillhandahåller till att utveckla och stärka sin ekonomiska och militära styrka, och att denna hjälp och dessa krediter ökar den fara som socialimperialismen utgör, vilken enligt de kinesiska ledarna idag har tagit Tredje Rikets plats. Därför manar de dem att stoppa dessa krediter så snabbt som möjligt. Den kinesiska pressen talar i samma termer som Strauss, den ökände västtyske nazisten och revanschisten.

Det är inte svårt att härleda den verkliga meningen bakom den "oro" som de kinesiska ledarna ådagalägger gentemot de krediter som Sovjetunionen mottager. De är naturligtvis inte bekymrade över dessa krediters kapitalistiska natur, eller över den fara som de utgör för den sovjetiska statens suveränitet. Det som de avser är att de amerikanska kapitalmagnaterna, USA:s regering och de andra imperialistiska ländernas kapitalistiska regeringar inte skall ge dessa krediter och denna hjälp till Sovjetunionen, utan till Kina, vilket inte utgör någon fara för dem, utan som de istället kan dra nytta av.

Detta är den ena sidan av Kinas plan för att bli en supermakt. **Den andra sidan är dess försök att dominera de mindre utvecklade länderna i världen, att bli ledare för vad Kina kallar den "tredje världen".**

Den grupp som härskar i Kina idag lägger stor vikt vid den "tredje världen", där den inte av en slump och inte utan avsikt även inbegriper Kina. De kinesiska revisionisternas "tredje värld" har ett klart bestämt politiskt syfte. Den är en del av den strategi som siktar till att förvandla Kina till en supermakt så snabbt som möjligt. Kina vill kring sig samla alla länderna i "tredje världen" — eller de "alliansfria" länderna eller "utvecklingsländerna" — för att skapa en mäktig kraft som inte bara kommer att öka den allmänna kinesiska styrkan, utan som också kommer att hjälpa Kina att ta upp kampen med de två andra supermakterna, USA och Sovjet-

unionen, och så att Kina väger tyngre i köpslåendet om uppdelningen av marknader och inflytelsesfärer, och kan uppnå en imperialistisk supermakts verkliga status. Kina försöker förverkliga sin avsikt att samla så många av världens stater som möjligt omkring sig under parollen om påstått stöd till folkens befrielse från neokolonialismen och deras övergång till socialism via kampen mot imperialismen. Kina talar om denna imperialism tämligen abstrakt, men framhåller att den sovjetiska imperialismen är den farligaste.

Kina har lanserat denna demagogiska paroll, blottad på varje teoretiskt innehåll, i hopp om att den skall hjälpa det att förverkliga dess hegemonistiska syften. Till en början avser det att etablera kinesiskt herravälde över den s k tredje världen, och sedan att manövrera med denna "värld" för sina egna imperialistiska intressen. För tillfället försöker Kina dölja detta med sitt rykte som ett socialistiskt land. Landet utnyttjar det faktum att ett socialistiskt land inte kan ha för avsikt att förslava eller dra andra vid näsan, att utpressa, bekämpa, förtrycka och exploatera dem. Kina använder denna paroll och grundar den på det faktum att Kinas Kommunistiska Parti, skapat av den "store" Mao Tsetung, åtnjuter anseende som ett marxist-leninistiskt parti som troget står fast vid Marx' och Lenins teori, en teori som är emot all ondska i det kapitalistiska systemet, den koloniala utplundringen, o s v.

Genom att maskera sig med denna falska identitet, gömma sig bakom termen den "tredje världen", och utan något klasskriterium eller någon klassbestämning räkna in sig självt i denna "värld", tror Kina att det lättare kommer att kunna förverkliga sitt strategiska mål att upprätta sin hegemoni över denna "värld". Sovjetunionen har praktiserat samma bedrägeri mot andra länder. Alla chrusjtjov-revisionisterna orerar dag och natt om att de är "kommunister" och att deras partier är "äkta marxist-leninistiska partier". De sovjetiska revisionisterna försöker också etablera sitt herravälde över världen under denna förklädnad. Följaktligen kan vi säga att det inte finns någon väsentlig skillnad mellan kinesernas och de sovjetiska socialimperialisternas handlingar.

Hela denna utveckling av den kinesiska politiken och verksamheten bekräftar fullt ut den beskrivning som marxismen-leninismen ger av imperialismen som finansoligarkins herravälde, vilken är inriktad på erövring av marknader, behärskande av världen och upprättande av sin hegemoni överallt. På detta sätt försöker också Kina tränga in och få "fotfäste" i länderna i den "trejde världen". Men detta "fotfäste" kan endast uppnås genom stora uppoffringar.

För att tränga in i den "tredje världen" och erövra marknader behövs

kapital. De härskande klasser som sitter vid makten i den "tredje världens" länder vill ha investeringar, krediter och "hjälp". Kina är emellertid inte i stånd att ge dem "hjälp" i stor skala, för det har inte den nödvändiga ekonomiska styrkan. Det är just denna styrka som det nu försöker bygga upp med hjälp av USA-imperialismen. Under dessa förhållanden är den bourgeoisi som härskar i den "tredje världens" länder väl medveten om att den för tillfället inte kan dra så stor nytta av Kina, varken ekonomiskt, teknologiskt eller militärt. Den kan få mer från USA-imperialismen och den sovjetiska socialimperialismen, vilka har stora ekonomiska, tekniska och militära resurser.

Kina kämpar emellertid, likt varje land med imperialistiska strävanden, och kommer att kämpa än hårdare, för att erhålla marknader ute i världen. Det strävar och kommer att sträva än hårdare efter att utvidga sitt inflytande och sitt herravälde. Dessa planer är redan nu uppenbara. Kina öppnar egna banker, inte bara i Hong-Kong där landet länge har haft sådana, utan också i Europa och på andra ställen. Det kommer i synnerhet att sträva efter att öppna banker i och exportera kapital till länderna i den "tredje världen". För närvarande gör Kina mycket lite på detta område. Kinas "hjälp" inskränker sig till byggandet av en cementfabrik, en järnväg eller ett sjukhus, för dess möjligheter är begränsade. Först när de amerikanska, japanska och andra investeringar i Kina börjar ge den avkastning som man förväntar sig, d v s när dess ekonomi, handel och militära teknologi har utvecklats, kommer Kina att vara i stånd att sätta igång en verklig ekonomisk och militär expansion i stor skala. Men för att uppnå detta krävs tid.

Fram till dess kommer Kina få manövrera, som det redan har börjat göra, genom en politik av "hjälp" och krediter räntefritt eller på en låg räntenivå, samtidigt som ryssarna och amerikanarna kräver mycket högre ränta. Så länge kinesiskt kapital inte kan flöda ut ur landet kommer den revisionistiska kinesiska ledningen att koncentrera sin uppmärksamhet på propagandaeffekten av den obetydliga mängd "hjälp" och krediter som den beviljar "utvecklingsländerna", genom att lovprisa hjälpens "internationalistiska karaktär" och "osjälviska syfte" och ackompanjera detta med parollen om "självtillit" för befrielsen och uppbygget av landet.

Ju mer Kina utvecklas ekonomiskt och militärt, desto mer kommer det att vilja tränga in i och behärska de små och mindre utvecklade länderna med hjälp av sin kapitalexport, och då kommer det inte längre att debitera 1-2% ränta för sina krediter, utan att handla som alla andra.

Men alla dessa planer och ansträngningar kan inte genomföras så lätt.

De utvecklade imperialistiska och kapitalistiska länderna, som har inflytande i länderna i den "tredje världen", kommer inte att tillåta Kina att så lätt lägga beslag på de marknader som de själva erövrade för länge sedan genom sina rövarkrig. De försvarar inte bara sina gamla positioner ordentligt, utan försöker också på alla sätt erövra nya, och tillåter inte Kina att lägga beslag på dessa länder.

Imperialismen är skoningslös mot alla sina partners, vare sig den är i svårigheter eller blomstrar. Ibland kan den göra vissa eftergifter, av nödtvång eller för att göra större profiter, men mestadels försöker den att sträcka de tyglar i vilka den håller inte bara svaga utan också utvecklade länder, som de industrialiserade kapitalistiska staterna. USA t ex har alltid fört denna politik mot sina kapitalistiska bundsförvanter, när dessa har hamnat i svårigheter i de imperialistiska krig som har brutit ut mellan dem. Men även efter dessa krig, när dessa bundsförvanter har gjort ansträngningar för att återhämta sig, har USA-imperialismen gjort sitt yttersta för att hindra dem att tränga in i de andra länderna i världen där USA-imperialismen redan etablerat sitt herravälde. Efter det andra världskriget trängde sålunda USA djupt in i pundets, francens m fl marknader, under förevändning att bistå England och Frankrike som hade gått ur kriget försvagade. USA-monopolen och USA-kartellerna inom metallurgin, kemin, transportväsendet och många andra grenar av livsviktig betydelse för kapitalismens utveckling, trängde in i Englands, Frankrikes och andra länders monopol och karteller och slukade dem nästan, samt underordnade dessa länder under USA-imperialismen. Denna grymma och omättliga imperialism kan, liksom varje annan imperialism, inte heller handla annorlunda mot Kina.

Eftersom Kina är medvetet om sina svårigheter att ekonomiskt och militärt tränga in i den "tredje världens" länder, tror sig Kina kunna upprätta sin hegemoni över dem genom att förankra sitt politiska och sitt ideologiska inflytande där. Kina tror att man lyckas med detta genom att operera på tre områden. För det första genom att avhålla sig från att bekämpa USA-imperialismen och de härskande klickarna i de kapitalistiska länderna, och istället ingå allians med denna imperialism och dessa klickar. För det andra genom att bekämpa den sovjetiska socialimperialismen som den har vid sina gränser, i avsikt att försvaga och rasera dess basområden i Asien, Afrika och Latinamerika. För det tredje genom att bedra proletariatet och de hårt prövade folken på dessa kontinenter med hjälp av demagogi och pseudo-revolutionära och pseudosocialistiska manövrer, samtidigt som man underminerar varje revolutionär befrielserörelse.

USA-imperialismen och de andra imperialistiska makterna, tillsammans med socialimperialismen, är väl medvetna om dessa Kinas syften. Länderna i den "tredje världen" är också medvetna om dem och bli alltmer övertygade om att Kina försöker att lura dem, att dess syfte inte är att stödja och bistå dem, utan att själv bli en supermakt. De flesta ledare som härskar i länderna i den "tredje världen" har länge varit nära knutna till USA-imperialismen eller till utvecklade kapitalistiska makter som Storbritannien, Frankrike, Tyskland, Belgien, Japan, etc. Därför bekymrar inte Kinas flörtande med den "tredje världen" de utvecklade imperialistiska och kapitalistiska staterna det allra minsta.

Kinas ansträngningar att sluta sig till den "tredje världen" medelst sin politik och ideologi, det s k Mao Tsetungs tänkande, kan inte lyckas av ett annat skäl — dess ideologi och politiska linje är kaotisk. Kinas politiska linje är osammanhängande, det är en pragmatisk linje som växlar och förändras i enlighet med omständigheterna och tillfälliga intressen. De härskande klasserna i den "tredje världens" stater är inte rädda för denna ideologi, för de förstår att den int är för revolutionen och folkens verkliga nationella befrielse. För att lättare kunna utöva sitt förtryck och sin exploatering av folket, har bourgeoisin i dessa länder skapat sina egna partier med alla slags beteckningar. Dessa partier, som är nära knutna till det utländska kapital som investerats i staterna i den "tredje världen", har inga svårigheter att bekämpa och avslöja den kinesiska linjen. Därför har de kinesiska revisionistiska ledarna valt en taktik med hulda leenden mot dessa länders partier, och försöker på alla sätt och vid varje tillfälle att vara "sockersöta" mot dem.

Med sin plan att behärska den "tredje världen" gör Kina sitt bästa för att kanalisera de arbetande massornas rörelser i den "världen" i sina egna intressen. Idag befinner sig emellertid de förtryckta folken, men proletariatet i spetsen, inte längre i den situation de befann sig i mot slutet av 1800-talet och i början av 1900-talet. De motsätter sig varje hegemonistisk och underkuvande politik från de stora imperialistiska makterna, gamla såväl som nya, amerikansk såväl som sovjetisk eller kinesisk politik. Idag har i allmänhet folkens breda massor i världen vaknat upp, och genom sin kamp lyckats att på det ena eller andra sättet erhålla en viss medvetenhet om att de måste försvara sina ekonomiska och politiska rättigheter. Folken i den "tredje världen" kan inte undgå att se att Kina inte arbetar för att föra revolutionens och den nationella befrielsens idéer vidare till deras länder, utan för att utplåna revolutionen, vilken hindrar inträngandet av det kinesiska inflytandet. Den kinesiska linjen med allians med USA och de andra

neokolonialistiska länderna avslöjar också den kinesiska socialimperialismen i folkens ögon.

Kina kan inte föra ut en positiv och revolutionär propaganda i den "tredje världens" länder, eftersom Kina då också skulle komma i konflikt med den supermakt från vilken det hoppas få investeringar och avancerad teknologi. Kina kan inte heller bedriva en sådan propaganda eftersom revolutionen skulle störta just de reaktionära klickar, som härskar i vissa länder i den "tredje världen"; sådana klickar som Kina stödjer och hjälper till att hålla vid makten.

De kinesiska ledarnas stora iver att förvandla sitt land till en supermakt så fort som möjligt och upprätta sin hegemoni överallt, särskilt i den "tredje världen", har drivit dem till att grunda sin strategi och sin utrikespolitik på anstiftan till interimperialistiska krig. Deras stora önskan är att se en frontalkollision mellan USA och Sovjetunionen i Europa, medan Kina på bekvämt avstånd skulle värma sina händer vid den kärnvapeneld som skulle förinta dess två huvudkonkurrenter och lämna Kina kvar som den allsmäktige och ende härskaren i världen.

Så länge Kina inte känner sig tillräckligt starkt för att konkurrera med de andra supermakterna, och så länge det inte har uppnått den "plats det förtjänar" som supermakt, kommer Kina att söka fred för egen del och krig för de andra. Förknippade med deras nuvarande behov av fred är de kinesiska revisionisternas uppenbara diplomatiska manövrer för att driva fram ett krig mellan USA och Sovjetunionen, på ett sådant sätt att de själva kan hålla sig utanför det och fortsätta med sina "moderniseringar". Teng Hsiao-pings uttalande att det inte kommer att bli krig inom de närmaste 20 åren är inte någon tillfällighet. Med detta vill han säga till supermakterna och de andra imperialistiska länderna att de inte ska vara rädda för Kina under dessa 20 år. Samtidigt underblåser de kinesiska ledarna ett krig mellan supermakterna i Europa, långt från Kina och utan risk att självt bli indraget. I vilken omfattning detta kommer att bli möjligt är en annan sak, men faktum är att de kinesiska ledarna arbetar i denna riktning, för de känner det oumbärliga behovet av fred under den period de tror sig behöva för förverkligandet av sina syften att förvandla Kina till en supermakt.

Kina förespråkar högljutt stärkandet av den "europeiska enheten", "enheten mellan Europas utvecklade kapitalistiska länder". Det stödjer denna enhet i alla frågor, och dristar sig till att "lära" de gamla vargarna och rävarna hur de skall stärka sin militära och ekonomiska enhet, deras organisatoriska och statliga enhet, o s v, inför den stora faran från den

sovjetiska socialimperialismen. Men dessa har inget behov av några lektioner från Kina, ty de är i stånd att förstå och vet mycket väl varifrån faran kommer.

Västvärldens utvecklade länder är inte så naiva att de tillämpar de kinesiska råden och önskningarna bokstavligt. De stärker sig för att ta itu med en eventuell fara från Sovjetunionen, men samtidigt gör de också avsevärda ansträngningar för att inte försämra sina relationer med detta land, att inte gå för långt och reta upp den "ryska björnen". Detta går naturligtvis tvärtemot Kinas önskan.

Kinas underblåsande av sina motsättningar med Sovjetunionen är till belåtenhet för Europas kapitalistiska stater och USA, eftersom det gör det möjligt för dessa att indirekt säga till Sovjetunionen: "Er huvudfiende är Kina, medan däremot vi, tillsammans med er, vill ha avspänning och fredlig samexistens, oberoende av vad Kina säger." Samtidigt som de låtsas att de vill fred rustar sig dessa stater å andra sidan för att stärka såväl sin hegemoni som sin militära enhet mot sin huvudfiende — revolutionen. Detta är syftet med alla dessa möten, som de i Helsingfors och Belgrad, vilka förlängs i det oändliga, och får en att tänka på Wienkongressen efter Napoleons nederlag, vilken är känd som balernas och soaréernas kongress.

Som Teng Hsiao-ping officiellt deklarerade i en intervju med AFP:s direktör, manar de kinesiska ledarna till skapandet av en "bred front som innesluter den tredje världen, den andra världen och USA", för att bekämpa den sovjetiska socialimperialismen.

Kinas revisionistiska lednings strategi, som syftar till att hetsa USA-imperialismen, den västeuropeiska imperialismen etc, till krig mot den sovjetiska socialimperialismen, bär i sitt sköte faran av ett krig mellan Kina och Sovjetunionen, snarare än ett krig mellan Sovjetunionen och USA och dess NATO-allierade.

På samma sätt som Kina hetsar de andra till krig, hetsar USA-imperialismen, de utvecklade kapitalistiska länderna och alla de länder, där borgerliga kapitalistiska klickar är vid makten, Kina och Sovjetunionen mot varandra. Därför är det sannolikt att USA:s politik och Kinas egen felaktiga strategi kan driva Sovjetunionen till att öka sin militära styrka än mer och som den imperialistiska makt det är, angripa Kina först.

Kina för sin del lutar mycket åt att angripa Sovjetunionen när det känner sig tillräckligt starkt, för det har stora territoriella anspråk gentemot Sibirien och andra områden i Fjärran Östern. Kina reste dessa territoriella anspråk för länge sedan, men det kommer att driva dem åtskilligt hårdare när det är redo och har byggt upp en armé utrustad med alla slags vapen.

Detta är innebörden i Hua Kuo-fengs uttalande till den förre konservative premiärministern i England, Heath, när han sa: "Vi hoppas att vi kommer att få se ett enat och mäktigt Europa; vi tror att Europa för sin del också hoppas att få se ett mäktigt Kina." Kort sagt, Hua Kuo-feng säger till den europeiska storbourgeoisin: "Bygg upp er styrka och angrip Sovjetunionen från väster, medan vi kineser stärker oss och angriper från öster."

Den kinesiska politiken har öppnat en bred och mycket fruktbar väg för USA, en väg som ursprungligen röjdes av Mao Tsetung, Chou En-lai och Nixon. Många broar byggdes mellan USA och Kina, kamouflerade broar, effektiva och fruktbara broar. Nixon sa: "Vi måste bygga en bro tillräckligt långt för att förbinda San Fransisco och Peking." Den inbjudan som Mao Tsetung och Chou En-lai framförde till Nixon efter Watergate-skandalen, och Maos mottagande av Nixon, hade en orsak och ett bestämt syfte. Detta betydde att vänskapen med USA inte bara var en tillfällig vänskap mellan personer, utan en vänskap mellan länder, mellan Kina och USA, även om den president som öppnade denna väg hade avlägsnats från sin post för sina korrupta handlingar.

Nu när Carter har kommit till makten konsolideras vänskapsbanden mellan Kina och USA. USA är väldigt intresserat av Kinas nuvarande inställning, och Carter uppmuntrar dess strategi på många sätt.

USA är intresserat av att ge Kina omfattande politisk, militär och ekonomisk hjälp för att hetsa det mot Sovjetunionen. USA har givit Kina kärnvapenhemligheter. Detta är nu uppenbart. USA har också försett Kina med de allra modernaste datorer som kan användas i ett kärnvapenkrig. Kina har erhållit fullständiga data så att det kan bygga sina egna atomubåtar. Nu talar man öppet och officiellt i Washington om att förse Kina med moderna vapen. Alla dessa "välsignelser" som USA erbjuder Kina ges naturligtvis inte i avsikt att hjälpa det så, att det blir en stormakt till lands och sjöss som kan utsätta till och med USA för fara, som Japan gjorde under andra världskriget. Nej, USA-imperialismen beräknar noggrant den s k hjälp som den ger till vem det vara må, och speciellt till Kina. Kinas ambitioner att bli en supermakt, och dess febrila ansträngningar att komma ikapp både USA och Sovjetunionen, kan inte undgå att leda till nya spänningar, storbränder och krig, vilka kan få antingen en lokal karaktär eller karaktären av ett världskrig.

Hela teorin om "tre världar", hela dess strategi, de allianser och "fronter" den förespråkar och de mål den försöker uppnå, hetsar till ett imperialistiskt världskrig.

Nikita Chrusjtjov och de moderna revisionisterna utarbetade den

beryktade chrusjtjovitiska teorin om "fredlig samexistens", vilken förespråkade "social fred", "fredlig tävlan", revolutionens "fredliga väg" och "en värld utan vapen och utan krig". Den avsåg att försvaga klasskampen genom att dölja och släta över de grundläggande motsättningarna i vår epok. I synnerhet förespråkade Chrusjtjov att motsättningarna mellan Sovjetunionen och USA-imperialismen, samt motsättningarna mellan det socialistiska systemet och det kapitalistiska systemet i allmänhet, skulle upphöra. Han var av den uppfattningen att den historiska motsättningen mellan socialismen och kapitalismen, efter de förändringar som hade ägt rum i världen vid den tiden, skulle kunna lösas genom fredlig tävlan mellan de två parterna på ekonomins, ideologins, politikens, kulturens och på andra områden.

"Låt tiden få utvisa vem som har rätt", sade Chrusjtjov, och i denna tävlan skulle folken "i helig fred" fritt välja den lämpligaste regimen. Som ett resultat av denna beryktade "fredliga" tävlan gav Nikita Chrusjtjov folken rådet att sälja sina rikedomar till supermakterna, och vänta med att säkra sin frihet, sitt oberoende och sin välfärd. Självfallet avslöjades denna anti-marxistiska politik, och det var vårt parti som först angrep den.

Kinas Kommunistiska Parti förde redan under Maos livstid en politik liknande Chrusjtjovs. Denna politik uppmanar såväl proletariatet som bourgeoisin, folken såväl som deras härskare, att från båda sidor upphöra med klasskampen för att ena sig enbart mot den sovjetiska socialimperialismen och glömma USA-imperialismen.

Teorin om "tre världar" är en lika reaktionär teori som Chrusjtjovs teori om "fredlig samexistens". Men medan Chrusjtjov och hans anhängare, den moderna revisionismens talesmän, ytligt sett verkade vara pacifister, framställer sig Mao Tsetung, Teng Hsiao-ping och Hua Kuo-feng m fl öppet som krigshetsare. De vill ge den imperialistiska kapitalistiska sammanslutningen, i vilken Kina innefattar sig själv, ett sken av att vara ett organ för revolutionär kamp, för proletariatets seger och för folkens befrielse. Mao Tsetungs och Kinas Kommunistiska Partis teori om "tre världar" uppmanar emellertid inte till revolution, utan i själva verket till imperialistiska krig.

De allt skarpare motsättningarna och den hårdnande rivaliteten mellan imperialistiska makter och grupperingar åtföljs av risken för väpnade konflikter, förslavande rovkrig. Detta är en välkänd marxist-leninistisk tes som historien fullständigt har bevisat. Den nuvarande internationella utvecklingen visar också på dess riktighet.

Albanska Arbetets Parti har många gånger höjt rösten för att avslöja

den öronbedövande pacifistiska propaganda som supermakterna sprider i avsikt att söva folken och de fredsälskande länderna, avtrubba deras verksamhet, göra dem förvirrade av alla falska förhoppningar och för att överrumpla dem. Mer än en gång har partiet riktat uppmärksamheten mot det faktum att USA-imperialismen och den ryska socialimperialismen driver världen mot ett nytt världskrig, och att faran för ett sådant krigs utbrott är verklig och på intet sätt inbillad. Detta hot får aldrig upphöra att vara en ständig angelägenhet för folken, de breda arbetande massorna, de fredsälskande krafterna och länderna, marxist-leninisterna och de progressiva människorna över hela världen, som inför denna fara inte kan förhålla sig passiva och sitta med armarna i kors. Men vad bör göras för att hejda de imperialistiska krigshetsarna?

Detta kan inte uppnås genom en väg som innebär kapitulation och underkastelse under imperialistiska krigshetsare, eller genom att låta kampen mot dem tonas ned. Fakta har visat att chrusjtjov-revisionisternas principlösa kompromisser och eftergifter inte har gjort USA-imperialismen tamare, snällare eller fredligare; tvärtom har de gjort den än mer fräck och rovgirig. Men marxist-leninisterna är inte för att hetsa en imperialistisk stat eller gruppering mot en annan, inte heller önskar de imperialistiska krig, ty det är folken som får lida av dem. Den store Lenin påpekade att vår politik inte syftar till att framkalla krig, utan till att hindra imperialisterna från att ena sig mot det socialistiska landet.

> *"... om vi verkligen skulle driva arbetarna och bönderna till krig", sade han, "vore det ett brott. Men hela vår politik och propaganda syftar till att göra slut på krigen och på intet sätt till att driva nationerna till krig. Erfarenheterna har mycket klart visat att den socialistiska revolutionen är den enda vägen ut ur evigt krigande."*
> *(Not 43)*

Den enda korrekta vägen är därför att resa arbetarklassen, de breda arbetande massorna och folken i revolutionära handlingar för att hejda de imperialistiska krigshetsarna i det egna landet. Marxist-leninisterna har alltid varit och förblir de mest beslutsamma motståndarna till orättfärdiga krig.

Lenin lärde de kommunistiska revolutionärerna, att det är deras plikt att krossa imperialismens krighetsande planer och förhindra krigsutbrottet. Om de inte kan uppnå detta, så måste de mobilisera arbetarklassen och

folkets massor och omvandla det imperialistiska kriget till ett revolutionärt befrielsekrig.

Imperialisterna och socialimperialisterna har angreppskriget i blodet. Deras strävan att förslava världen leder dem till krig. Men trots att det är imperialisterna som sätter igång imperialistiska världskrig, så är det proletariatet, folken, revolutionärerna och alla progressiva som får betala med sitt blod. Därför är marxist-leninisterna, proletariatet och folken i världen emot imperialistiska världskrig, och kämpar oupphörligt för att omintetgöra imperialisternas planer för att nu än en gång driva världen till ett blodbad.

Därför får inte imperialistiska krig förespråkas så som de kinesiska revisionisterna gör, utan måste bekämpas. Det är marxist-leninisternas plikt att förmå proletariatet och folken i världen att resa sig i kamp mot förtryckarna för att rycka makten och privilegierna ur deras händer och upprätta proletariatets diktatur. Detta gör inte Kina, och Kinas Kommunistiska Parti arbetar inte för det. Med sin revisionistiska teori försvagar och fördröjer detta parti revolutionen och splittrar proletariatets förtrupp, de marxist-leninistiska partierna, som ska organisera och leda denna revolution.

Den väg som den kinesiska ledningen förespråkar är ett svek. Det är en väg som är oförenlig med vår lära, marxismen-leninismen. Tvärtom försvagar och nedtynger den kinesiska revisionistiska linjen proletariatet och folken, den nedtynger dem med hotet om ett blodigt krig, det imperialistiska kriminella kriget, så oerhört avskytt av proletariatet och folken.

Detta är ännu en anledning till varför inte Mao Tsetungs teori om "tre världar" och den politiska verksamheten som bedrivs av Kinas Kommunistiska Parti och den kinesiska staten kan kallas marxist-leninistisk och revolutionär.

Då Chrusjtjov förespråkade ekonomisk, ideologisk och politisk strävan mellan socialismen och imperialismen påstod sig de kinesiska ledarna vara emot denna tes, och sade att om verklig fredlig samexistens ska förverkligas så måste imperialismen bekämpas, ty "samexistensen" kan inte göra slut på imperialismen och inte leda till revolutionens seger och folkens befrielse.

Men dessa uttalanden blev aldrig annat än ord på ett papper. I själva verket har även ledningen i Kinas Kommunistiska Parti varit, och är fortfarande, för fredlig samexistens enligt Chrusjtjovs modell. I det dokument som vi citerade ur, "Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje", står att läsa: "En politik grundad på principer är den enda riktiga politiken ... Vad menas med en politik grundad på prin-

ciper? Det innebär, att när vi slår fast och utarbetar en politik av vilket slag det vara må, måste vi inta en proletär ståndpunkt, utgå från proletariatets grundläggande intressen och vägledas av marxismen-leninismens teori och grundläggande lärosatser". Detta är vad Kinas Kommunistiska Parti slog fast, men vad har man gjort och vad gör man nu? Man har handlat och handlar fortfarande på precis motsatt sätt.

I det dokument som nämns ovan och vid andra tillfällen har Kinas Kommunistiska Parti förklarat, att "USA-imperialismen måste avslöjas som den största fienden till revolutionen, socialismen och folken i hela världen". Bl a har man lagt till att "man inte får stödja sig på varken USA-imperialismen eller någon annan imperialism, och att man inte får lita till reaktionärer". Men Kinas Kommunistiska Parti har inte tillämpat dessa teser. Albanska Arbetets Parti, som orubbligt stödjer sig på marxismen-leninismens grundläggande principer, fortsätter beslutsamt kampen mot imperialismen och socialimperialismen. Det är just i dessa frågor som det socialistiska Albanien står i motsättning till Kina, och som Albanska Arbetets Parti står i motsättning till Kinas Kommunistiska Parti. De kinesiska ledarna anklagar oss albaner för att inte göra en "marxist-leninistisk analys av det internationella läget och motsättningarna", och som en följd av detta inte följer den kinesiska linjen, vilken uppmanar ett "enat Europa", EG och världens proletärer att ena sig med amerikanarna mot ryssarna. Deras slutsats är, att vi gynnar den ryska socialimperialismen, eftersom vi inte stödjer USA-imperialismen, det "enade Europa", etc.

Denna deras inställning är inte bara revisionistisk, draperad i "antirevisionistisk" täckmantel, den är också fientlig gentemot och förtalar det socialistiska Albanien. USA-imperialismen är aggressiv, stridslysten och krigshetsande. USA nöjer sig inte bara med status quo, vilket kineserna hävdar, utan det vill också expandera. Annars fanns det ingen anledning till varför det skulle stå i motsättning till Sovjetunionen. Det Mao-citat till vilket de hänvisar, och som säger att USA numera är som en råtta, vilken alla jagar gata upp och gata ner, och ropar: "Döda den! Döda den!" försöker visa att det bara är Sovjetunionen som vill krig, inte USA. I sin välvillighet gentemot USA försöker de hindra varje angrepp på denna stat, som "reducerats till en råtta", men som icke desto mindre måste bli Kinas allierade. Detta är "marxisten" Maos anti-marxistiska strategi!

Den kinesiska "strategin", vilken grundar sig på en analys som stödjer sig på teorin om "tre världar", har "slutgiltigt" förklarat att "rivaliteten mellan de båda supermakterna är koncentrerad till Europa". Besynnerligt! Men varför just i Europa och inte i någon annan del av världen, som exem-

pelvis Asien, Afrika, Australien eller Latinamerika, där Sovjetunionen försöker expandera?

De kinesiska "teoretikerna", förklarar inte detta. Så här "argumenterar" de för sin sak: Sovjetunionen är USA:s främsta konkurrent. Dessa två supermakter, av vilka den ena är för status quo och den andra för expansion, kommer att sätta igång kriget i Europa, så som skedde på Hitlers tid. Även han eftersträvade faktiskt expansion och världsherravälde, men för att uppnå det var han först tvungen att besegra Frankrike, Storbritannien och Sovjetunionen. Av dessa orsaker startade Hitler kriget i Europa och inte någon annanstans. Om Stalin förlitade sig på Storbritannien och USA, resonerar de kinesiska revisionisterna vidare, så varför kan inte även vi lita till USA! Men som vi förklarade ovan glömmer de att Sovjetunionen förenade sig med Storbritannien och USA först efter det att Tyskland hade angripit Sovjetunionen, inte innan.

När Tyskland under Wilhelm II angrep Frankrike och Storbritannien, förespråkade ledarna för den Andra internationalen "försvar av det borgerliga fosterlandet". Både de tyska och franska socialisterna intog denna ståndpunkt. Det är allmänt känt hur Lenin fördömde detta, och hur han brännmärkte de imperialistiska krigen.

När nu de kinesiska revisionisterna predikar enhet mellan de europeiska folken och imperialismen, under förevändning att försvara det nationella oberoendet, agerar de på precis samma sätt som den Andra internationalens anhängare. Tvärtemot Lenins lärdomar frammanar de det kommande kärnvapenkriget som de båda supermakterna försöker sätta igång, och de går ut med "patriotiska" appeller till folken och proletariatet i Västeuropa att lägga sina "små" meningsskiljaktigheter med bourgeoisin åt sidan, som gäller förtryck, svält, mord och arbetslöshet. De uppmanar att avstå från att angripa dess statsmakt och istället förena sig med NATO, det "förenade Europa" och storbourgeoisins och de europeiska trusternas EG, för att endast slåss mot Sovjetunionen och bli disciplinerade soldater åt bourgeoisin. Inte ens Andra internationalen skulle kunna ha gjort detta bättre.

Men vilka råd har då den kinesiska ledningen att ge folken i Sovjetunionen och de andra revisionistiska länderna i Warszawapakten och Comecon? Inga alls! Den talar ganska tyst om denna fråga, och tar ingen som helst hänsyn till dessa folk. Då och då uppmanar den de härskande revisionistiska klickarna i dessa länder att bryta sig loss från Sovjetunionen och förena sig med USA. Den säger faktiskt till dessa folk: Håll er lugna, underkasta er och bli kanonmat åt den blodtörstiga Kreml-klicken! Denna

den kinesiska revisionistiska ledningens linje är anti-proletär och krigshetsande.

Allt detta visar att de kinesiska ledarna avsiktligt rör till den internationella situationen. De ser denna situation i enlighet med sina egna intressen att göra Kina till en supermakt, och inte i enlighet med revolutionens intressen. De ser den med utgångspunkt från sin imperialistiska stats intressen och inte från folkens befrielses intressen, med utgångspunkt från att släcka ut revolutionen i sitt eget land och revolutionerna i andra länder, och inte med utgångspunkt från att organisera och intensifiera proletariatets och folkens kamp mot de båda supermakterna, såväl som mot de borgerliga, kapitalistiska förtryckarna i andra länder. De ser denna situation med utgångspunkt från att framkalla ett imperialistiskt världskrig, och inte utifrån att bekämpa det.

Kinas väg för att bli en supermakt kommer i första hand att få allvarliga konsekvenser för Kina självt och det kinesiska folket. En marxist-leninistisk analys av den kinesiska politiken leder till slutsatsen, att den kinesiska ledningen för Kina in i en återvändsgränd. Genom att tjäna USA-imperialismen och världskapitalismen räknar den med att göra vissa vinster för egen del, men dessa vinster är osäkra och kommer att stå Kina dyrt. De kommer att medföra en katastrof för landet, och kommer självfallet även att få avsevärda återverkningar på andra länder.

Kinas politik för att bli en supermakt, en politik som vägleds av en anti-marxistisk ideologi, har avslöjats och kommer att avslöjas ännu mer i folkens ögon, i synnerhet hos folken i den s k tredje världen. Världens folk förstår avsikterna bakom varje stats politik, av vilket slag den än må vara: socialistisk, revisionistisk, kapitalistisk eller imperialistisk. De inser och förstår att Kina, fastän det ger sig ut för att vara en medlem av den "tredje världen", inte har samma strävanden och mål som dessa folk. De ser att Kina bedriver en socialimperialistisk politik. Därför är det förståeligt att denna föga omtyckta politik, som uppmuntrar till socialt och nationellt förtryck, inte kan godtas av folken. Det är en politik enbart i de reaktionära klickarnas intresse, de som härskar över och förtrycker folken.

Kina understödjer och levererar vapen till Somalia, vilket på USA:s anstiftan befinner sig i krig med Etiopien. Samtidigt backas Etiopien upp av Sovjetunionen för att hjälpa det att lägga beslag på Somalia. Detta är också vad som händer med Eritrea. Sålunda stödjer Kina den ena sidan och Sovjetunionen den andra. Om Kina är välsett i Somalia, så är Kina det av de

som har makten, men inte av folket i detta land som mördas. Inte heller ses Kina med blida ögon vare sig av Etiopiens ledning, som får stöd av ryssarna, eller av det etiopiska folket, som hetsas mot somalierna vilka påstås vilja ockupera Etiopien. Alltså har inte Kina något som helst inflytande vare sig i Etiopien eller i Somalia. Men inte heller i Algeriet ser man på Kina med blida ögon. Algeriet stöder "Polisarios" front, medan Kina står på Mauretaniens och Marockos sida, d v s på USA-imperialismens sida. I sin utrikespolitik följer Kina en linje som påstås gynna de arabiska folken. Men denna politik går enbart ut på att ena de arabiska folken mot den sovjetiska socialimperialismen. Således är det självklart att Kina i detta syfte stöder varje närmande från arabernas sida till vem det vara må, och i första hand till USA.

Den kinesiska ledningen har en hel del att invända mot Israel. Men genom sin strategi är den i verkligheten pro-israelisk. De arabiska folken, och det palestinska folket i synnerhet, har insett detta och ser det klarare för varje dag.

I Asiens länder kan vi med rätta säga att Kina varken har något påtagligt eller varaktigt inflytande.

Kina har inget ärligt och nära vänskapsförhållande med sina grannländer, och än mindre med andra, mer avlägsna länder. Kinas politik är inte och kan inte vara korrekt, så länge den inte är en marxist-leninistisk politik. Med en sådan politik kan inte Kina ha vänskapsförhållande med Vietnam, Korea, Kambodja, Laos, Thailand m fl. Kina utger sig för att vilja ha vänskapliga förhållanden med dessa länder, men i själva verket förekommer tvister om politiska, territoriella och ekonomiska frågor mellan Kina och dessa länder.

Med den politik som Kina för, har det nu hamnat i öppen konflikt med Vietnam. Allvarliga incidenter inträffar vid gränsen mellan dessa båda länder. De kinesiska socialimperialisterna har på allvar blandat sig i Vietnams inre angelägenheter, och underblåser konflikten mellan Kambodja och Vietnam m m, i sina egna expansionistiska syften. När den kinesiska ledningen handlar på ett sådant sätt gentemot Vietnam, vilket den ända till igår ansåg vara ett broderland och en nära vän, vad kan då de asiatiska länderna tycka om den kinesiska politiken? Kan de lita på den?

Det vore bortkastad tid att tala om Kinas inflytande i de latinamerikanska länderna. Kina har knappast något inflytande där, vare sig politiskt, ideologiskt eller ekonomiskt. Kinas hela inflytande inskränker sig till dess vänskap med en viss Pinochet, som är en rabiat fascistisk bödel. Denna Kinas inställning har upprört inte bara folken i Latinamerika utan hela

världsopinionen. Den ser att den kinesiska ledningen är för förtryckande härskare, för diktatorer och generaler som härskar över folken, för USA-imperialismen som har tagit strupgrepp på denna kontinents folk. Således kan vi säga att Kinas inflytande i de latinamerikanska länderna är obetydligt, utan styrka eller innehåll.

De kinesiska ledarnas politik åtnjuter inte folkens sympati eller stöd, utan kommer tvärtom att medföra en allt större isolering av Kina från de framstegsvänliga staterna och världsproletariatet. Inget folk, inget proletariat och inga revolutionärer kan stödja Kinas politik, när de ser f d tyska nazistiska generaler, f d japanska militaristiska generaler och amiraler, portugisiska fascistiska generaler etc, stå bredvid de kinesiska ledarna på Tien An Men-tribunen, vilket inträffade på nationaldagen den 1 oktober 1977.

Kina kan inte fortsätta på sin väg av förvandling till supermakt utan att skärpa utsugningen av de breda arbetande massorna i landet. USA och de andra kapitalistiska staterna kommer att försöka tillförsäkra sig extraprofiter från det kapital de ämnar investera där. De kommer också att trycka på för att åstadkomma snabba och genomgripande förändringar i kapitalistisk riktning i det kinesiska samhällets bas och överbyggnad. När den kinesiska bourgeoisin skärper utsugningen av de månghövdade massorna, för att kunna upprätthålla sin gigantiska byråkratiska apparat och för att kunna klara av återbetalningen av krediter och räntor till de utländska kapitalisterna, så kommer detta otvivelaktigt att ge upphov till djupa motsättningar mellan det kinesiska proletariatet och bönderna å ena sidan, och de borgerliga revisionistiska härskarna å den andra. Detta kommer att ställa de senare i konfrontation med de arbetande massorna i deras eget land, vilket kommer att leda till skarpa konflikter och revolutionära utbrott i Kina.

III

"MAO TSETUNGS TÄNKANDE" — EN ANTI-MARXISTISK TEORI

Den nuvarande situationen i Kinas Kommunistiska Parti, dess vacklan och många svängningar hit och dit, dess opportunistiska ståndpunkter och upprepade förändringar i strategin samt den kinesiska ledningens politik som är och har varit att göra Kina till en stormakt, reser helt naturligt frågan om den roll och plats som Mao Tsetung och hans idéer, det s k Mao Tsetungs tänkande, intar i den kinesiska revolutionen.

"Mao Tsetungs tänkande" är en "teori" som helt saknar marxismen-leninismens karaktärsdrag. Alla de kinesiska ledarna, både de som hade makten tidigare och de som har makten idag, har alltid gjort ett stort nummer av "Mao Tsetungs tänkande", när det gäller såväl organisationsformer och verksamhetsmetoder som strategiska och taktiska mål, alla i avsikt att sätta sina kontrarevolutionära planer i verket.

Allt eftersom vi, de albanska kommunisterna, har sett de kinesiska ledarnas tvetydiga verksamhet, de vacklande och motsägelsefulla ståndpunkterna, avsaknaden av principer och den kinesiska inrikes- och utrikespolitikens pragmatism, dess avvikelser från marxismen-leninismen och användandet av vänsterfraser för att dölja detta, har vi bildat vår uppfattning och övertygelse om den fara som "Mao Tsetungs tänkande" utgör. När vårt parti bildades, under det nationella befrielsekriget, men även efter befrielsen, hade vårt folk endast liten kännedom om Kina. Men som alla revolutionärer i världen var också vi övertygade om att Kina var progressivt: "Kina är en vidsträckt kontinent, Kina befinner sig i kamp, revolutionen mot den utländska imperialismen och mot koncessionerna sjuder i Kina", etc. Vi visste rent allmänt en del om Sun Yat-sens verksamhet, hans förbindelser och vänskap med Sovjetunionen och Lenin; vi kände också till en del om Koumintang, om det kinesiska folkets krig mot japanerna, att Kinas Kommunistiska Parti existerade, och att det ansågs

vara ett stort parti med en marxist-leninist, Mao Tsetung, i ledningen. Mer visste vi inte.

Vårt parti fick närmare kontakt med kineserna först efter 1956. Kontakterna utvecklades stadigt, beroende på den kamp som vårt parti förde mot den chrusjtjovitiska moderna revisionismen. Vid den tidpunkten blev våra kontakter med Kinas Kommunistiska Parti, eller snarare med dess ledande kader, mer regelbundna och täta, speciellt efter det att även Kinas Kommunistiska Parti gick ut i öppen konflikt med Chrusjtjov-revisionisterna. Men vi måste medge att även om våra möten med de kinesiska ledarna präglades av en vänskaplig anda, så förblev Kina, Mao Tsetung och Kinas Kommunistiska Parti på något sätt en stor gåta för oss.

Men varför var Kina, Kinas Kommunistiska Parti och Mao Tsetung en gåta? De var en gåta, därför att både deras officiella och de kinesiska ledarnas personliga inställning till en rad viktiga politiska, ideologiska, militära och organisatoriska frågor ofta var vacklande, ibland åt höger och ibland åt vänster. Ibland var de bestämda och ibland obestämda, och det fanns även tidpunkter då de intog korrekta ståndpunkter, men speciellt slogs man av deras opportunistiska ståndpunkter. Så länge som Mao levde var den kinesiska politiken i allmänhet vacklande, en politik som ändrade sig efter omständigheterna och saknade en marxist-leninistisk ryggrad. Man kunde i viktiga politiska frågor ändra ståndpunkt från den ena dagen till den andra. Det fanns ingen konsekvent röd tråd i den kinesiska politiken.

Naturligtvis drogs vår uppmärksamhet till alla dessa ståndpunkter och vi accepterade dem inte, men på grundval av den kunskap vi hade om Mao Tsetungs verksamhet höll vi ändå fast vid den allmänna uppfattningen att han var marxist-leninist. Många av Mao Tsetungs teser, såsom den att behandla motsättningarna mellan proletariatet och bourgeoisin som icke-antagonistiska motsättningar, tesen om att det existerar antagonistiska klasser under socialismens hela period, tesen om att "inringa städerna från landsbygden", vilken sätter bönderna främst i revolutionen etc, reserverade vi oss mot. Vi hade våra egna marxist-leninistiska ståndpunkter, som vi, närhelst vi kunde, uttryckte till de kinesiska ledarna. Samtidigt betraktade vi vissa andra av Mao Tsetungs och Kinas Kommunistiska Partis politiska uppfattningar och ståndpunkter, vilka inte stod i överensstämmelse med vårt partis marxist-leninistiska uppfattningar och ståndpunkter, som en stormakts tillfälliga taktik, betingade av speciella situationer. Men allteftersom tiden gick, stod det alltmer klart att de ståndpunkter som Kinas Kommunistiska Parti intog inte bara hänförde sig till taktiken.

Genom att analysera fakta kom vårt parti fram till vissa allmänna och speciella slutsatser, som gjorde oss vaksamma. Att vårt parti undvek polemik med Kinas Kommunistiska Parti och de kinesiska ledarna berodde inte på att vi fruktade polemiken, utan på de fakta vi hade om Mao Tsetungs och det kinesiska partiets felaktiga och anti-marxistiska väg var ofullständiga och ännu inte tillät oss att dra en definitiv slutsats. Å andra sidan motsatte sig Kinas Kommunistiska Parti under en tid USA-imperialismen och reaktionen. Det tog också ställning mot den sovjetiska chrusjtjov-revisionismen, fast det nu står klart att dess kamp mot den sovjetiska revisionismen inte bestämdes utifrån ett korrekt, principiellt marxist-leninistiskt ställningstagande.

Dessutom hade vi inte fullständiga fakta om Kinas inre politiska, ekonomiska, kulturella och sociala liv. All insyn i det kinesiska partiets och den kinesiska statens organisation har alltid förvägrats oss. Kinas Kommunistiska Parti gav oss aldrig någon möjlighet att studera det kinesiska partiets och den kinesiska statens organisationsformer. Vi albanska kommunister kände bara till de allmänna konturerna för statens organisation i Kina, men det var också allt. Vi gavs inga möjligheter att bekanta oss med det kinesiska partiets erfarenheter, att se hur det arbetade, hur det var organiserat, eller i vilka riktningar som arbetet utvecklade sig inom de olika sektorerna, och vad dessa riktningar innebar konkret.

De kinesiska ledarna har agerat med list. Det är många dokument som inte blivit publicerade, vilka är nödvändiga för att man ska kunna lära känna verksamheten i deras parti och stat. De var, och de är, fortfarande väldigt försiktiga med att publicera sina dokument, och även de få publicerade dokument som finns tillgängliga är fragmentariska. De fyra banden av Maos valda verk, vilka kan betraktas som officiella, omfattar endast material som skrivits före 1949, men dessutom är de så omsorgsfullt arrangerade att de inte ger en exakt bild av situationerna som de verkligen har utvecklats i Kina.

Den politiska och teoretiska presentationen av olika problem i den kinesiska pressen — för att inte tala om litteraturen där det rådde en verklig oreda — var bara av propagandakeraktär. Artiklarna var fulla av typiskt kinesiska, stereotypa formler uttryckta aritmetiskt, såsom "de tre goda och de fem onda", "de fyra gamla och de fyra nya", "de två reflexionerna och de fem självbehärskningarna", "de tre sanningarna och de sju lögnerna" etc. Vi fann det svårt att komma underfund med den "teoretiska" betydelsen hos dessa aritmetiska formler, eftersom vi är vana att tänka, agera och skriva i enlighet med traditionell marxist-leninistisk teori och kultur.

De kinesiska ledarna har aldrig bjudit in någon delegation från vårt parti som kunnat studera deras erfarenheter. När någon delegation på vårt partis begäran åkt dit, har kineserna ägnat sig åt propaganda och tagit dem än hit och än dit på besök till kommuner och fabriker, snarare än att förklara för dem och delge dem erfarenheter från partiets arbete. Och mot vem intog de denna underliga hållning? Mot oss albaner, deras vänner, som försvarat dem i de svåraste situationer. Alla dessa handlingar var obegripliga för oss, men antydde samtidigt att Kinas Kommunistiska Parti inte ville ge oss en klar bild av sin situation.

Men det som mest drog till sig vårt partis uppmärksamhet var kulturrevolutionen, som ställde oss inför några viktiga frågetecken. Under kulturrevolutionen, som igångsattes av Mao Tsetung, framträdde i Kinas Kommunistiska Partis och den kinesiska statens verksamhet märkliga politiska, ideologiska och organisatoriska idéer och handlingar, som inte var baserade på Marx', Engels', Lenins och Stalins läror. Vid bedömningen av deras tidigare tvetydiga handlingar, såväl som de som kunde observeras under kulturrevolutionen, och speciellt de händelser som följde denna revolution fram till idag, den ena efter den andra gruppens nedgång och fall i ledningen, idag Lin Piaos grupp, imorgon Teng-Hsiao-pings grupp, en viss Hua Kuo-feng etc, var och en med sin plattform i motsättning till de andra, allt detta drev vårt parti att söka sig djupare ner i Mao Tsetungs och Kinas Kommunistiska Partis idéer och handlingar, för att få en grundligare kunskap om "Mao Tsetungs tänkande". När vi såg att denna kulturrevolution inte leddes av partiet utan var ett kaotiskt utbrott som framkallats av en uppmaning från Mao Tsetung, berövades denna rörelse i våra ögon sin revolutionära karaktär. Det var Maos auktoritet i Kina som fick miljontals oorganiserade ungdomar, studenter och skolelever att resa sig och tåga mot Peking, mot parti- och statsorganen, som de raserade. Det sades att dessa unga människor representerade den "proletära ideologin" i Kina vid den tiden, och att det var de som skulle visa partiet och proletariatet den "sanna" vägen!

En sådan revolution, som hade en uttalad politisk karaktär, kallades en kulturrevolution. Enligt vårt partis uppfattning var detta namn inte adekvat, eftersom den rörelse som brutit ut i Kina faktiskt var en politisk rörelse, inte en kulturell. Men det viktigaste var det faktum att varken partiet eller proletariatet stod i ledningen för denna "stora proletära revolution". Denna allvarliga situation härrörde från Mao Tsetungs gamla anti-marxistiska uppfattningar, som undervärderar proletariatets ledande roll och övervärderar ungdomens roll i revolutionen. Mao skrev: "Vilken roll har Kinas

ungdom spelat sedan Fjärde Maj-rörelsen? På ett sätt har de spelat rollen av avantgarde, ett faktum som alla utom yttersta högern erkänner. Vad innebär rollen av avantgarde? Det betyder att ta ledningen ..." (Not 44)

Sålunda ställdes arbetarklassen åt sidan, och det finns många exempel på när den motsatte sig rödgardisterna och till och med slogs mot dem. Våra kamrater, som var i Kina på den tiden, såg med egna ögon fabriks-arbetare slåss med ungdomar. Partiet var i upplösning. Det likviderades, och ingen hänsyn togs till kommunisterna och proletariatet. Detta var en mycket allvarlig situation.

Vårt parti stödde kulturrevolutionen, därför att revolutionens segrar i Kina var i fara. Mao Tsetung talade själv om för oss att renegatgruppen kring Liu Shao-chi och Teng Hsiao-ping hade tillvällat sig makten i partiet och staten, och att den kinesiska revolutionens segrar hotades. Under dessa förhållanden, och oberoende av vems fel det var att det hade gått så långt, stödde vårt parti kulturrevolutionen. Vårt parti försvarade det kine-siska broderfolket, revolutionens och socialismens sak i Kina, men inte fraktionskampen mellan de anti-marxistiska grupperna, som drabbade samman och slogs med varandra, t o m med vapen, för att ta makten.

Händelsernas utveckling har visat att den stora proletära kulturrevolu-tionen varken var en revolution, stor eller kulturell, och i synnerhet inte det minsta proletär. Det var en palatskupp som omfattade hela Kina och som syftade till att likvidera en handfull reaktionärer som hade tagit makten.

Naturligtvis var denna kulturrevolution en bluff. Den likviderade både Kinas Kommunistiska Parti och massorganisationerna, och störtade Kina in i ett nytt kaos. Denna revolution leddes av icke-marxistiska element, som i sin tur skulle komma att undanröjas genom en militärkupp iscensatt av andra anti-marxistiska och fascistiska element.

I vår press har Mao Tsetung beskrivits som en stor marxist-leninist, men vi har aldrig använt eller godkänt den kinesiska propagandans defini-tion, som betraktade Mao som en marxist-leninistisk klassiker, och "Mao Tsetungs tänkande" som marxismens tredje och högsta stadium. Vårt parti har betraktat uppblåsandet av Mao-kulten i Kina som oförenlig med marxismen-leninismen.

Kulturrevolutionens kaotiska utveckling och dess resultat stärkte oss ytterligare i den ej helt utkristalliserade uppfattningen att marxismen-leninismen var misskänd och inte tillämpades i Kina, att Kinas Kommunis-tiska Parti och Mao Tsetung i huvudsak inte hade marxist-leninistiska idéer, oavsett deras fasad och deras paroller om "proletariatet, dess diktatur och dess allians med de fattiga bönderna", och många andra liknande slagord.

I ljuset av dessa händelser, har vårt parti börjat att lättare inse orsakerna till den vacklan som hade observerats i den kinesiska ledningens hållning gentemot chrusjtjov-revisionismen, som t ex 1962, när den sökte försoning och enhet med de sovjetiska revisionisterna, under förevändning att bygga en gemensam front mot USA-imperialismen; eller 1964, när de fortfarande fortsatte sina ansträngningar för en försoning med de sovjetiska ledarna, och Chou En-lai åkte till Moskva för att gratulera gruppen kring Brezjnev till dess makttillträde. Denna vacklan var ingen tillfällighet, den återspeglade en avsaknad av principer och revolutionär fasthet.

När Nixon inbjöds till Kina, och de kinesiska ledarna med Mao Tsetung i spetsen proklamerade en politik av närmande och enhet med USA-imperialismen, stod det klart att den kinesiska linjen och politiken stod i fullständig motsättning till marxismen-leninismen och den proletära internationalismen. Som en följd av detta framstod Kinas chauvinistiska och hegemonistiska ambitioner allt tydligare. Den kinesiska ledningen började nu alltmer öppet motsätta sig folkens revolutionära befrielsekamp, världsproletariatet och den äkta marxist-leninistiska rörelsen. Den lade fram den s k teorin om "tre världar", som den försökte pådyvla hela den marxist-leninistiska rörelsen som dess generallinje.

I revolutionens och socialismens intresse, och i tron att de misstag som observerats i Kinas Kommunistiska Parti berodde på felaktiga värderingar av läget och på olika svårigheter, har det Albanska Arbetets Parti mer än en gång försökt att hjälpa de kinesiska ledarna att korrigera och komma över sina fel. Vårt parti har på ett uppriktigt och kamratligt sätt uttryckt sina åsikter till Mao Tsetung och de andra kinesiska ledarna, och när det gällt många av Kinas handlingar, som direkt har påverkat den marxist-leninistiska rörelsens allmänna linje och folkens och revolutionens intressen, har vi officiellt och skriftligt delgivit Kinas Kommunistiska Partis centralkommitté våra anmärkningar och vårt ogillande.

Men den kinesiska ledningen har aldrig välkomnat vårt partis korrekta och principfasta anmärkningar. Den har aldrig svarat på dem, och aldrig ens gått med på att diskutera dem.

Den kinesiska ledningens anti-marxistiska handlingar hemma och utomlands blev emellertid alltmer uppenbara. Allt detta drev vårt parti, liksom alla andra marxist-leninister, till att omvärdera Kinas Kommunistiska Partis linje, de politiska och ideologiska uppfattningar som har väglett partiet samt dess konkreta handlingar och dess konsekvenser. Vi konstaterade alltså att "Mao Tsetungs tänkande", som har väglett och vägleder Kinas Kommunistiska Parti, utgör en farlig variant av den moderna revisio-

nismen, som med en allomfattande teoretisk och politisk kamp måste bekämpas.

"Mao Tsetungs tänkande" är en variant av den moderna revisionismen som började ta form redan före det andra världskriget, speciellt efter 1935 då Mao Tsetung kom i ledningen för partiet. Under denna period utlöste Mao Tsetung och hans anhängare en "teoretisk" kampanj med paroller om kamp mot"dogmatismen", mot "färdiga mönster", "utländska schabloner" etc, och ställde uppgiften att utarbeta en nationell marxism, och förnekade därigenom marxismen-leninismens allmängiltiga karaktär. Istället för marxismen-leninismen förkunnade han det "kinesiska sättet" att lösa problem, och den "friska, levande" kinesiska stilen "som Kinas enkla människor älskar". (Not 45) Han propagerade på detta sätt den revisionistiska tesen att marxismen skulle ha ett eget, speciellt innehåll i varje enskilt land.

"Mao Tsetungs tänkande" proklamerades som det högsta stadiet av marxismen-leninismen under den nuvarande epoken. De kinesiska ledarna deklarerade att "Mao Tsetung har uppnått mer än Marx, Engels och Lenin

Kinas Kommunistiska Partis stadgar, som antogs på dess nionde kongress under Mao Tsetungs ordförandeskap, säger att "Mao Tsetungs tänkande utgör marxismen-leninismen i vår epok ...", att Mao Tsetung "... har fullföljt, försvarat och utvecklat marxismen-leninismen och lyft den till ett helt nytt, högre stadium". (Not 46)

Det faktum att Kinas Kommunistiska Partis verksamhet baserades på "Mao Tsetungs tänkande" istället för på marxismen-leninismens principer och normer öppnade dörren på vid gavel för opportunism och fraktionskamp i dess led.

"Mao Tsetungs tänkande" är en blandning av uppfattningar, där idéer och teser lånats från marxismen och blandats med idealistiska, pragmatiska och revisionistiska principer från andra filosofier. Det har sina rötter i den uråldriga kinesiska filosofin, i Kinas politiska och ideologiska förflutna, och i dess statliga och militaristiska verksamhet.

Alla kinesiska ledare, de som nyligen har tagit makten såväl som de som haft och sen förlorat makten, men som manövrerat för att sätta sina kontrarevolutionära planer i verket, har och har alltid haft "Mao Tsetungs tänkande" som sin ideologiska grundval. Mao Tsetung själv har erkänt att hans idéer kan utnyttjas av alla, både vänstern och högern, som han kallar de olika grupper som utgör den kinesiska ledningen. I ett brev som han skrev till Chiang Ching den 8 juli 1966, erkänner Mao Tsetung att "högern

vid makten kan använda mina ord för att stärka sin makt för en tid, men vänstern kan använda andra av mina ord för att organisera sig och störta högern". (Not 47) Detta visar att Mao Tsetung inte var marxist-leninist, att hans ståndpunkter var eklektiska. Detta är uppenbart i alla Maos "teoretiska verk" som, trots att de kamouflerats med "revolutionära" fraser och paroller, inte kan dölja att "Mao Tsetungs tänkande" inte har något gemensamt med marxismen-leninismen.

En kritisk granskning av Maos skrifter — det räcker med några av dem — och det sätt på vilket han behandlar grundläggande problem rörande det kommunistiska partiets roll, revolutionens frågor, uppbygget av socialismen, etc, visar helt klart den stora skillnaden mellan "Mao Tsetungs tänkande" och marxismen-leninismen.

Låt oss först betrakta **frågorna om partiets organisering och partiets ledande roll**. Mao låtsades förespråka en tillämpning av de leninistiska partiprinciperna, men om hans idéer om partiet, och särskilt om partilivets praktik, analyseras konkret, står det klart att han har ersatt de leninistiska principerna och normerna med revisionistiska teser.

Mao Tsetung har inte organiserat Kinas Kommunistiska Parti enligt Marx', Engels', Lenins och Stalins principer. Han har inte arbetat för att göra det till ett parti av leninistisk typ, ett bolsjevikiskt parti. Mao Tsetung förespråkade inte ett proletärt klassparti, utan ett parti utan klassgränser. Han använde parollen om att ge partiet masskaraktär i avsikt att sudda ut skiljelinjen mellan partiet och klassen. Resultatet blev att var och en kunde gå in i partiet eller lämna det efter eget tycke. I denna fråga är "Mao Tsetungs tänkande" identiskt med de jugoslaviska revisionisternas och "eurokommunisternas" åsikter.

Förutom detta har Mao Tsetung alltid låtit partiuppbygget och dess principer och normer vara underordnade hans egna politiska ståndpunkter och intressen, hans opportunistiska, stundom högerinriktade och stundom vänsterinriktade äventyrspolitik, kampen mellan fraktionerna, etc.

Det har aldrig funnits, och finns inte, någon verklig marxist-leninistisk enhet mellan tänkande och handling i Kinas Kommunistiska Parti. Striden mellan fraktionerna, vilken har förts sedan Kinas Kommunistiska Partis grundande, har hindrat att en riktig marxist-leninistisk linje har kunnat läggas fast för partiet, och att det inte har vägletts av det marxist-leninistiska tänkandet. De olika tendenser som kom till uttryck bland partiets främsta ledare var ibland vänsteristiska, ibland högeropportunistiska, ibland centristiska, och gick så långt som till öppet anarkistiska, chauvinis-

tiska och rasistiska åsikter. Under hela den tid som Mao Tsetung och gruppen kring honom stod i ledningen för partiet var dessa tendenser ett av kännetecknen för Kinas Kommunistiska Parti. Mao Tsetung förespråkade själv nödvändigheten av "två linjer" i partiet. Enligt honom är förekomsten av och kampen mellan två linjer något naturligt. Det är ett uttryck för motsatsernas enhet, det är en flexibel politik som förenar inom sig både trohet mot principer och kompromisser. "Sålunda", skriver han, "har vi två händer för att behandla en kamrat som har begått misstag: en hand för att kämpa mot honom och den andra för att förena oss med honom. Syftet med kampen är att upprätthålla marxismens principer, vilket betyder att vara principfast; detta är en sida av saken. Den andra sidan är att uppnå enhet med honom. Syftet med enheten är att erbjuda honom en utväg, att nå en kompromiss med honom." (Not 48)

Dessa åsikter är diametralt motsatta den leninistiska läran om kommunistpartiet som en organiserad förtrupp, som måste ha en enda linje och en enhet av stål i tanke och handling.

Klasskampen inom partiets led, som en återspegling av den klasskamp som pågår utanför partiet, har ingenting gemensamt med Mao Tsetungs uppfattning om "två linjer i partiet". Partiet är inte en arena för olika klasser och för kampen mellan antagonistiska klasser, det är inte en samling av människor med motsatta målsättningar. Det äkta marxist-leninistiska partiet är uteslutande arbetarklassens parti, och grundar sig på denna klass' intressen. Detta är den avgörande faktorn för revolutionens seger och det socialistiska uppbygget. I det att han försvarade de leninistiska partiprinciperna, som inte tillåter förekomsten av flera linjer av motsatta tendenser inom kommunistpartiet, betonade Stalin:

> *"... det kommunistiska partiet är proletariatets* **monolitiska** *parti, och inte ett parti som utgörs av ett block av element från olika klasser." (Not 49)*

Mao Tsetung föreställer sig emellertid partiet som en förening av klasser med motsatta intressen, som en organisation i vilken två krafter står mot varandra och kämpar mot varandra, proletariatet och bourgeoisin, det "proletära högkvarteret" och det "borgerliga högkvarteret", vilka måste ha sina representanter på alla nivåer, från gräsrötterna till partiets högsta ledande organ. Sålunda begärde han 1956 att ledare från både höger- och vänsterfraktionerna skulle väljas till centralkommittén, och förde i detta

syfte fram argument som var lika naiva som löjliga. "Hela landet, t o m hela världen", sade han, "känner till att de har gjort misstag vad gäller partiets linje, och det faktum att de är väl kända är just skälet till att välja dem. Vad kan man göra åt det? De är välkända, men ni som inte har gjort några misstag, eller bara gjort små misstag, har inte deras ryktbarhet. I ett land som vårt med dess mycket stora småbourgeoisi är de förebilder." (Not 50) Medan han avstod från principkamp inom partiets led, spelade Mao Tsetung med i fraktionernas spel, sökte kompromisser med några av dem för att gå emot de andra, och stärkte på det viset sin egen position.

Med en sådan organisatorisk plattform har Kinas Kommunistiska Parti aldrig varit, och kunde aldrig vara, ett marxist-leninistiskt parti. De leninistiska principerna och normerna respekterades inte i det. Partikongressen, det högsta kollektiva organet i partiet, har inte sammanträtt regelbundet. Exempelvis förflöt 11 år mellan sjunde och åttonde kongressen, samt efter kriget, 13 år mellan åttonde och nionde kongressen. Dessutom var de kongresser som hölls formella, mer parader än arbetsmöten. Delegaterna till kongressen valdes inte i enlighet med de marxist-leninistiska principerna och normerna för partilivet, utan de utsågs av de ledande organen och handlade enligt systemet med permanent representation.

Nyligen publicerade "Folkets Dagblad" en artikel av en s k teoretisk grupp, tillhörande "Högsta Byrån" i Kinas Kommunistiska Partis centralkommitté. (Not 51). I denna artikel hävdas att Mao under namnet "Högsta Byrån" hade bildat en särskilt apparat runt sig själv, som höll politbyrån, partiets centralkommitté, statens kadrer, armén, säkerhetstjänsten etc, under bevakning och kontroll. Tillträde till denna byrå och kännedom om dess arbete var förbjuden för alla, inräknat medlemmarna i centralkommittén och politbyrån. Här utarbetades planer för att störta eller backa upp den ena eller andra fraktionsgruppen. Representanterna för denna byrå fanns överallt, de spionerade, övervakade, och rapporterade självständigt, utanför partiets kontroll. Vid sidan av dessa disponerade denna byrå hela beväpnade avdelningar, som doldes under namnet "Ordförande Maos vakt". Denna pretorianska vakt, mer än 50.000 man stark, gick till aktion närhelst ordföranden ville "utdela ett hårt slag", vilket ofta hänt i Kinas Kommunistiska Partis historia, och som hände nyligen då "de fyra" och deras anhängare arresterades av Hua Kuo-feng.

Under förevändning att hålla kontakt med massorna hade Mao Tsetung också skapat ett särskilt nätverk av angivare bland befolkningen. De hade till uppgift att hålla kadrerna på basplanet under övervakning och undersöka stämningen och mentaliteten bland massorna, utan att någon

kände till det. De rapporterade direkt till Mao Tsetung personligen, vilken hade avbrutit all kommunikation med massorna och såg världen bara genom rapporterna från agenterna i "Högsta Byrån". Mao sade: "För min del är jag en person som inte lyssnar på radio, varken utländsk eller kinesisk, jag bara sänder". Han sade också: "Jag har öppet förklarat att jag inte längre kommer att läsa tidningen 'Folkets Dagblad'. Jag har förresten också sagt till chefredaktören: 'Jag läser inte din tidning'." (Not 52)

Artikeln i "Folkets Dagblad" tillhandahåller ny information, som gör det möjligt att ännu klarare förstå vilken anti-marxistisk inriktning Mao Tsetung gav åt det kinesiska partiet och den kinesiska staten, och vilken personlig makt han utövade i dessa. Mao Tsetung hade inte den minsta respekt för vare sig partiets centralkommitté eller dess kongress, än mindre för partiet som helhet och dess kommittér på basplanet. Partikommittérna, de ledande kadrerna och själva centralkommittén fick order från "Högsta Byrån", detta "högkvarter" som var ansvarigt enbart inför Mao Tsetung. Partiets instanser, dess valda organ, hade inga som helst befogenheter. Artikeln i "Folkets Dagblad" påstår: "Inte ett enda telegram, brev, dokument eller order kunde utfärdas av någon, utan att det först passerade genom Mao Tsetungs händer och godkändes av honom." Det visar sig att så tidigt som 1953 hade Mao Tsetung utfärdat en entydig order: "Från och med nu kan alla dokument och telegram som sänds ut i centralkommitténs namn sändas iväg endast sedan jag har granskat dem, *i annat fall är de ogiltiga*. (Not 53) Under sådana förhållanden kan det inte vara tal om kollektivt ledarskap, demokrati inom partiet eller leninistiska normer.

Mao Tsetungs obegränsade makt var så vidsträckt att han t o m utsåg sina efterträdare. En gång hade han utnämnt Liu Shao-chi som sin efterträdare. Senare förklarade han att hans arvinge till staten och partiet efter hans död skulle bli Lin Piao. Detta sätt att handla, en företeelse utan motstycke i de marxist-leninistiska partiernas praktik, sanktionerades till och med i partiets stadgar. Det var återigen Mao Tsetung som bestämde att Hua Kuo-feng skulle bli ordförande i partiet efter hans död. Med den absoluta makten i sin hand var det Mao ensam som kritiserade, dömde, straffade och senare återupprättade ledare i toppen av partiet och staten. Det var fallet också med Teng Hsiao-ping, vilken i sin s k självkritik den 23 oktober 1966 medgav: "Liu Shao-chi och jag är riktiga monarkister. Det väsentliga i mina misstag ligger i det faktum att jag inte hyser något förtroende för massorna, inte stöder de revolutionära massorna, utan står i motsättning till dem. Jag har följt en reaktionär linje för att undertrycka revolutionen. I klasskampen har jag inte stått på proletariatets sida utan på

bourgeoisins ... Allt detta visar att ... jag är olämplig att inneha förtroendeposter." (Not 54) Och trots de brott som denne oförbätterlige revisionist begått återinsattes han på sin tidigare plats.

Det anti-marxistiska väsendet i "Mao Tsetungs tänkande" vad gäller partiet och dess ledande roll är också uppenbart i det sätt på vilket förbindelserna mellan partiet och armén uppfattades i teorin och tillämpades i praktiken. Oavsett Mao Tsetungs slagord om att "partiet styr armén", att "politiken styr gevären" o s v, förhöll det sig i praktiken så, att han lämnade den viktigaste politiska rollen i landets liv till armén. Under kriget sade han: "Alla armékadrer bör lära hur man blir skickliga att leda arbetarna och organisera fackföreningar, skicklig att mobilisera och organisera ungdomen, skicklig att skapa enhet med och utbilda kadrer i de nya befriade områdena, skicklig att driva industri och handel, skicklig att driva skolor, tidningar, nyhetsbyråer och radiostationer, skicklig att sköta utrikespolitik, skicklig att handha problem rörande de demokratiska partierna och folkorganisationerna, skicklig att ordna förhållandena mellan städerna och landsbygdsområdena och lösa frågorna om livsmedel, kol, och andra förnödenheter för den dagliga förbrukningen, och skicklig att sköta penning- och finansproblem." (Not 55)

Armén stod alltså ovanför partiet, ovanför statsorganen, ovanför allting annat. Av detta framgår att Mao Tsetungs ord rörande partiets roll som den avgörande faktorn i ledningen för revolutionen och det socialistiska uppbygget, bara var slagord. Både under befrielsekriget och efter skapandet av Folkrepubliken Kina, under alla de slag som har utkämpats mellan olika fraktioner för att gripa makten, har armén spelat den avgörande rollen. Även under kulturrevolutionen spelade armén huvudrollen; den var Maos sista reserv. 1967 sade Mao Tsetung: "Vi förlitar oss på arméns styrka ... Vi hade bara två divisioner i Peking, men i maj drog vi dit ytterligare två för att göra upp räkningen med den tidigare partikommittén i Peking." (Not 56)

För att göra slut på sina ideologiska motståndare har Mao Tsetung alltid satt armén i rörelse. Han reste armén, med Lin Piao i ledningen, mot Liu Shao-chis och Teng Hsiao-pings grupp. Tillsammans med Chou En-lai organiserade och kastade han senare in armén mot Lin Piao. Inspirerad av "Mao Tsetungs tänkande" har armén fortsatt att spela samma roll även efter Maos död. Liksom alla som har kommit till makten i Kina, förlitade sig också Hua Kuo-feng på armén och handlade med dess stöd. Omedelbart efter Maos död satte han armén i rörelse och tillsammans med arméfolk,

Yeh Chien-ying, Wang Tung-hsien och andra, ledde han kuppen och arresterade sina motståndare.

Makten i Kina är fortfarande i händerna på armén, medan partiet svansar efter den. Detta är det allmänna draget i länder där revisionismen härskar. Äkta socialistiska länder stärker armén som ett kraftfullt vapen för proletariatets diktatur, i syfte att krossa socialismens fiender i den händelse de reser sig, samt för att försvara landet mot en eventuell attack från imperialisterna och den utländska reaktionen. Men som marxismen-leninismen lär oss, måste armén för att alltid kunna spela den rollen ständigt stå under partiets ledning och inte partiet under arméns ledning.

För närvarande är det de starkaste fraktionerna i armén, just de mest reaktionära, de som har som mål att förvandla Kina till ett socialimperialistiskt land, som härskar i Kina.

I framtiden, parallellt med omvandlingen av Kina till en imperialistisk supermakt, kommer den roll och makt armén har i landets liv stadigt att öka. Armén kommer att stärkas som en pretoriansk vakt, beväpnad till tänderna, för att försvara den kapitalistiska regimen och ekonomin. Den kommer att bli ett redskap för en borgerlig kapitalistisk diktatur, en diktatur som, om folkets motstånd är starkt, även kan komma att anta öppet fascistiska former.

Genom att förkunna nödvändigheten av många partier för att leda landet, den s k politiska pluralismen, hamnar "Mao Tsetungs tänkande" i fullständig motsättning till den marxist-leninistiska läran om det kommunistiska partiets odelbara roll i revolutionen och det socialistiska uppbygget. Som Mao förklarade för E Snow, bedömde han landets ledning genom flera politiska partier, enligt den amerikanska modellen, som den mest demokratiska formen av styrelse. "Vilket är bäst", frågade Mao Tsetung, "att ha bara ett parti, eller flera ?" Och han svarade: "Som vi ser det nu, är det kanske bättre att ha flera politiska partier. Det var riktigt i det förflutna och kan mycket väl vara det i framtiden, det betyder långvarig samlevnad och ömsesidig uppsikt". (Not 57)

Mao ansåg att det var nödvändigt att de borgerliga partierna tog del i statsmakten och styrandet av landet med samma rättigheter och befogenheter som Kinas Kommunistiska Parti. Och inte nog med det, dessa bourgeoisins partier, som enligt honom "var historiska", skulle dö bort först då Kinas Kommunistiska Parti också vittrade bort, d v s de skulle existera sida vid sida ända fram till kommunismen.

Enligt "Mao Tsetungs tänkande" kan en ny demokratisk regim existera och socialismen byggas bara på grundval av samarbete mellan alla

klasser och partier. En sådan uppfattning om den socialistiska demokratin och det socialistiska politiska systemet, som bygger på en "långvarig samexistens och ömsesidig kontroll" mellan alla partier, och som mycket liknar de italienska, franska, spanska och andra revisionisters förkunnelse nuförtiden. Allt detta är ett öppet förnekande av det marxist-leninistiska partiets ledande och odelbara roll i den socialistiska revolutionen och i det socialistiska uppbygget. Den historiska erfarenheten har redan visat att proletariatets diktatur inte kan existera, och socialismen inte byggas eller försvaras, utan det marxist-leninistiska partiets odelade, ledande roll.

> *"... proletariatets diktatur,"* sade Stalin, *"kan vara fullkomlig endast när den leds av ett parti, av kommunisternas parti, som icke delar och icke kan dela ledningen med andra partier ..." (Not 58)*

Mao Tsetungs revisionistiska uppfattningar har sin grund i samarbetspolitiken och alliansen med bourgeoisin, som Kinas Kommunistiska Parti alltid har tillämpat. Detta är också källan till den anti-marxistiska och anti-leninistiska linjen att "låta 100 blommor blomma och 100 tankeskolor tävla", vilket är ett direkt uttryck för att motsatta ideologier ska existera sida vid sida.

Enligt Mao Tsetung är det lämpligt i ett socialistiskt samhälle, vid sidan av den proletära ideologin, materialismen och ateismen, att även tillåta den borgerliga ideologin, idealismen och religionen. "Giftigt ogräs" måste tillåtas växa vid sidan av "väldoftande blommor". En sådan linje påstås vara nödvändig för att utveckla marxismen, för att öppna vägen för debatt och tankefrihet. Men i själva verket försöker han genom denna linje lägga den teoretiska grunden för samarbetspolitiken med bourgeoisin och samexistensen med dess ideologi. Mao Tsetung säger: "Det är en farlig politik att förbjuda folk från att komma i kontakt med det felaktiga, det fula och det fientliga, med idealism och metafysik och med Konfucius', Lao Tses och Chiang Kai-sheks smörja. Det leder till andlig tillbakagång, enkelspårighet och dålig beredskap för att möta världen och dess utmaningar." (Not 59). Av detta drar Mao Tsetung slutsatsen att idealismen, metafysiken och den borgerliga ideologin kommer att existera för evigt. Därför måste de inte bara tillåtas, utan också ges möjlighet att blomma, att träda fram i dagsljuset och tävla. Denna hans försonliga hållning gentemot allt reaktionärt går så långt, att han kallar störningar i det socialistiska samhället för oundvikliga och förhindrandet av fiendens aktivitet för felaktigt. "Enligt min

åsikt", säger Mao, "bör den som vill ställa till bråk få göra det så länge han önskar; och om inte en månad är tillräcklig, kan han få fortsätta i två; kort sagt, saken skall inte avslutas förrän han känner att han har fått nog. Om saken snabbt avvecklas kommer han förr eller senare att bråka igen." (Not 60)

Allt detta är inte något akademiskt bidrag till en "vetenskaplig" diskussion, utan en kontrarevolutionär, opportunistisk, politisk linje som skapats i opposition mot marxismen-leninismen och som har förvirrat Kinas Kommunistiska Parti. Inom dess led har hundratals åsikter cirkulerat, och idag finns där faktiskt 100 skolor som tävlar. Det har gjort det möjligt för de borgerliga getingarna att fritt flyga omkring i de hundra blommornas trädgård och där sprida sitt gift.

Denna opportunistiska hållning till ideologiska frågor har sina rötter bl a i det faktum att Kinas Kommunistiska Parti, under hela perioden från sitt grundande till det att det lyckades befria sitt land men även därefter, inte har gjort någon ansträngning för att konsolidera sig självt ideologiskt. Det har inte arbetat för att i sina medlemmars själ och hjärta inpränta Marx', Engels', Lenins och Stalins teori. Det har inte kämpat för att lära sig att bemästra de grundläggande frågorna i den marxist-leninistiska ideologin och för att kunna tillämpa dem konsekvent, steg för steg, på de konkreta förhållandena i Kina.

"Mao Tsetungs tänkande" står i motsättning till den marxist-leninistiska teorin om revolutionen.

I sina skrifter tar Mao Tsetung ofta upp den roll som revolutionen spelar i samhällets utvecklingsprocess, men i det väsentliga håller han fast vid en metafysisk, evolutionistisk uppfattning. I motsats till materialistisk dialektik som föreställer sig utvecklingen i form av en spiral, predikar Mao Tsetung den cykliska utvecklingsformen, en utveckling som går runt i cirkel, som en process av ebb och flod, som går från jämvikt till obalans och tillbaka till jämvikt igen, från rörelse till vila och tillbaka till rörelse igen, från uppgång till nedgång och från nedgång till uppgång, från framåtskridande till tillbakagång och till framåtskridande igen, etc. Således skriver Mao Tsetung, i det att han håller fast vid den gamla filosofins uppfattning om eldens renande funktion: "Det är nödvändigt att 'tända en eld' med jämna mellanrum. Hur ofta? En gång om året eller en gång vart tredje år, vilket föredrar ni? Jag menar att vi ska göra det minst två gånger inom loppet av varje femårsplan, på samma sätt som skottmånaden i månkalendern inträffar en gång på tre år eller två gånger på fem år." (Not 61) På samma sätt som forna tiders astrologer tar han månkalendern som utgångspunkt

för lagen om den regelbundet återkommande elden, om en utveckling som pendlar från "stor harmoni" till "stor oordning" och åter till "stor harmoni", och som således upprepar kretsloppet periodiskt. Mot den dialektiska materialismens uppfattning om utvecklingen, vilken, som Lenin säger,

> *"... ger nyckeln till allt varandes 'självrörelse'; ... ger nyckeln till 'sprången', till 'avbrotten i kontinuiteten', till föremålens 'förvandling till sin egen motsats', till det gamlas förintande och det nyas uppkomst". (Not 62)*

sätter "Mao Tsetungs tänkande" den metafysiska föreställningen, som är "livlös, blek och torr".

Detta blir ännu mer uppenbart genom det sätt på vilket Mao Tsetung behandlar frågan om motsättningarna, ett område där han, enligt vad den kinesiska propagandan påstår, har kommit med ett "särskilt bidrag" och utvecklat den dialektiska materialismen ytterligare. Det är sant att Mao Tsetung i många av sina skrifter ofta talar om motsatser, motsättningar, motsatsernas enhet, och t o m använder marxistiska citat och fraser, men inte desto mindre befinner han sig långt ifrån en dialektiskt materialistisk uppfattning av dess problem. När han behandlar motsättningar utgår han inte från marxistiska teser, utan från de urgamla kinesiska filosofernas teser, han uppfattar motsatserna mekaniskt, som yttre företeelser, och föreställer sig motsatsernas omvandling som ett enkelt byte av plats mellan dem. Genom att operera med några eviga motsatser från den antika filosofin, sådana som ovanför och nedanför, efterbliven och framskriden, höger och vänster, lätt och svår o s v, förnekar Mao Tsetung i grunden de inre motsättningarna i tingen och företeelserna, och betraktar utvecklingen som en enkel upprepning, som en kedja av oföränderliga tillstånd, i vilken samma motsatser och samma inbördes förhållanden kan iakttagas. Motsatsernas ömsesidiga omvandling i varandra, uppfattade blott och bart som ett byte av plats, och inte som en lösning av motsättningen eller en kvalitativ förändring av själva den företeelse som utgör dessa motsatser, används av Mao Tsetung som ett formellt schema, vilket allting är underordnat. Utifrån detta schema går Mao till och med så långt att han påstår: "När dogmatismen förvandlas till sin motsats blir den antingen marxism eller revisionism, metafysiken förvandlas till dialektik och dialektiken till metafysik, o s v". (Not 63) Bakom sådana absurda påståenden och denna sofistiska lek med motsatser döljer sig Mao Tsetungs opportunistiska och

anti-revolutionära uppfattningar. Sålunda betraktar han inte den socialistiska revolutionen som en kvalitativ förändring av samhället, i vilken de antagonistiska klasserna och förtrycket samt människans utsugning av människan är avskaffad, utan föreställer sig den som ett enkelt rollbyte mellan bourgeoisin och proletariatet. För att bestyrka denna "upptäckt" skriver Mao: "Om bourgeoisin och proletariatet inte kan omvandlas till varandra, hur kan det i så fall komma sig att proletariatet genom revolutionen kan bli härskare och bourgeoisin behärskade? Vi stod i fullständig motsättning till Chiang Kai-sheks Koumintang. Som ett resultat av den ömsesidiga kampen och av att de två motsatta sidorna ömsesidigt uteslöt varandra, ägde en förändring rum av deras status och vår ..." (Not 64) Denna Mao Tsetungs logik har också lett honom till att ändra den marxist-leninistiska teorin om de två faserna i det kommunistiska samhället. "Enligt dialektiken kommer det socialistiska systemet som historiskt fenomen, lika säkert som att människan måste dö, att försvinna en dag, att negeras av det kommunistiska systemet. Om det hävdas att det socialistiska systemet och dess produktionsförhållanden och överbyggnad inte kommer att dö bort, vilket slags marxism skulle det vara? Skulle inte det vara detsamma som en religiös trosbekännelse eller teologi, som förkunnar en evig gud?" (Not 65)

På detta sätt reviderar Mao Tsetung öppet den marxist-leninistiska uppfattningen om socialismen och kommunismen, vilka i grund och botten är två skilda faser av en och samma typ, av samma sociala och ekonomiska ordning, och vilka är skilda från varandra bara genom graden av utveckling och mognad. Mao Tsetung framställer socialismen som något diametralt motsatt kommunismen.

Utifrån en sådan metafysisk och anti-marxistisk föreställning behandlar Mao Tsetung frågan om revolutionen i allmänhet, vilken han betraktar som en oändlig process som upprepas periodiskt under hela den tid som människan finns på jorden, som en process som går från nederlag till seger, från seger till nederlag, och så vidare i all evighet. Mao Tsetungs anti-marxistiska uppfattning om revolutionen, stundom evolutionistisk, stundom anarkistisk, är ännu mera uppenbar när han behandlar revolutionens problem i Kina.

Som framgår av Mao Tsetungs skrifter, stödde han sig inte på den marxist-leninistiska teorin när han analyserade problemen och ställde uppgifterna för den kinesiska revolutionen. I sitt tal vid det utvidgade arbetsmöte som Kinas Kommunistiska Partis centralkommitté genomförde i januari 1962, tillstår han själv: "Vårt mångåriga revolutionära arbete har

utförts i blindo, utan att vi har vetat hur revolutionen skulle genomföras, och mot vem revolutionens spjutspets skulle riktas, utan en uppfattning om dess etapper, vem den först måste störta och vem därefter, etc." Detta har gjort Kinas Kommunistiska Parti oförmöget att säkra proletariatets ledning i den demokratiska revolutionen och förvandla den till en socialistisk revolution. Den kinesiska revolutionens hela utveckling är ett belägg för Kinas Kommunistiska Partis kaotiska kurs, vilken inte har vägletts av marxismen-leninismen, utan av "Mao Tsetungs tänkande" och dess anti-marxistiska föreställning om revolutionens karaktär, dess etapper, drivkrafter, etc.

Mao Tsetung kunde aldrig varken förstå eller på ett riktigt sätt förklara den nära förbindelsen mellan den borgerligt-demokratiska revolutionen och den proletära revolutionen. I motsats till den marxistiska teorin, som vetenskapligt har bevisat att det inte finns någon kinesisk mur mellan den borgerligt-demokratiska revolutionen och den socialistiska revolutionen och att dessa två revolutioner inte behöver vara skilda från varandra av en lång tidsperiod, hävdade Mao Tsetung: "Omvandlingen av vår revolution till en socialistisk revolution är en sak för framtiden ... När det gäller tidpunkten för denna övergång ... kan det komma att ta en ganska lång tid. Vi ska inte ställa denna övergång i utsikt förrän alla nödvändiga politiska och ekonomiska betingelser är förhanden, inte förrän det är fördelaktigt och oskadligt för den överväldigande majoriteten av vårt folk." (Not 66)

Under hela revolutionen, och t o m efter befrielsen, höll Mao Tsetung fast vid denna anti-marxistiska uppfattning, vilken förnekar den borgerligt-demokratiska revolutionens omvandling till en socialistisk revolution. Sålunda sade Mao Tsetung 1940: "Den kinesiska revolutionen kan inte undgå att ta ... steget till ny-demokrati, och sedan steget till socialism. Dessutom kommer det första steget att kräva ganska lång tid ..." (Not 67)

På centralkommitténs plenum i mars 1949, vid vilket Mao Tsetung lade fram programmet för Kinas utveckling efter befrielsen, sade han: "Under denna period måste alla kapitalismens element, i städerna och på landsbygden, tillåtas existera." Dessa åsikter och "teorier" förde med sig att Kinas Kommunistiska Parti och Mao Tsetung inte strävade efter att omvandla revolutionen i Kina till en socialistisk revolution, utan lämnade fältet fritt för bourgeoisins och de kapitalistiska samhällsförhållandenas utveckling.

I fråga om förhållandet mellan den demokratiska och den socialistiska revolutionen, intar Mao Tsetung samma ståndpunkt som Andra internationalens ledare, vilka var de första som angrep och förvrängde den

marxist-leninistiska teorin om revolutionens utveckling, och lade fram tesen att det mellan den borgerligt-demokratiska revolutionen och den socialistiska revolutionen är en lång period, under vilken bourgeoisin utvecklar kapitalismen och skapar förutsättningarna för övergången till den proletära revolutionen. De betraktade den borgerligt-demokratiska revolutionens omvandling till en socialistisk revolution, utan att tillåta kapitalismen att utveckla sig ytterligare, som någonting omöjligt, som att hoppa över stadier. Denna uppfattning ansluter sig även Mao Tsetung fullständigt till när han skriver: "Det skulle vara en ren illusion att försöka bygga ett socialistiskt samhälle på ruinerna av den koloniala, halvkoloniala och halvfeodala ordningen, utan en enad ny-demokratisk stat, utan att utveckla ... de privatkapitalistiska sektorerna ...". (Not 68)

De anti-marxistiska uppfattningarna i "Mao Tsetungs tänkande" om revolutionen framstår ännu klarare genom det sätt som Mao behandlar frågan om revolutionens drivkrafter. Mao Tsetung erkände inte proletariatets hegemoniska roll. Lenin sade att proletariatet måste ha ledningen i varje revolution under imperialismens period, alltså även i den demokratiska revolutionen, den anti-imperialistiska nationella befrielserevolutionen och den socialistiska revolutionen. Trots att han pratade om proletariatets roll, underskattade Mao Tsetung i praktiken dess hegemoni i revolutionen och upphöjde i stället böndernas roll. Mao Tsetung har sagt, att "det motstånd mot Japan som nu pågår, väsentligen reses av bönder. Väsentligen innebär nydemokratins politik att ge makten till bönderna." (Not 69) Mao Tsetung uttryckte denna småborgerliga teori i sin allmänna tes om att "landsbygden ska inringa städerna". "Revolutionära byar," skrev han, "kan inringa städerna ... arbetet på landsbygden bör spela den viktigaste rollen i den kinesiska revolutionära rörelsen, och arbetet i städerna en andraplansroll". (Not 70) Mao uttryckte även denna idé när han skrev om böndernas roll i statsmakten. Han har sagt att alla andra politiska partier och krafter måste underordna sig bönderna och deras uppfattningar. "... flera hundra miljoner bönder... kommer att resa sig som en mäktig storm ... en kraft så snabb och våldsam att ingen makt, hur stark den än må vara, förmår att hålla den tillbaka," skrev han. "Varje revolutionärt parti och varje revolutionär kamrat kommer att prövas av dem och efter deras beslut godtas eller förkastas." (Not 71) Enligt Mao ska bönderna, och inte arbetarklassen, spela den hegemoniska rollen i revolutionen.

Mao Tsetung har också predikat tesen om böndernas hegemoniska roll i revolutionen som vägen för världsrevolutionen. I detta finns källan till den antimarxistiska uppfattning som betraktar den s k tredje världen,

vilken i den kinesiska politiska litteraturen också kallas "världens landsbygd", som den "viktigaste drivkraften för att omforma det nuvarande samhället". Enligt den kinesiska ståndpunkten är proletariatet en samhällskraft av lägre rang, som inte kan spela den roll som Marx och Lenin föreställde sig, i kampen mot kapitalismen och för revolutionens seger, och i förbund med alla krafter som förtrycks av kapitalet.

I den kinesiska revolutionen har den avgörande rollen spelats av små- och mellanbourgeoisin. Detta breda småborgerliga skikt har påverkat Kinas hela utveckling.

Mao Tsetung grundade inte sin teori på marxismen-leninismen, som lär oss att bönderna — och småbourgeoisin i allmänhet — är vacklande. Givetvis spelar fattig- och mellanbönderna en viktig roll i revolutionen och måste bli en nära allierad till proletariatet. Men bondeklassen, småbourgeoisin, kan inte leda proletariatet i revolutionen. Att tänka och förkunna motsatsen innebär att vara emot marxismen-leninismen. I detta finns en av huvudkällorna till Mao Tsetungs anti-marxistiska uppfattningar, som har haft dåligt inflytande på hela den kinesiska revolutionen.

Kinas Kommunistiska Parti har inte i teorin varit klar över den grundläggande revolutionära ledande principen om proletariatets hegemoniska roll i revolutionen, och i konsekvens därmed inte tillämpat den korrekt och konsekvent i praktiken. Erfarenheterna visar, att bönderna endast kan spela en revolutionär roll om de handlar i allians med proletariatet och under dess ledning. Detta bevisades under den nationella befrielsekampen i vårt land. De albanska bönderna var huvudkraften i vår revolution, men trots arbetarklassens lilla antal var det ändå den som ledde bönderna, därför att den marxist-leninistiska ideologin — proletariatets ideologi — förkroppsligad i det kommunistiska partiet (idag Arbetets Parti), arbetarklassens förtrupp, utgjorde revolutionens ledning. Det var därför vi inte endast segrade i det nationella befrielsekriget, utan också i uppbygget av socialismen.

Trots de oräkneliga svårigheter vi mötte på vägen uppnådde vi framgångar, den ena efter den andra. Vi nådde dessa framgångar i första hand därför att partiet grundligt behärskade innehållet i Marx' och Lenins teori, förstod vad revolutionen innebar, vem som genomförde den och vem som måste leda den, förstod att det i ledningen för arbetarklassen, i förbund med bönderna, måste finnas ett parti av leninistisk typ. Kommunisterna förstod att partiet inte endast till namnet måste vara kommunistiskt, utan att det måste vara ett parti som tillämpar den marxist-leninistiska teorin för revolutionen och partibygget på de konkreta förhållandena i vårt land, vilket skulle börja arbetet för att skapa ett nytt socialistiskt samhälle och

följa exemplet från Sovjetunionens socialistiska uppbygge under Lenins och Stalins tid. Denna inställning gav vårt parti segern och gav vårt land den stora politiska, ekonomiska och militära styrka som det har idag. Hade vi handlat annorlunda, hade vi inte konsekvent tillämpat dessa vår stora teoris principer, skulle inte socialismen ha kunnat byggas i det lilla land, omgivet av fiender, som vårt land är. Även om vi hade lyckats ta makten för en kort tid, skulle bourgeoisin ha tagit tillbaka den, så som hände i Grekland, där det grekiska kommunistpartiet lämnade över sina vapen till den lokala reaktionära bourgeoisin och till den brittiska imperialismen, redan innan kampen hade vunnits.

Följaktligen har frågan om hegemonin i revolutionen stor principiell betydelse, eftersom revolutionens inriktning och utveckling är beroende av vem som leder den.

> *"Att avstå från idén om hegemonin",* betonade Lenin, *"... är den grövsta formen av reformism ..." (Not 72)*

Det var bl a just på grund av att "Mao Tsetungs tänkande" förnekade proletariatets ledande roll, som den kinesiska revolutionen förblev en borgerligt-demokratisk revolution och inte utvecklades till det högre stadiet — den socialistiska revolutionen. I sin skrift om "nydemokrati" predikade Mao Tsetung att det efter segern i revolutionen skulle upprättas en regim i Kina som var grundad på ett förbund mellan alla "demokratiska klasser", till vilka han förutom bönderna och proletariatet även räknade städernas småbourgeoisi och den nationella bourgeoisin. "Precis som alla bör dela på den mat som finns", skrev han, "bör det inte bli något monopol på makten från ett enda partis, en enda grupps eller en enda klass' sida". (Not 73) Denna idé återspeglas också i Folkrepubliken Kinas nationella flagga med fyra stjärnor som representerar fyra klasser: arbetarklassen, bönderna, småbourgeoisin i städerna och den nationella bourgeoisin.

Revolutionen i Kina, som åstadkom landets befrielse och skapandet av en oberoende kinesisk stat, var en stor seger för det kinesiska folket och för världens anti-imperialistiska och demokratiska krafter. Efter befrielsen kom många positiva förändringar till stånd i Kina: godsägarna och den utländska imperialismens herravälde tillintetgjordes, kamp restes mot fattigdomen och arbetslösheten, en rad sociala och ekonomiska reformer till förmån för de arbetande massorna genomfördes, den utbildningsmässiga och kulturella efterblivenheten motarbetades, och en serie åtgärder vidtogs för att återuppbygga landet, som var ödelagt av kriget,

och en del förändringar av socialistisk karaktär vidtogs. I Kina, där förr miljontals människor svalt ihjäl, har bl a svälten avskaffats. Detta är ovedersägliga fakta och viktiga segrar för det kinesiska folket.

Genom att dess åtgärder vidtogs och tack vare att Kinas Kommunistiska Parti kom till makten, såg det ut som om Kina gick mot socialismen. Men saken utvecklade sig inte så. Kinas Kommunistiska Parti, som efter segern i den borgerligt-demokratiska revolutionen skulle ha fortsatt framåt försiktigt, utan vänsteravvikelser och utan att hoppa över stadier, visade sig istället "demokratiskt", liberalt, opportunistiskt och utan förmåga att leda landet konsekvent på den korrekta vägen till socialismen, därför att det hade grundat sitt handlande på "Mao Tsetungs tänkande".

De icke-marxistiska, eklektiska och borgerliga politiska och ideologiska uppfattningar som Mao Tsetung hade gav det befriade Kina en bräcklig överbyggnad, en kaotisk statlig och ekonomisk organisation som aldrig har lyckats uppnå stabilitet. Kina befann sig i en ständig, ja t o m anarkistisk oordning, som uppmuntrades av Mao Tsetung själv med paroller som "saker och ting måste först röras till, för att man sedan ska kunna skapa klarhet".

I den nya kinesiska staten kom Chou En-lai att spela en särskild roll. Han var en duglig ekonom och organisatör, men aldrig en marxist-leninistisk politiker. Som typisk pragmatiker visste han hur han skulle tillämpa sina icke-marxistiska ståndpunkter och perfekt anpassa dem till varje grupp som tog makten i Kina. Han var en *poussah*, som alltid lyckades stå upprätt, trots at han hela tiden svängde mellan centern och högern, men aldrig åt vänster.

Chou En-lai var en oöverträffad mästare i principlösa kompromisser. Han stödde och fördömde samtidigt Chiang Kai-shek, Kao Gang, Liu Shao-chih, Teng Hsia-ping, Mao Tsetung, Lin Piao, "de fyra", men han stödde aldrig Lenin och Stalin, marxismen-leninismen.

Efter befrielsen, och som ett resultat av Mao Tsetungs, Chou En-lais och andras åsikter och ställningstaganden, kunde man märka många vacklanden åt alla håll i partiets politiska linje. Tendensen som lovprisades av "Mao Tsetungs tänkande", att den borgerligt-demokratiska revolutionens etapp måste ta lång tid, hölls vid liv i Kina. Mao Tsetung insisterade på att alla förutsättningarna för socialismen skulle skapas under detta stadium, parallellt med kapitalismens utveckling, vilken han gav förtur. Hans tes om socialismens samexistens med bourgeoisin under lång tid är också förknippad med detta, vilket framställs som något fruktbart både för socialismen och bourgeoisin. När han svarade dem som gick emot en

sådan politik och som drog fram erfarenheterna från den socialistiska Oktoberrevolutionen som argument, sade Mao Tsetung: "Bourgeoisin i Ryssland var en kontrarevolutionär klass, den förkastade statskapitalismen vid den tiden, organiserade maskningsaktioner och sabotage, och tog till vapen. Det ryska proletariatet hade inget annat val än att krossa den. Detta gjorde bourgeoisin i andra länder ursinnig, och den startade en förtals-kampanj. Här i Kina har vi varit ganska hovsamma mot vår nationella bourgeoisi, som känner sig lite mer till freds och anser att det finns en del bra sidor i vår politik". (Not 74) Enligt Mao Tsetung skulle en sådan politik förbättra Kinas rykte i den internationella bourgeoisins ögon, men i verkligheten har den allvarligt skadat socialismen i Kina.

Mao Tsetung presenterade sin opportunistiska hållning till bourgeoisin som en skapande tillämpning av Lenins lära om den Nya Ekonomiska Politiken, NEP. Men det finns en radikal skillnad mellan Lenins lära och Mao Tsetungs uppfattning om att tillåta obegränsad kapitalistisk produk-tion och att upprätthålla borgerliga förhållanden under socialismen. Lenin medgav att NEP var ett steg tillbaka, som tillät kapitalismens element att utvecklas för viss tid, men han betonade:

> *"Någon fara för den proletära regimen innebär detta inte, så länge proletariatet håller makten säkert i sina händer, så länge det håller trafikväsendet och storindustrin säkert i sina händer." (Not 75)*

Faktum är, att varken 1949 eller 1956, när Mao Tsetung stödde dessa teser, hade det kinesiska proletariatet den politiska makten eller storindustrin i sin hand.

Vidare betraktade Lenin NEP som en **tillfällig** politik, **som påtvinga-des av de konkreta förhållandena** i Ryssland vid den tiden, ödelagt som det var av det långa inbördeskriget, och inte som en allmän lag för det socialistiska uppbygget. Och faktum är att ett år efter det att NEP prokla-merats, förklarade Lenin att reträtten var avslutad, och lanserade parollen om att förbereda offensiven mot privatkapitalet i ekonomin. I Kina däremot förutspådde man att den kapitalistiska produktionen skulle bibehållas så gott som i evighet. Enligt Mao Tsetungs uppfattning måste samhällsord-ningen i Kina efter befrielsen vara en borgerligt-demokratisk samhällsord-ning, och Kinas Kommunistiska Parti skulle endast skenbart sitta vid makten. Sådant är "Mao Tsetungs tänkande".

Övergången från den borgerligt-demokratiska revolutionen till den socialistiska revolutionen kan endast förverkligas när proletariatet beslut-

samt avlägsnar bourgeoisin från makten och exproprierar den. Så länge som arbetarklassen i Kina delade makten med bourgeoisin och denna behöll sina privilegier, kunde inte statsmakten som upprättades i Kina vara proletariatets statsmakt, och i konsekvens med detta kunde inte den kinesiska revolutionen växa över i en socialistisk revolution.

Kinas Kommunistiska Parti har upprätthållit en välvillig opportunistisk inställning gentemot de utsugande klasserna, och Mao Tsetung propagerade öppet för ett fredligt inväxande av de kapitalistiska elementen i socialismen. Mao Tsetung sade: "Den yttersta högerns män i världen må vara inbitna högermän idag och förbli så imorgon och även i övermorgon, men inte i evighet; till slut måste de ändra sig ... Yttersta högerns män är kanske i verkligheten envetna och hårda, men de förblir inte hårda intill sin död ... En del ändrar sig till det bättre ... de inser sina misstag och ändrar sig till det bättre. Kort sagt, yttersta högerns män förändras så småningom." (Not 76)

I sin önskan att förse sin opportunistiska uppfattning med en teoretisk grundval, och genom att spela med "motsatsernas omvandling i varandra", sade Mao Tsetung att antagonistiska motsättningar genom diskussion, kritik och omvandling förvandlas till icke-antagonistiska motsättningar, att de utsugande klasserna och den borgerliga intelligentian kan förvandlas till sin motsats, d v s bli revolutionära. "Men under de förhållanden som råder i vårt land", skrev Mao Tsetung 1956, "kommer emellertid flertalet av kontrarevolutionärerna så småningom att förändras i mer eller mindre hög grad. Tack vare den riktiga politik som vi antog gentemot dem har många omvandlats till personer som inte längre är motståndare till revolutionen, och några få har till och med gjort en del nytta." (Not 77)

Genom att utgå från dessa anti-marxistiska uppfattningar, enligt vilka klassfienderna med tiden rättar sig, propagerade Mao klassförsoning med dem och tillät dem att fortsätta att berika sig själva, att utsuga, att uttrycka sig fritt och öppet handla mot revolutionen. För att rättfärdiga denna kapitulationistiska attityd mot klassfienden, skrev Mao Tsetung: "Vi har mycket att göra nu. Det är helt enkelt omöjligt att slå på dessa figurer dag ut och dag in under de närmaste femtio åren. Det finns folk som vägrar att rätta sina misstag, de tar med sig dem i sin kista när de ger sig i väg för att träffa Helvetets Kung." (Not 78) Genom att man i praktiken handlade enligt denna försonliga inställning till fienden, lämnades Kinas statsadministration i händerna på de tidigare ämbetsmännen. Chiang Kai-sheks generaler blev t o m ministrar. Pu Yi, kejsaren av Manchu-kuo, de japanska ockupanternas marionettkejsare, visades stor omsorg och förvandlades till ett museiföremål, så att delegationer kunde komma och träffa och tala med honom,

och se hur sådana människor omskolades i det "socialistiska" Kina. Bland annat var målet för den publicitet som gavs åt denna tidigare marionett-kejsare att skingra den oro som kungar, statsöverhuvuden och reaktionens marionetter i andra länder kände, och att övertyga dem om att Maos "socialism" är resonabel, och att de inte skulle ha anledning att känna skräck för den.

Ståndpunkter som inte har något gemensamt med klasskamp har används i Kina även mot de feodala godsägare och kapitalister som har begått oräkneliga brott mot det kinesiska folket. Efter att ha upphöjt sådana ståndpunkter till teori och öppet ha tagit kontrarevolutionärerna under sitt beskydd, förklarade Mao Tsetung: "... vi ska inte döda någon och häkta få ... de allmänna säkerhetsorganen får inte göra några anhållanden, åklagarorganen får inte påbörja några åtal och domstolarna får inte ställa någon av dem inför rätta. Mer än 90 av varje 100-tal kontrarevolutionärer bör behandlas på detta sätt." (Not 79) Genom att resonera som en sofist, säger Mao Tsetung att avrättningen av kontrarevolutionärer inte är något bra, att en sådan handling hindrar produktionen och landets vetenskapliga utveckling samt kommer att ge oss ett dåligt namn ute i världen, o s v; om en kontrarevolutionär likvideras " ... kommer en annans och en tredjes brott att jämföras med hans och sedan kommer många huvuden att rulla ... när ett huvud väl är avslaget, kan det ... inte sättas tillbaka och inte heller kan det växa fram ett nytt, som på gräslöken när den beskärs." (Not 80)

Som resultat av dess anti-marxistiska uppfattningar om motsättningarna, om klasserna och deras roll i revolutionen som "Mao Tsetungs tänkande" propagerar, har Kina aldrig slagit in på den korrekta vägen för det socialistiska uppbygget. Det är inte bara de ekonomiska, politiska, ideologiska och sociala resterna från det förflutna som har överlevt och fortsätter att existera i det kinesiska samhället, utan även de utsugande klasserna själva fortsätter att existera som klasser och förblir vid makten. Det är inte bara det att bourgeoisin fortfarande existerar, den fortsätter också att få inkomster från sina gamla rikedomar. Den kapitalistiska räntan har inte avskaffats i den kinesiska lagen, ty den kinesiska ledningen har hållit fast vid den borgerligt-demokratiska revolutionens strategi, formulerad 1935 av Mao Tsetung. Han sade då: "Folkrepublikens arbetslagar ... kommer inte att hindra den nationella bourgeoisin att göra profiter ..." (Not 81) I överensstämmelse med "politiken för lika rätt till jorden", har kulakskiktet, i den form det haft i Kina, behållit de stora förmåner och vinster de tidigare haft. Mao Tsetung själv gav order om att kulakerna inte fick röras,

ty detta kunde förarga den nationella bourgeoisin, med vilken Kinas Kommunistiska Parti hade skapat en gemensam enhetsfront, politiskt, ekonomiskt och organisatoriskt. (Not 82)

Allt detta visar att "Mao Tsetungs tänkande" inte ledde in, och inte heller kunde leda in, Kina på den verkliga vägen till socialismen. Dessutom var varken Mao Tsetung eller hans främsta anhängare för den socialistiska vägen, vilket också Chou En-lai deklarerade 1949, när han i hemlighet ansökte hos USA:s regering om hjälp till Kina. "Kina", skrev Chou En-lai, "är ännu inte ett kommunistiskt land, och om Mao Tsetungs politik tillämpas riktigt kommer det att dröja mycket länge innan det blir det." (Not 83)

På ett demagogiskt sätt har Mao Tsetung och Kinas Kommunistiska Parti underordnat alla sina deklarationer om uppbygget av ett socialistiskt och kommunistiskt samhälle under sin pragmatiska politik. Sålunda förklarade de under åren för det Stora språnget, att de inom 2 - 3 femårsperioder skulle gå direkt över till kommunismen, detta i syfte att slå blå dunster i ögonen på massorna, som efter revolutionen önskade socialism. För att dölja sina misstag började de emellertid senare att teoretisera om att det skulle behövas tiotusen år för att bygga upp socialismen och säkra dess seger.

Det är sant att Kinas Kommunistiska Parti kallade sig självt kommunistiskt, men det utvecklades åt ett annat håll i en kaotisk, liberal och opportunistisk riktning, och kunde inte bli en kraft i stånd att leda landet mot socialismen. Den väg som partiet följde, och som konkretiserades än mer efter Maos död, var inte vägen till socialismen, utan den väg som leder till skapandet av en borgerlig socialimperialistisk stor stat.

Som anti-marxistisk doktrin har "Mao Tsetungs tänkande" ersatt den proletära internationalismen med stormaktschauvinism.

Från det att det tog sina allra första steg, har Kinas Kommunistiska Parti utvecklat öppet nationalistiska och chauvinistiska tendenser, vilka, som fakta visar, inte heller har kunnat utrotas ens under de efterföljande perioderna. Li Ta-chao, en av Kinas Kommunistiska Partis grundare, sade: "Européerna tror att världen uteslutande tillhör de vita och att de är en överklass, medan de färgade är en underklass. Det kinesiska folket", fortsätter Li Ta-chao, "måste vara berett att föra klasskamp mot andra raser i världen, i vilken det återigen kommer att visa sina speciella nationella egenskaper." Kinas Kommunistiska Parti var inpyrt med sådana idéer redan från början.

Sådana rasistiska och nationalistiska idéer lät sig ej heller aldrig full-

ständigt elimineras från Mao Tsetungs sätt att tänka, för att inte tala om Lius och Tengs. I sin rapport till partiets centralkommitté 1938 sade Mao Tse-tung: "Nutidens Kina har vuxit fram ur det gamla Kina ... Vi bör göra en sammanfattning av vår historia från Konfucius till Sun Yat-sen och överta detta dyrbara arv. Detta är viktigt när det gäller att leda dagens stora rörelse." (Not 84)

Givetvis säger varje marxist-leninistiskt parti att det måste stödja sig på folkets arv från det förflutna, men det håller också i minnet att det inte får grunda sig på allt nedärvt, utan bara på det som progressivt. Kommunisterna förkastar det reaktionära arvet på idéernas område, likaväl som på varje annat område. Kineserna har varit mycket konservativa, t o m besatta av främlingsskräck, med avseende på detta arvs form och innehåll och deras gamla tänkesätt. De bevarade det gamla som en skatt av stort värde. Från samtalen vi hade med dem, visade det sig att kineserna hade mycket lite till övers för de revolutionära erfarenheterna världen över. För dem var bara deras egen politik, kampen mot Chiang Kai-shek, den Långa marschen och Mao Tsetungs teori av värde. Kineserna uppskattade knappast, eller i mycket liten utsträckning, de progressiva värden som finns hos andra folk, och gjorde sig inte ens besvär att studera dem. Mao Tse-tung deklarerade: "Kineserna måste lägga åt sidan de formler utlänningarna skapat." Men exakt vilka dessa formler är, definierar han inte. Han fördömde "alla schabloner och dogmer som lånats från andra länder." Här reser sig frågan: är den vetenskapliga socialismens teori, vilken inte utarbetats av kineser, inräknad i dessa "dogmer" och "schabloner", som är så främmande för Kina?

Ledningen för Kinas Kommunistiska Parti betraktade marxismen-leninismen som Sovjetunionens monopol, gentemot vilken Mao Tsetung och hans följeslagare närde chauvinistiska idéer, stormaktsidéer och, kan man säga, en sorts borgerlig avundsjuka. De betraktade inte Sovjetunionen från Lenins och Stalins dagar som världsproletariatets stora fosterland, som alla världens proletärer måste lita till för att genomföra revolutionen, och som de med all kraft måste försvara mot bourgeoisin och imperialismen.

För några årtionden sedan förtalade Mao Tsetung och Chou En-lai, de två främsta ledarna för Kinas Kommunistiska Parti, Sovjetunionen under Stalins ledning och agerade mot det. De förtalade t o m Stalin själv. Mao Tsetung anklagade Stalin för subjektivism och sade: "Stalin kunde inte se sambandet mellan motsatsernas kamp och motsatsernas enhet", (Not 85) och att han skulle ha begått "ett antal fel beträffande Kina. Den 'vänster-

äventyrspolitik' som Wang Ming bedrev under senare delen av det andra revolutionära inbördeskriget, och hans högeropportunism under de första dagarna av försvarskriget mot Japan, kan båda spåras till Stalin." (Not 86) Han menade att Stalins agerande mot Jugoslavien och Tito var felaktigt, o s v.

Trots att Mao för syns skull då och då försvarade Stalin, och sade att han var dålig endast till 30%, framhävde han i själva verket endast Stalins misstag. Maos uttalande vid kommunist- och arbetarpartiernas möte i Moskva 1957, då han sade: "I Stalins närvaro kände jag mig som en elev som stod inför sin lärare, medan Chrusjtjov och jag känner oss som kamrater, vi känner oss obesvärade", var ingen tillfällighet. Därmed hyllade och stödde han öppet Chrusjtjovs smutskastning av Stalin och försvarade Chrusjtjovs linje.

Precis på samma sätt som andra revisionister, använde Mao kritiken mot Stalin till att rättfärdiga sitt avsteg från de marxist-leninistiska principer som Stalin konsekvent försvarade och ytterligare berikade. Med sitt angrepp på Stalin avsåg de kinesiska revisionisterna att förringa hans arbete och hans auktoritet, att upphöja Mao Tsetung till ledare av världsformat, till en marxismen-leninismens klassiker, som alltid skulle ha följt en korrekt och ofelbar linje! Denna kritik uttryckte också det samlade missnöje med Stalin som orsakades av hans och Kominterns kritik mot Kinas Kommunistiska Partis ledning och Mao Tsetung, på grund av deras oförmåga att konsekvent tillämpa marxismen-leninismens principer i fråga om proletariatets ledande roll i revolutionen, den proletära internationalismen, den revolutionära kampens strategi och taktik o s v. Mao Tsetung uttryckte öppet sitt missnöje när han sade: "Då vi vann kriget, misstänkte Stalin att vår seger var av samma slag som Titos, och 1949 och 1950 var trycket på oss verkligen mycket starkt." (Not 87) På samma vis sade Chou En-lai vid våra samtal här i Tirana: "Stalin misstänkte oss för att vara pro-amerikanska, eller att vi ville slå in på den jugoslaviska vägen." Tiden har visat att Stalin hade fullständigt rätt. Hans förutsägelser om den kinesiska revolutionen och de idéer som ledde den, visade sig vara riktiga.

Motsättningarna mellan Kinas Kommunistiska Parti, lett av Mao Tsetung, och Sovjetunionens Kommunistiska Parti, lett av Stalin, liksom motsättningarna mellan Kinas Kommunistiska Parti och Komintern, var principiella motsättningar i den revolutionära marxismen-leninismens grundläggande frågor rörande strategi och taktik. T ex struntade Kinas Kommunistiska Partis centralkommitté i Kominterns teser för den korrekta och konsekventa utvecklingen av den kinesiska revolutionen, dess anvisningar

om gemensamma aktioner av arbetarklassen i städerna och befrielsearmén, den struntade i Kominterns teser om den kinesiska revolutionens karaktär och stadier, o s v. Mao Tsetung och de andra ledarna för Kinas Kommunistiska Parti talade alltid nedsättande om Kominterns delegater i Kina, och kallade dem "obildade", "okunniga" människor, som "inte kände till den kinesiska verkligheten", o s v. Genom att betrakta varje land som en "objektiv realitet för sig" som var "stängd för andra", ansåg Mao Tsetung Kominterndelegaternas hjälp onödig och helt enkelt omöjlig. I sitt tal vid den utvidgade arbetskonferens som Kinas Kommunistiska Partis centralkommitté höll i januari 1962, sade Mao Tsetung: "Det är kineserna som känner till Kina som den objektiva värld det är, och inte de kamrater från Komintern som ägnade sig åt den kinesiska frågan. Dessa kamrater från Komintern visste mycket litet, eller ingenting, om det kinesiska samhället, den kinesiska nationen och den kinesiska revolutionen. Så varför ska vi hänvisa till dessa utländska kamrater här?"

När Mao Tsetung talar om framgångarna, nämner han inte Komintern. Men när det gäller Kinas Kommunistiska Partis nederlag och avvikelser, och dess oförmåga att förstå och dra de rätta slutsatserna av de situationer som utvecklades i Kina, kastar han skulden på Komintern och dess representanter i Kina. Han och andra kinesiska ledare anklagar också Komintern för att ha hindrat dem och komplicerat vissa saker för dem, i deras konsekventa kamp för att ta makten och bygga socialismen i Kina. Men historiska fakta, och särskilt den aktuella kinesiska verkligheten, bekräftar att Kominterns beslut och direktiv angående Kina i allmänhet var korrekta, och att Kinas Kommunistiska Parti inte handlade på grundval av de marxist-leninistiska principerna eller i deras anda.

Följden av den trångsynta nationalism och stormaktschauvinism som karakteriserar "Mao Tsetungs tänkande", och som har legat och ligger till grund för Kinas Kommunistiska Partis verksamhet, återspeglas också i detta partis ståndpunkter och handlande inom den internationella kommunistiska rörelsen.

Detta märks konkret bl a i Kinas Kommunistiska Partis hållning gentemot de nya marxist-leninistiska partier som skapades under chrusjtjovitemas förräderi. Ända från första början hade den kinesiska ledningen inte den minsta tilltro till dem. Denna ståndpunkt uttrycktes öppet av Keng Piao, den person i Kinas Kommunistiska Partis centralkommitté som fattar beslut om förbindelserna med den internationella kommunistiska rörelsen. Han har sagt: "Kina stödjer inte skapandet av nya marxist-leninistiska partier, och önskar inte att deras representanter skall komma till Kina. När

de kommer ställer de till besvär för oss, men", betonade han, "vi kan inte göra något åt det, för vi kan inte skicka iväg dem. Vi tar emot dem, precis som vi tar emot representanter för borgerliga partier." (Not 88) Denna politik, som inte hade något gemensamt med den proletära internationalismen, fördes när Mao Tsetung levde, när han var fullt kapabel att tänka och leda landet, och hade alltså hans godkännande.

När dessa nya marxist-leninistiska partier började växa sig starka mot de kinesiska ledarnas önskan, då tog dessa upp en annan taktik och erkände alla nya partier och varje grupp utan undantag och utan någon åtskillnad, förutsatt att de själva kallade sig "marxistiska partier", "revolutionära partier" eller "röda garden" etc. Albanska Arbetets Parti har kritiserat denna hållning och taktik från Kinas Kommunistiska Partis sida. De andra äkta marxist-leninistiska partierna har gjort detsamma. Inte desto mindre har den revisionistiska kinesiska ledningen fortsatt på samma kurs.

Senare, och i linje med sin pragmatiska politik, har de kinesiska ledarna intagit skiftande attityder mot nyskapade grupper och partier. De betraktade de äkta marxist-leninistiska partierna som sina fiender, medan grupper och partier som gick emot dessa partier kom att stå dem mycket nära. För närvarande upprätthåller de kinesiska revisionisterna inte bara förbindelser med dessa anti-marxistiska grupper och partier, som höjer "Mao Tsetungs tänkande" till skyarna, utan inbjuder också deras representanter en efter en till Peking, där de bearbetar dem, ger dem finansiellt stöd och politiska och ideologiska anvisningar, samt instruerar dem hur de ska handla mot Albanska Arbetets Parti och mot de äkta marxist-leninistiska partierna. De uppmanar dem att propagera "Mao Tsetungs tänkande", teorin om "tre världar" och, i allmänhet, Kinas utrikespolitik, att skapa en kult kring Hua Kuo-feng och Teng Hsiao-ping och fördöma "de fyra". För de kinesiska revisionisterna är de partier som uppfyller dessa krav "marxist-leninistiska", medan de partier som går emot dem stämplas som "anti-marxistiska", adventuristiska, o s v.

Allt detta visar att de kinesiska revisionistiska ledarna i förbindelserna med de marxist-leninistiska partierna inte respekterat de leninistiska principer och normer som reglerar förhållandet mellan äkta kommunistiska partier. Precis som chrusjtjov-revisionisterna har de i sina förbindelser med andra partier utgått från det anti-marxistiska "moderparti"-begreppet, och tagit sig till att diktera, utöva påtryckningar på och blanda sig i andra partiers inre angelägenheter, och har aldrig accepterat kamratliga råd och förslag från broderpartierna. De har motsatt sig internationella möten mellan de marxist-leninistiska partierna, möten för att diskutera de stora

problemen i samband med revolutionens förberedande och seger, kampen mot den moderna revisionismen och för marxismen-leninismens försvar, möten för att utbyta erfarenheter och samordna aktioner, o s v. Skälet till en sådan hållning är bl a deras rädsla för att konfronteras med de äkta marxist-leninisterna vid internationella möten, eftersom deras anti-marxistiska och revisionistiska teorier som tjänar världskapitalet, samt den strategi som syftar till att förvandla Kina till en supermakt, då skulle avslöjas.

Ett annat tecken på "Mao Tsetungs tänkandes" anti-marxistiska väsen är de förbindelser som Kinas Kommunistiska Parti har upprätthållit och fortsätter att upprätthålla med många olikartade fascistiska, revisionistiska och andra partier och grupper. Nu strävar de efter att förbereda marken för att kunna infiltrera eller bygga upp förbindelser även med de gamla revisionistiska partierna i skilda länder, som t ex i Italien, Frankrike, Spanien och andra länder i Europa, Latinamerika o s v. De kinesiska revisionisterna fäster allt större vikt vid dessa förbindelser därför att de ideologiskt alla är i linje med Kinas Kommunistiska parti, oavsett skillnaderna i taktiken, vilka beror på kapitalismens natur, styrka och makt i varje land.

Kinas Kommunistiska Partis kontakter med dessa traditionellt revisionistiska partier kommer så småningom att utvidgas, och deras aktioner att samordnas, men det kommer att fortsätta att använda de små grupperna, som kallar sig "marxist-leninistiska" och som följer den kinesiska linjen, till att bekämpa och splittra såväl de existerande äkta marxist-leninistiska partierna — vilka orubbligt håller fast vid sin ståndpunkt — som de andra partier som håller på att uppstå eller kommer att uppstå. Genom dessa handlingar hjälper de kinesiska revisionisterna öppet kapitalismen samt de socialdemokratiska och revisionistiska partierna, och saboterar revolutionens utbrott och seger och, i synnerhet, förberedandet av den subjektiva faktorn, d v s stärkandet av de äkta marxist-leninistiska partierna, vilka kommer att leda denna revolution.

Kinas Kommunistiska Parti tillämpade just denna taktik i sina förbindelser med det s k Jugoslaviens Kommunisters Förbund, vilket har arbetat med all sin kraft för att splittra den internationella kommunistiska rörelsen, och outtröttligt har bekämpat socialismen och marxismen-leninismen. De nuvarande kinesiska ledarna vill gå i takt med de jugoslaviska revisionisterna, och samordna sina aktioner med dem i kampen mot marxismen-leninismen och alla de äkta marxist-leninistiska partierna, mot revolutionen, socialismen och kommunismen.

Mao Tsetung och Kinas Kommunistiska Parti har upprätthållit en

pragmatisk hållning till den jugoslaviska revisionismen, och har genomgått en anmärkningsvärd utveckling när det gäller sina åsikter om Tito och titoismen. Till att börja med sade Mao Tsetung att Tito inte hade fel, utan att det var Stalin som hade misstagit sig om Tito. Senare jämställer samme Mao Tsetung Tito med Hitler och Chiang Kai-shek och säger att "sådant folk ... som Tito, Hitler, Chiang Kai-shek och tsaren kan man inte ändra på, de måste dödas."

Emellertid ändrade han sin åsikt på nytt, och uttryckte sin stora önskan att få möta Tito. Denne förklarade själv nyligen: "Jag var inbjuden till Kina när Mao Tsetung levde. Under det besök i Kina som ordföranden för den verkställande federala *većen*, Djemal Biyedich, gjorde, uttryckte Mao Tsetung sin önskan att jag skulle besöka Kina. Ordförande Hua Kuo-feng anförtrodde mig, att Mao Tsetung hade sagt för fem år sedan att han skulle inbjuda mig till ett besök, och han hade betonat att även 1948 hade Jugoslavien haft rätt, något som han (Mao Tsetung) hade förklarat redan då inför en trängre krets. Men med hänsyn till läget i förbindelserna mellan Kina och Sovjetunionen vid den tiden, hade detta inte sagts offentligt." (Not 89)

Den revisionistiska ledningen i Kina genomför lojalt detta Mao Tsetungs "testamente". Hua Kuo-feng tog tillfället i akt vid Titos besök i Kina, och särskilt vid sitt eget besök i Jugoslavien, att lovorda Tito och framställa honom som en "framstående marxist-leninist", en "stor ledare", inte bara för Jugoslavien, utan också för den internationella kommunistiska rörelsen. Genom detta skrev den kinesiska ledningen öppet under på alla titoisternas attacker mot Stalin och Bolsjevikpartiet, mot Albanska Arbetets Parti, den internationella kommunistiska rörelsen och marxismen-leninismen.

De kinesiska revisionisternas nära politiska och ideologiska förbindelser med titoisterna och "eurokommunister" som Carrillo & Co, den uppbackning de ger de anti-marxistiska, trotskistiska, anarkistiska och socialdemokratiska partierna och grupperna, visar att de kinesiska ledarna — inspirerade och vägledda av "Mao Tsetungs tänkande" — håller på att bilda en gemensam ideologisk front tillsammans med marxismen-leninismens renegater, mot revolutionen och mot folkens befrielsekamps intressen. Det är därför alla kommunismens fiender glädjer sig över de kinesiska "teorierna", eftersom de ser att "Mao Tsetungs tänkande" och den kinesiska politiken riktar sig mot revolutionen och socialismen.

De frågor vi analyserat täcker inte hela det anti-marxistiska och anti-leninistiska innehållet i "Mao Tsetungs tänkande". Emellertid är de tillräck-

liga för att man ska kunna dra slutsatsen att Mao Tsetung inte var marxist-leninist, utan en progressiv demokratisk revolutionär, som under en lång tid stod i ledningen för Kinas Kommunistiska Parti och spelade en viktig roll för den kinesiska anti-imperialistiska demokratiska revolutionens seger. I Kina, bland partimedlemmarna och folket, och utanför Kina byggde han upp sitt rykte som stor marxist-leninist, och han framställde sig själv som kommunist, som en marxist-leninistisk dialektiker. Men det var han inte. Han var en eklektiker som sammanförde några element från den marxistiska dialektiken med idealismen, med borgerlig och revisionistisk filosofi, ja t o m med gammal kinesisk filosofi. Därför måste Mao Tsetungs idéer studeras, inte enbart i de arrangerade citaten från några av hans utgivna verk, utan i sin helhet, i sin praktiska tillämpning, då man också tar i beaktande de praktiska konsekvenser som de medfört.

När man ska värdera "Mao Tsetungs tänkande" är det också viktigt att komma ihåg de konkreta historiska villkor under vilka det tillkom. Mao Tsetungs idéer utvecklades vid tiden för kapitalismens förruttnelse, d v s vid den tid då de proletära revolutionerna står på dagordningen och när den stora socialistiska Oktoberrevolutionens exempel samt Marx', Engels', Lenins och Stalins stora läror har blivit en osviklig vägvisare för proletariatet och världens revolutionära folk. Mao Tsetungs teori, "Mao Tsetungs tänkande", som föddes under dessa nya betingelser, tvingades att drapera sig med vår tids mest revolutionära och vetenskapliga teori, nämligen marxismen-leninismen. Men till sitt väsen förblev det en "teori" som står i motsättning till den proletära revolutionens sak och som kommer till imperialismens undsättning i dess kris och förruttnelse. Därför menar vi att Mao Tsetung och "Mao Tsetungs tänkande" är anti-marxistiska.

När man talar om "Mao Tsetungs tänkande" är det svårt att urskilja en enda klar linje i det, eftersom det, som vi sade i början, är ett hopkok av ideologier, från anarkism, trotskism, modern revisionism å la Tito, à la Chrusjtjov, à la "euro-kommunism", och ända till användandet av en del marxistiska fraser. En framskjuten plats i detta hopkok intas också av gamla idéer från Konfucius, Mencius och andra kinesiska filosofer, vilka direkt har påverkat utformningen av Mao Tsetungs idéer samt hans kulturella och teoretiska utveckling. De av Mao Tsetungs åsikter som presenteras i form av förvrängt marxism-leninism, har drag av någon sorts "asien-kommunism", med kraftiga doser av nationalism, främlingsskräck och t o m buddistiska religiösa föreställningar, och de var tvungna att till slut komma i öppen motsättning till marxismen-leninismen.

Hua Kuo-fengs och Teng Hsiao-pings revisionistiska grupp som styr

Kina idag, har "Mao Tsetungs tänkande" som den teoretiska grunden och ideologiska plattformen för sin reaktionära politik och verksamhet.

För att stärka sina vacklande positioner viftar den makthavande gruppen kring Hua Kuo-feng och Yeh Shien-yi med Mao Tsetungs fana. Under denna fana fördömde de Tien An Men-demonstrationen och avsatte de Teng Hsiao-ping, vilken de helt riktigt kallade revisionist. Under denna fana grep denna grupp makten genom en kupp och krossade "de fyra". Emellertid fortsatte det kaos som alltid har varit karakteristiskt för Kina med än högre intensitet. Denna förvirrade situation förde åter fram Teng Hsiao-ping, och framtvingade hans återkomst till makten. Han slog ånyo in på sin högerextremistiska väg med fascistiska metoder.

Tengs mål var att stärka sin egen grupps ställning, att följa sin omaskerade kurs för allians med USA-imperialismen och den reaktionära världsbourgeoisin. Teng Hsiao-ping förde fram programmet för "de fyra moderniseringarna", satte punkt för kulturrevolutionen, gjorde sig kvitt alla de massor av kadrer som av denna revolution fått poster i den statliga administrationen, partiet och armén, och ersatte dem med folk från den svartaste reaktionen, som tidigare blivit avslöjade och fördömda.

Nu bevittnar vi en period som karakteriseras av väggtidningar riktade mot Mao Tsetung, med vilka Teng Hsiao-pings anhängare dekorerar Pekings väggar. Det är en period av "hämnd" som har två syften: för det första att göra slut på Maos "prestige" och eliminera det hinder som Hua Kuo-feng utgör, och för det andra att göra Teng Hsiao-ping till en allsmäktig fascistisk diktator och återupprätta Liu Shao-chi.

Mot bakgrund av dessa reaktionära manövrer finns det folk i Kina såväl som utomlands, som gör en jämförelse mellan Teng Hsiao-pings kamp mot Mao — som aldrig var marxist-leninist — och Chrusjtjovs brott då han smutskastade Stalin, vilken var och förblir en stor marxist-leninist. Ingen, hur lite han än har i huvudet, kan acceptera en sådan jämförelse.

Den mest rättvisa jämförelse man kan göra är den mellan Teng Hsiao-ping och Brezjnev, ty på samma sätt som den sistnämnde och hans revisionistiska grupp störtade Chrusjtjov, välter dagens kinesiska Brezjnev — Teng Hsiao-ping — ner den kinesiske Chrusjtjov — Mao Tsetung — från hans piedestal.

Hela den här affären är ett revisionistiskt spel, en kamp om personlig makt. Så har det alltid varit i Kina. Det finns inget marxistiskt i detta. Bara den kinesiska arbetarklassen och ett sant marxist-leninistiskt parti som rensats från "Mao Tsetungs tänkande", "Teng Hsiao-pings tänkande" och allt annat sådant anti-marxistiskt, revisionistiskt, borgerligt tänkande, kan

rätta till denna situation. Det är endast Marx', Engels', Lenins och Stalins idéer som kan rädda Kina ur denna situation genom en verklig, proletär revolution.

Men vi förlitar oss på att marxismen-leninismen och den proletära revolutionen en dag kommer att segra i Kina, och att fienderna till Kinas proletariat och folk kommer att besegras. Naturligtvis kan något sådant inte uppnås utan hård strid och blodspillan, för det kommer att krävas stora ansträngningar för att skapa det marxist-leninistiska revolutionära partiet i Kina, d v s den ledning som är oumbärlig för att man skall kunna besegra förrädarna och för att socialismen skall segra.

Vi är övertygade om att vårt kinesiska broderfolk och de äkta kinesiska revolutionärerna kommer att befria sig från illusionerna och myterna. De kommer, politiskt och ideologiskt, att förstå att det i Kinas Kommunistiska Partis ledning inte finns några marxist-leninistiska revolutionärer, utan endast bourgeoisins och kapitalismens folk, som följer en väg helt utan samband med socialismen och kommunismen. Men för att massorna och revolutionärerna ska förstå detta är det nödvändigt att de inser att "Mao Tsetungs tänkande" inte är marxism-leninism, och att Mao Tsetung inte var marxist-leninist. Den kritik som vi marxist-leninister för fram mot "Mao Tsetungs tänkande" har inget gemensamt med de attacker som riktas mot Mao Tsetung av gruppen kring Teng Hsiao-ping, i dess kamp om makten.

Genom att öppet och ärligt ta upp dessa frågor uppfyller vi albanska kommunister vår plikt att försvara marxismen-leninismen, och som internationalister hjälper vi samtidigt det kinesiska folket och de kinesiska revolutionärerna att finna den rätta vägen ut ur den svåra situation som de befinner sig i.

FÖRSVARET AV MARXISMEN-LENINISMEN - EN PLIKT AV STÖRSTA VIKT FÖR ALLA SANNA REVOLUTIONÄRER

Det internationella läget är idag stormfyllt, krisen i de kapitalistiska och revisionistiska länderna förvärras, och för varje dag som går blir hotet från supermakternas aggressiva politik mot folkens frihet och oberoende och mot freden allt större. De chrusjtjovitiska, titoistiska och "eurokommunistiska" borgerliga och revisionistiska teorierna, och tillsammans med dessa även de kinesiska teorierna, utgör en väsentlig beståndsdel i imperialismens och den moderna revisionismens strategiska plan för att krossa socialismen och kväva revolutionen.

Under dessa omständigheter utgör idag försvaret av marxismen-leninismen och den proletära internationalismens principer, och en fast revolutionär hållning till de viktigaste världsproblemen, en grundläggande uppgift för vårt parti liksom för alla äkta marxist-leninister. Vår rättvisa kamp måste stärka folkens och de progressivas tillit till att revolutionens, socialismens och folkens befrielses sak kommer att segra. Vårt parti är inne på den riktiga vägen och det kommer att segra, därför att revolutionärerna och folken i världen står på dess sida, därför att den marxist-leninistiska sanningen står på dess sida.

Marxist-leninisterna och revolutionärerna över hela världen ser att Albanska Arbetets Parti försvarar marxismen-leninismen när andra angriper den, och att det försvarar den proletära internationalismens principer, medan de olika revisionisterna har kastat dessa principer överbord. De ser att Albanska Arbetets Parti i sina ställningstaganden inte bara ser till sitt eget lands intressen utan också ger uttryck åt och företräder mycket viktiga intressen, som är gemensamma och kära för hela proletariatet. Dessa intressen är den sanna socialismens intressen, det är intressena hos alla dem som grundar sig på och vägleds av marxismen-leninismen för en revolutionär omvandling av världen.

På samma gång märker man att den politik som Kina för i sina förbindelser med såväl USA-imperialismen som med den sovjetiska socialimpe-

rialismen möts med skepsis, missnöje och ständig kritik överallt, i synnerhet i den s k tredje världens länder. Detta är naturligt, ty de ärliga människorna i dessa länder inser att den kinesiska politiken inte är korrekt, att det är en politik som stöder den imperialism som förtrycker dem, att mycket av det som de kinesiska ledarna förespråkar inte stämmer överens med deras handlingar och den konkreta verkligheten. Folken ser att Kina följer en socialimperialistisk politik som hotar deras intressen.

Även på detta område ger vårt parti sitt blygsamma bidrag. Folken litar på det därför att det talar sanning, och sanningen har sin källa i den marxist-leninistiska teorin, som konkret tillämpas i Albanien. Vårt lands utveckling, dess befrielsestrider, dess sociala, ekonomiska, politiska och andliga villkor i det förgångna, har mycket gemensamt med många andra länders i världen, vilka har fått eller får utstå det grymma förtryck som inhemska och utländska imperialistiska härskare utsätter dem för. De erfarenheter vårt parti samlat vid folkets maktövertagande, vid upprättandet av proletariatets diktatur och uppbygget av socialismen, utgör ett konkret exempel för och är en hjälp åt dess folk. De segrar och framgångar som uppnåtts i Socialistiska Folkrepubliken Albanien har den marxist-leninistiska teorin som sin grundval, vilken Albanska Arbetets Parti inspireras av och tillämpar i praktiken.

Om man bortser från lakejerna och ultrareaktionärerna, så är det ingen som direkt försvarar den bankrutta kinesiska teorin om "tre världar". Denna politik, som innebär ett närmande mellan kineserna och USA-imperialismen, ger nytt liv åt de imperialistiska krigens spöken som ingen vill se, gör det outhärdliga koloniala och neokoloniala mörket ännu svartare, och stödjer den kapitalistiska utsugningen som alla vill bli av med.

Albanska Arbetets Parti har kämpat, kämpar och kommer alltid att kämpa beslutsamt för att försvara de marxist-leninistiska idéernas renhet. Det är och kommer alltid att vara emot alla de som uppbådar all sin kraft för att förvränga dessa idéer och ersätta dem med borgerliga, revisionistiska och kontrarevolutionära idéer. Vårt parti är ett proletärt parti, ett marxist-leninistiskt parti som tar aktiv del i världsrevolutionen, för vars seger det är berett att göra varje slags uppoffring, precis som det har gjort hittills. Det finns ingen makt som kan förmå vårt parti att vika från sin rakt igenom internationalistiska, ärorika och hedervärda kurs. Det finns ingen kraft som kan skrämma eller få det på knä. Vårt parti kan inte dagtinga med opportunism av vilket slag den än vara må, inte med någon form av avvikelser från eller förvrängningar av marxismen-leninismen. Det kommer också att kämpa mot den kinesiska revisionismen med samma beslutsamhet som mot varje annan form av revisionism.

Vårt parti är ett marxist-leninistiskt parti, och av denna anledning får vi aldrig tveka att öppet säga sanningen. Liksom vårt land, är vårt parti litet med avseende på det antal medlemmar det har i sina led, men det är ett parti som härdats i många strider. Det har alltid haft mod att öppet lägga fram sina ståndpunkter i syfte att försvara marxismen-leninismens renhet, revolutionen och socialismen. Fakta visar, att den kamp vi för mot den kinesiska revisionismen är korrekt och nödvändig, och att det är därför som den gillas och stöds av de sanna marxist-leninisterna och revolutionärerna.

Ett sant revolutionärt parti som vårt står vid varje tillfälle för sina principfasta ståndpunkter. Vi kan inte vika från den orädda hållning, som vi anser vara en dygd för vårt parti, bara för att andra kanske håller den för att vara högfärd. Partiet har inte skolat sina medlemmar till att vara högfärdiga, men det har lärt dem att alltid vara beslutsamma, rättvisa och hårda mot klassfienden. I dessa frågor finns inget utrymme för diskussioner huruvida partiet är stort eller litet.

Kommunisterna, de sanna revolutionärerna och marxist-leninisterna måste grundligt förstå händelseutvecklingen i världen i dag. Utvecklingen sker inte efter ett schablonartat mönster. Det är endast om man studerar, förstår och tar till sig lärdomarna från Marx, Engels, Lenin och Stalin, de erfarenheter världsproletariatet gjort i den revolutionära kampen och den erfarenhet de verkliga marxist-leninistiska partierna besitter, som man kan förstå denna händelseutveckling och ge ett kraftfullt bidrag till revolutionen.

Vi albanska kommunister måste inse att det är absolut nödvändigt att tillägna sig marxismen-leninismen. Vi får aldrig underskatta den inringning vi utsätts för från kapitalitiskt och revisionistiskt håll, och det tryck den utöver på oss. Vi får inte bli dåraktigt självsäkra i vår bedömning av dessa problem eller vara högfärdiga i den verkliga strid som vi måste utkämpa mot de fiender som omger oss.

Revolutionen har stött på och stöter fortfarande på hinder i sin väg, vilka måste sprängas bort. Vissa hinder måste sprängas bort omedelbart, andra måste undermineras medan en del måste överflyglas för att därefter ges dödsstöten. Detta är vad som menas med att förstå revolutionens strategi och taktik. För att skapa en övertygelse om att revolutionen kommer att segra, är det nödvändigt att organisera folkets breda massor och göra proletariatet medvetet om den orubbliga ledning som dess äkta marxist-leninistiska parti utgör, ty annars riskerar man att hamna i äventyrligheter och att sätta revolutionens sak i fara. Kommunisterna och folkets förtryckta massor måste inse, att imperialismen och världskapitalismen har

rika erfarenheter när det gäller att förtrycka massorna och organisera kontrarevolutioner. Därför måste även fiendens taktik och strategi förstås och kunna motstås, även om vår ideologi, vår strategi och taktik är mäktigare än varje fiende just för att den tjänar en rättfärdig sak, kommunismens sak.

Det gäller nu för vårt parti, precis som för alla marxist-leninistiska partier i världen, att tillmäta kampen mot den kinesiska revisionismen den allra största vikt. Detta är en viktig fråga, men det betyder inte att vi under tiden tillåts glömma bort den ryska revisionismen, den titoistiska revisionismen eller "eurokommunismen", som är mycket farliga varianter av den moderna revisionismen. Oavsett skillnaderna i deras kampformer, befinner sig alla dessa anti-marxistiska strömningar på samma kurs, har samma målsättning och slåss för samma sak, vad beträffar deras taktik och strategi.

Av alla dessa orsaker får vi aldrig vända bort uppmärksamheten från den kamp som måste föras mot USA-imperialismen och hela den reaktionära kapitalistiska bourgeoisin i världen, men också mot den sovjetiska revisionismen, den jugoslaviska revisionismen, den kinesiska revisionismen och andra. Trots alla deras motsättningar förenas alla dessa fiender när det gäller en enda sak — i kampen mot revolutionen, mot de marxist-leninistiska partierna och deras enhet, mot den allmänna organiseringen av proletariatet och alla de arbetande massorna för att de skall resa sig.

Kampen mot den moderna revisionismen, och mot den sovjetiska, titoistiska och kinesiska revisionismen i synnerhet, är ingen lätt uppgift. Tvärtom är denna kamp hård och kommer att bli långvarig. För att den skall kunna föras med framgång, för att seger efter seger skall uppnås, måste kommunisterna, kadrerna, intelligentian och alla de arbetande massorna i vårt land besjälas av Marx', Engels', Lenins och Stalins ideologi, samt också studera vårt partis rika erfarenheter i kampen mot den moderna revisionismen. Det är endast på detta sätt som vi kan övervinna svårigheterna utan att riva oss på törnesnåren i denna väldiga, fientliga skog.

Vårt Arbetets Parti måste, som det alltid gjort, inta klara, fasta och modiga ståndpunkter i enlighet med den korrekta marxist-leninistiska linjen. Denna vårt partis linje, med sina klart fastställda mål, skall bidra till att avslöja USA-imperialismen och den sovjetiska socialimperialismen såväl som den kinesiska socialimperialismen, och till att föra en skoningslös kamp mot dem.

Uppgiften för vårt parti och för alla sanna kommunister i världen är att

hängivet kämpa för att försvara vår marxist-leninistiska teori, och rena den från alla förvanskningar som bourgeoisin, de moderna revisionisterna och alla opportunister och förrädare utsätter den för.

Marxismen-leninismen är den ideologi som kommer att segra. Den som omfattar, försvarar och utvecklar den är en del av revolutionens ärorika armé, denna de äkta kommunisternas mäktiga och oövervinnerliga armé, som leder proletariatet och alla förtryckta för att omvandla världen, krossa kapitalismen och bygga en ny värld, socialismens värld.

NOTER

1. J.V. Stalin, Centralkommitténs politiska verksamhetsberättelse på SUKP(b)s sextonde kongress, sid 22, Moskva 1954.
2. K. Marx, Kommunistiska Manifestet, sid 24, Arbetarkultur, 1973.
3. V.I. Lenin, Imperialismen som kapitalismens högsta stadium, Valda Verk (tre band), band 1, sid 618.
4. V.I. Lenin, Imperialismen som kapitalismens högsta stadium, Valda Verk (tre band), band 1, sid 620.
5. Uppgifterna kommer från "Monthly Bulletin of Statistics", Förenta Nationerna 1977; "Statistical Yearbook" 1976; den amerikanska tidskriften "Fortune" 1976, etc.
6. 17 från USA, 18 japanska, 13 västtyska, 20 franska och 7 italienska m fl multinationella företag har etablerat sig i Sovjetunionen eller öppnat kontor där. Över 30 multinationella företag har etablerat sig i Polen. Bland dem 10 från USA, 6 västtyska, 6 brittiska, 3 japanska o s v. Det ser likadant ut i de övriga revisionistländerna. (Uppgifterna kommer från boken 'Vodka-Cola' av Karl Levinson, 1977 sid 79-82).
7. V.I. Lenin, Imperialismen som kapitalismens högsta stadium, Valda Verk (tre band), band 1, sid 624.
8. V.I. Lenin, Imperialismen som kapitalismens högsta stadium, Valda Verk (tre band), band 1, sid 641.
9. V.I. Lenin, Imperialismen och socialismens splittring, Oktoberförlaget, 1974. sid 7.
10. Uppgifterna kommer från den amerikanska tidskriften "Survey of Business", augusti 1976, sid 44.
11. V.I. Lenin, Imperialismen som kapitalismens högsta stadium, Valda Verk (tre band), band 1, sid 664.
12. Tyska Förbundsrepublikens statistiska årsbok, 1977.

13. V.I. Lenin, Teser till Kommunistiska internationalens andra kongress, Valda Verk (tre band) band 3, sid 357.

14. V.I. Lenin, Imperialismen och socialismens splittring, Oktoberförlaget, 1974, sid 5.

15. V.I. Lenin, Imperialismen som kapitalismens högsta stadium, Valda Verk (tre band), band 1, sid 702.

16. V.I. Lenin, Imperialismen som kapitalismens högsta stadium, Valda Verk (tre band), band 1, sid 689.

17. V.I. Lenin, Imperialismen som kapitalismens högsta stadium, Valda Verk (tre band), band 1, sid 676.

18. J.V. Stalin, Socialismens ekonomiska problem i SSRU, Moskva, 1953, sid 38.

19. V.I. Lenin, Collected Works, band 21, sid 144.

20. V.I. Lenin, Imperialismen som kapitalismens högsta stadium, Valda Verk (tre band), band 1, sid 697.

21. V.I. Lenin, Andra internationalens sammanbrott, Skrifter i urval, band 9, sid 69 f.

22. V.I. Lenin, Andra internationalens sammanbrott, Skrifter i urval, band 9, sid 70.

23. V.I. Lenin, "Radikalismen" - kommunismens barnsjukdom, Valda Verk (tre band), band 3, sid 326 f.

24. V.I. Lenin, Andra internationalens sammanbrott, Skrifter i urval, band 9, sid 70.

25. V.I. Lenin, Andra internationalens sammanbrott, Skrifter i urval, band 9, sid 70.

26. V.I. Lenin, Collected Works, band 21, sid 110.

27. V.I. Lenin, Collected Works, band 31, sid 251.

28. V.I. Lenin, Den proletära revolutionen och renegaten Kautsky, Valda Verk (tre band), band 3, sid 11.

29. J.V. Stalin, Om leninismens grunder, Oktoberförlaget 1974, sid 72.

30. V.I. Lenin, Staten och revolutionen, Valda Verk (tre band), band 2, sid 307.

31. V.I. Lenin, Den marxistiska lärans historiska öden, Valda Verk (två band), band I:1, sid 16.

32. J.V. Stalin, Om leninismens grunder, Oktoberförlaget 1974, sid 90.

33. V.l. Lenin, "Radikalismen" - kommunismens barnsjukdom, Valda Verk (tre band), band 3, sid 333.

34. K. Marx, Kritik av Gothaprogrammet, Oktoberförlaget 1975, sid 10.

35. V.l. Lenin, Den proletära revolutionen och renegaten Kautsky, Valda Verk (tre band), band 3, sid 55.

36. V.l. Lenin, Collected Works, band 33, sid 150.

37. V.l. Lenin, Collected Works, band 31, sid 251.

38. V.l. Lenin, Samlade Verk, band 27, sid 418 (alb. utg.).

39. V.l. Lenin, Collected Works, band 30, sid 491 f.

40. V.l. Lenin, Collected Works, band 30, sid 493.

41. V.l. Lenin, Collected Works, band 25, sid 309.

42. V.l. Lenin, Collected Works, band 29, sid 153.

43. V.l. Lenin, Collected Works, band 31, sid 470.

44. Mao Tsetung, Valda Verk, band II, sid 237.

45. Mao Tsetung, Valda Verk, band II, sid 207.

46. Kinas Kommunistiska Partis 9:e kongress, Dokument, sid 79 f, Tirana 1969 (alb. utg.).

47. Le Monde, 2 dec 1972.

48 Mao Tsetung, Selected Works, band 5, sid 515, Peking 1977.

49. J.V. Stalin, Works, band 11, sid 295.

50. Mao Tsetung, Selected Works, band 5, sid 322, Peking 1977.

51. "Glöm aldrig ordförande Maos lärdomar", Folkets Dagblad, 8 sept 1977

52 Från Mao Tsetungs samtal med kamrater från vårt parti, 3 febr 1967. Centralarkivet hos Albanska Arbetets Parti (CPA).

53. Mao Tsetung, Selected Works, band 5, sid 92, Peking 1977.

54. Från Teng Hsiao-pings självkritik, CPA.

55. Mao Tsetung, Valda Verk, band IV, sid 363 f.

56. Från Mao Tsetungs samtal med Folkrepubliken Albaniens vänskaps-delegation 18 dec 1967, CPA.

57. Mao Tsetung, Tio viktiga förhållanden, sid 13, Oktoberförlaget 1977.

58. J.V. Stalin, Samtal med den första amerikanska arbetardelegationen, Leninismens grundfrågor, band 1, sid 228, Leningrad 1935.

59. Mao Tsetung, Selected Works, band 5, sid 366, Peking 1977.

60. Mao Tsetung, Selected Works, band 5, sid 374, Peking 1977.

61. Mao Tsetung, Selected Works, band 5, sid 458 f, Peking 1977.

62. V.l. Lenin, Till frågan om dialektiken, Lenin i urval, sid 59, W&W-serien.

63. Mao Tsetung, Selected Works, band 5, sid 440, Peking 1977.

64. Mao Tsetung, Selected Works, band 5, sid 368, Peking 1977.

65. Mao Tsetung, Selected Works, band 5, sid 377, Peking 1977.

66. Mao Tsetung, Valda Verk, band 1, sid 210 (alb. utg.).

67. Mao Tsetung, Valda Verk, band II, sid 344 f.

68. Mao Tsetung, Valda Verk, band III, sid 222.

69. Mao Tsetung, Valda verk, band 3, sid 177 f (alb. utg.).

70. Mao Tsetung, Valda Verk, band 4, sid 257 och 259 ("Beslut i vissa frågor i vårt partis historia", 20 apr 1945) (alb. utg.).

71. Mao Tsetung, Valda Verk, band 1, sid 26.

72. V.l. Lenin, Collected Works, band 17, sid 233.

73. Mao Tsetung, Valda Verk, band 2, sid 394.

74. Mao Tsetung, Selected Works, band 5, sid 313, Peking 1977.

75. V.l. Lenin, Om naturaskatten, Valda Verk (tre band), band 3, sid 531.

76. Mao Tsetung, Valda Verk, band 2, sid 398.

77. Mao Tsetung, Tio viktiga förhållanden, sid 14 f, Oktoberförlaget 1977.

78. Mao Tsetung, Selected Works, band 5, sid 471, Peking 1977.

79. Mao Tsetung, Tio viktiga förhållanden, sid 16, Oktoberförlaget 1977.

80. Mao Tsetung, Tio viktiga förhållanden, sid 16, Oktoberförlaget 1977.

81. Mao Tsetung, Valda Verk, band 1, sid 168.

82. Mao Tsetung, Selected Works, band 5, sid 24, Peking 1977.

83. "International Herald Tribune", 14 aug 1978.

84. Mao Tsetung, Valda Verk, band 2, sid 206.

85. Mao Tsetung, Selected Works, band 5, sid 369, Peking 1977.

86. Mao Tsetung, Tio viktiga förhållanden, sid 20, Oktoberförlaget 1977.
87. Mao Tsetung, Tio viktiga förhållanden, sid 20, Oktoberförlaget 1977.
88. Från Keng Piaos samtal med kamrater från vårt parti i Peking, 16 apr 1973, CPA.
89. Från Titos tal vid ett möte med aktivister i Socialistiska Republiken Slovenien, 8 sept 1978.

OBS! Några Mao Tsetung-citat stämmer ej överens med motsvarande skrivningar i den svenska översättningen av Maos Valda Verk I - IV. Detta beror på att kineserna har givit ut flera upplagor av dessa Valda Verk, bland annat en fransk upplaga på 1950-talet som den albanska översättningen kommer från, och senare en upplaga på bland annat engelska och franska på 1960-talet som den svenska utgåvan bygger på. Mellan 50-tals och 60-tals utgåvorna har kineserna genomfört flera icke obetydliga revideringar. (Översättarnas anmärkning.)

ORDFÖRKLARINGAR

anakronism	otidsenligt, föråldrat
anarko-syndikalism	ser i fackföreningarna kamporgan och grundval för uppbygget av ett "fritt" samhälle
apologet	försvarare
apparatchiki	rysk benämning för byråkrat
blanquism	teori som uppkallats efter den franske 1800-tals-revolutionären L-A Blanqui. Enligt honom skulle ett "avant-garde" ensamt gripa den politiska makten, störta borgarklassen och utifrån sin maktställning medvetandegöra arbetarnas massa om revolutionens och socialismens nödvändighet.
de jure	enligt lagen, rättsligt
E.N.I.	italienskt statligt oljebolag
eklektisk	som buntar ihop skilda idéer till en teori
fusion	sammanslagning (av företag)
focism	teori utvecklad och förespråkad av Castro och Che Guevara som innebär att en liten grupp militanta personer ensamma kan starta och genomföra revolutionen.
konglomerat	hopgyttring; bolag som arbetar i olika, från varandra skilda brancher.
hegemoni	övervälde; ledning
hybrid	korsning
Ibarruri	la Pasionaria, ledande kommunist i spanska kommunistpartiet under inbördeskriget, numera anhängare av eurokommunismen.
iman	en helig person

Intelligence Service	brittiska säkerhetstjänsten
infrastruktur	transport- och kommunikationsväsen m m
integration	samordning, sammanförande till en helhet
khan	ursprunglig titel för självständiga mongoliska furstar, senare titel för byhövding och högre ämbetsmän.
klerikal	prästerlig, kyrklig
Kominform	Kommunist- och Arbetarpartiernas Informationsbyrå, bildad 1943
koncession	tillstånd (att bedriva viss verksamhet)
latifundier	stora ursprungligen romerska gods, även latinamerikanska.
leadership	ledning
lobby	i USA beteckning för påtryckningsgrupper som genom korridorpolitik försöker finna gehör för sina uppfattningar om hur politiken ska utformas
Lockhead-skandalen	Lockhead var amerikansk flygplanstillverkare, som mutade politiker i bl a Japan, Italien och Belgien i mitten på 70-talet. När mutaffären upptäcktes, uppstod regeringskriser.
manilovism	efter godsägaren Manilov i Gogols roman "Döda själar", bekymmerslöshet, dagdrömmen
modus vivendi	sätt att tillfälligt ordna förhållandena
monetär	penning-
monokultur	ensartad odling
oligarki	fåtalsvälde
oljeprospektering	systematiskt sökande efter olja
pistolero	bandit
parlamentarisk kretinism	idiottro på parlamentarismen
plebs	underklassen, hopen
pluralism	tillstånd av mångfald, flerpartisystem

plutokrati	penningvälde, de rika
poussah	kinesisk docka som alltid står upprätt hur man än knuffar den
pragmatisk	politisk praktiker som eftersätter principerna, och rättar sig efter det som lönar sig för stunden
pretoriansk	pretor var hög civilrättsdomare i det gamla Rom, furstlig livvakt
profitkvot	förhållandet mellan profiten och det satsade kapitalet
pseudo-	oäkta, sken-
renegat	avfälling, överlöpare
sofism	spetsfundighet, avsiktligt felslut
status quo	oförändrat tillstånd
titanisk	jättelik, övermänsklig
trade-unionistisk	reformist som ser den fackliga kampen som den avgörande politiska verksamheten
UDB	jugoslaviska säkerhetspolisen
tribut	pålaga, skatt
vasall	lydstat, lydherre
veće	delstatsregering i Jugoslavien

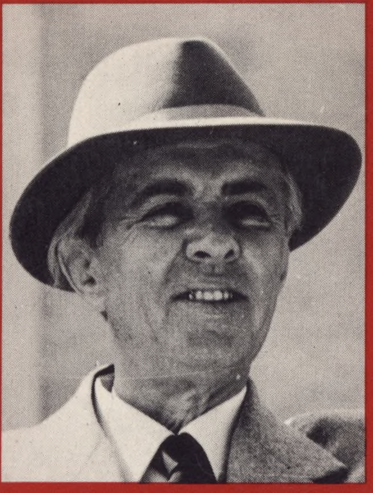
INNEHÅLL

DEL TVÄ

I

II

III

ENVER HOXHA föddes den 16 oktober 1908 i staden Gjirokastra i Albanien. Han studerade i Korça och i början av 30-talet, vid universitetet i Montpellier i Frankrike.
Han hade tagit starka intryck av Albaniens självständighetskamp och den misslyckade demokratiska revolutionen år 1924. I Frankrike kom han i kontakt med den kommunistiska rörelsen och blev en militant kommunist.
1936 återvände Enver Hoxha till sitt hemland och arbetade där som lärare. Han var en av de aktivaste medlemmarna i den kommunistiska gruppen i Korça. Kort efter de italienska fascisternas ockupation av Albanien år 1939, sändes han till huvudstaden Tirana för att underjordiskt organisera motståndet mot italienarna.
Ända från Albanska Kommunistpartiets (senare Albanska Arbetets Parti) grundande 1941, har Enver Hoxha varit dess ledare. Han stod även i ledningen för den Antifascistiska Befrielse Fronten och var överbefälhavare för Partisanarméen, som efter hårda strider befriade landet år 1944.
I "Imperialismen och Revolutionen" behandlar Enver Hoxha dagens imperialism och revisionism, samt förhållandena i världen sett ur revolutionens perspektiv. Vidare analyserar Enver Hoxha den kinesiska revisionismen, Kinas planer på att bli en imperialistisk supermakt, samt "Mao Tse Tungs tänkande".

SVENSK-ALBANSKA FÖRENINGEN

ISBN 91-85916-00-5